

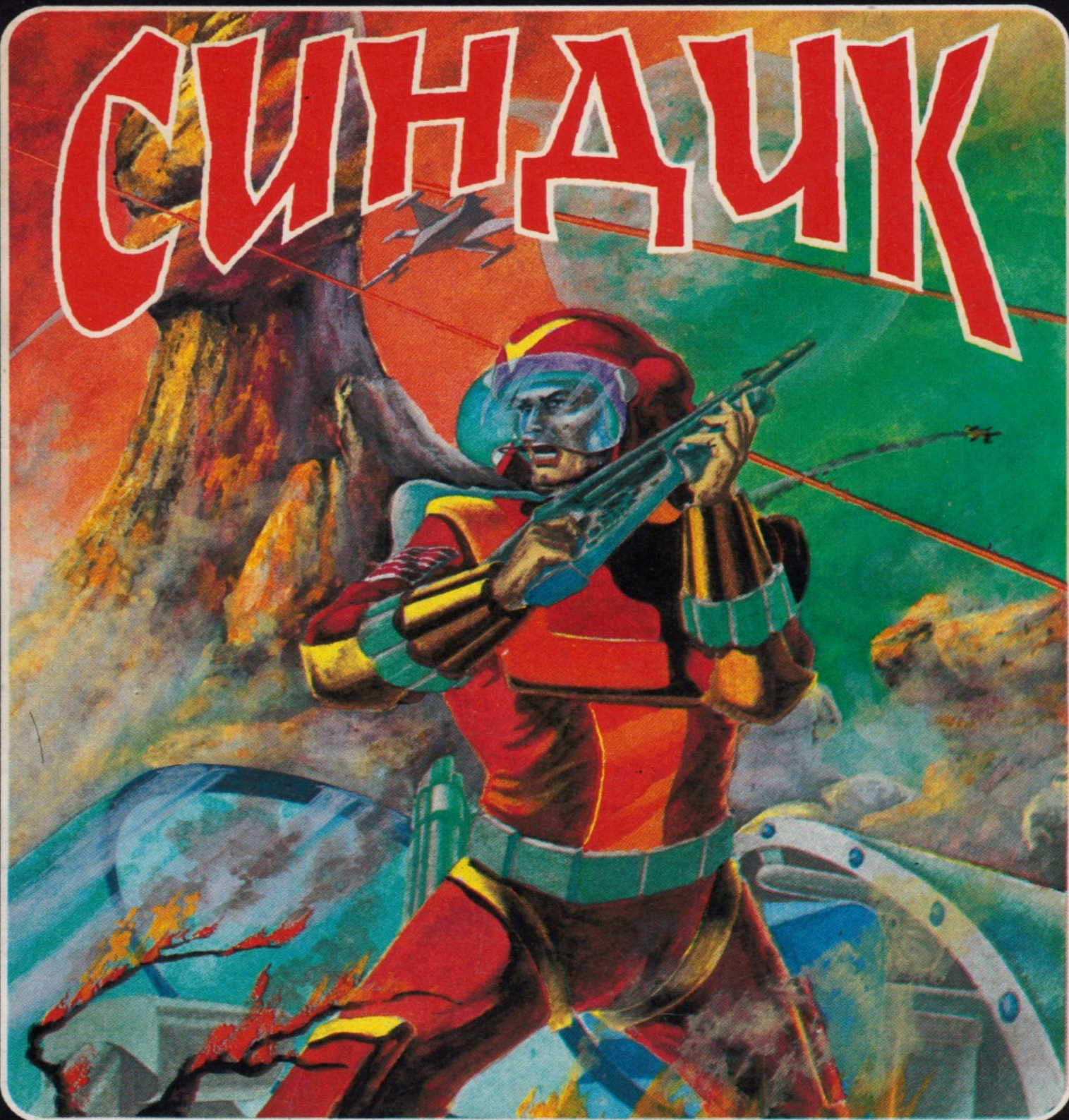
ФАНТАСТИКА

028

ОРФИЯ

СИРИЛ КОРНБЛАТ

СИНДИК

СИРИЛ М. КОРНБЛЪТ СИНДИК

Превод: Елка Георгиева

chitanka.info

„На 14 февруари Правителството обяви извънредно положение. Инцидентът, предизвикал това, беше въздушната атака и унищожаването на Втора рота от 27-ми брониран полк на хълма Форт Джордж в Ню Йорк. Местните водачи на Синдик бяха окупирали и укрепили сградата на гимназията «Джордж Уошингтън» с ентусиазираната подкрепа на учениците, преподавателите и местните жители. Водеше ги Томас «Баровеца» Кливланд, проявявайки отново хладнокръвието и организаторския талант, които го бяха издигнали до върховете на политическата власт в метрополията още преди да навърши 35 години.

В 5 часа и 15 минути сутринта Първи батальон от 27-и брониран полк зае позиции в околността, както следва: първа рота — на 190-а улица и авеню «Сент Николас», със задача да предотврати идването на подкрепления към училището откъм станцията на метрото; втора, трета и четвърта рота — по склоновете на хълма Форт Джордж, в готовност за атака. В 5 часа и 25 минути шестнадесетте танка «Патън» на Втора рота потеглиха към училището, а трета и четвърта рота останаха като резерв. Планът беше танковете на втора рота да оградят училището от три страни — от четвъртата страна имаше пропаст — и да открият огън, ако преговорите по телефона с Кливланд не доведат до безусловна капитулация.

Наблюдателният пост на Кливланд беше разположен в кулата на училището. Съзирайки, че антената върху купола на челния танк се показва иззад хълма, той отправя по телефона заповед до пилотите, чакащи команда в едно

летище на Синдик извън седеммилната зона. В 5 часа и 26 минути пилотите, тренирани да цепят секундата на две по време на гражданската си служба, бяха вече във въздуха, но този път товарът им не беше коняк, цигари или друга стока. Три минути по-късно те обсипваха с ракети танковете на втора рота, а щурмоваците на Кливланд атакуваха командния пост на ротата. Огненият съд беше започнал.

Преди приключването му Америка щеше да стане свидетелка на благородни и вдъхновени дела, каквито се срещат във всяка война: историческото изявление на Кливланд — «Това е един голям ден за човечеството!», и неговата смърт начело на щурмоваците, атакуващи гарнизона на Форт Тотен; твърдата ръка на Амадео Фалкаро, поела юздите на управлението; преговорите, мирът, предателството и екзекуцията на заложниците; Договорът от Лас Вегас и обединеният фронт Моб-Синдик срещу Правителството; измяната на О'Тул и загубата на контролната зала на Континентал Прес; кървавата битка за повторното завземане на този важен комуникационен център; решителния поход към Балтимор...“

Б. Ароусмит Хайнд
Из „Кратка история
на Синдик“

Когато думите не се
превръщат в заклинания
и остават безсилни закани,
не се съмнявай във талант и
знания —

не пий от кладенци, от човек
изкопани.

Улови с примка от лоза и лико
елен в гората или заек в полето,
но не поливай със смъртоносно
вино
на ловното копие острието.

Твоята същност се бои от
стоманата,
гибел за тебе тя значи.
Лесно би могла да избегнеш
заканата —
избий всички ковачи.

Тринадесет пъти тринайсет
луни ще изгреят,
без да познаеш човека.
Едва след това царкинята в
теб ще запее
и ще разтвори завесата лека.

Из
„Инструкция
за вещици“
2150 г.
сл. Хр.

„Никога не е писана точна история на
бъдещето — факт, който според мен лишава
историята от претенциите ѝ да мине за наука.
Астрономите треперят от страх пред задачата
за трите тела и безсилно вдигат ръце, когато
стане въпрос за четири тела. Всеки един
исторически момент, обаче, е задача за поне два

милиарда тела. Опитите за системно абстрахиране от манипулируемите символи от историческата действителност ми изглеждат обречени още от самото начало. Аз мога да жонглирам с данните за валежите, с графиките за натоварването на колите, раждаемостта или със заявките за патенти, но през живота си не съм успял да намеря математическия израз на слепия цирей върху лицето на Карл Маркс — въпреки че ни е добре известно, и фактически обосновано, че стафилококовото инфекциозно огнище, скрито зад добре познатия ни брадат лик, е спомогнало да се оформи тоталитаризма на двадесетия век. Този списък, дори само в патологията, може да бъде продължен безкрайно: епилепсията на Юлий Цезар, гастрита на Наполеон, парализата на Уилсън, алкохолизма на Грант, изсъхналата ръка на Вилхелм II, нимфоманията на Екатерина II, парезата на Джордж III, глухотата на Едисон, слепотата на Ойлер, заекването на Бурке, и т.н. Има ли някой достатъчно глупав да твърди, че днешният свят щеше да бъде такъв, какъвто всъщност е, ако Маркс, Цезар, Наполеон, Уилсън, Грант, Вилхелм, Екатерина, Джордж, Едисон, Ойлер и Бурке — да вземем само тези единадесет — са били други, а не такива, каквито са всъщност са били? Това е допускането, скрито зад историческата теория, която сама по себе си не се занимава с влиянието на цирея на Маркс върху съдбата на света и тихомълком го изключва от своите разглеждания — поне така е с всички теории, които познавам.

Тогава, твърдя ли, че историята, било на миналото или на бъдещето, е непознаваема, че не ни остава нищо друго, освен сяпо да се блъскаме напред в тъмнината, без планиране, защото

нито един план не би могъл да бъде достатъчно точен, за да бъде използван? Не! Само изразявам антипатията си към заелите крайни позиции, към привържениците на вечни истини, към «пазителите на огъня». Те нямат проблеми с въпроса за целите и средствата за постигането им, който тормози всички нас. Те са съвсем сигурни, че целите им са добри и поради това изборът на средствата е нещо тривиално. Ние, останалите, далеч не така уверени, че можем да намерим отговор на задачата за двата милиарда тела, каквато е историята, сме много по-склонни да размишляваме върху средствата...“

Ф.У.Тейлър

Из „Организация,
Символизъм и
Нравственост“

I.

Чарлс Орсино бе започнал от низините на бизнеса и се стремеше към върховете, въпреки че тези върхове навярно никога нямаше да бъдат много високи. Той имаше във вените си само капка-две от кръвта на Фалкаро — достатъчно, за да му се прави път, но не толкова, че пътят да бъде широк. Осланяйки се на добрата воля на Ф. У. Тейлър, който се грижеше за него, откакто загуби родителите си при експлозията в Брукхевънския реактор през 83-та, той можеше да се издигне до доста отговорна служба в Алки, Конни залагания, Момичета по телефона — личен състав, или навсякъде другаде, където би имал влечение. Но в този пролетен ден на двадесет и втората си година, той просто правеше задължителната си обиколка като данъчен агент, прикрепен към 101-ви Нюйоркски полицейски район. Тази работа обикновено се извършваше от младшите членове на Синдик; не можеше да се разчита на полицаите, които бяха склонни да „изстискват“ клиентите и да прибират разликата в джоба си.

Той се движеше разсеяно, изпълнявайки рутинната работа по събирането на таксата, но умът му беше все още на утринната тренировка по поло, на която бе станал за смях.

— Добър ден, г-н Орсино, приятно ми е д-ви-ви-видя отново. Искате ли чш студен бир, докто донес мн-гизите?

— Не, блгодаря, г-н Лефко. Аз тренирам, някой ден ще ви покж. Седем телефон, нли? По десет долр н телефон.

— Точно така, г-н Орсино, идвам веднага, щом взема събраното от седма линия в Хайлиа^[1] — всички дами заложиха на коня Хартмаус, защото решиха че името му е привлекателно, и ме оставиха със залозите. Ей сега идвам.

Лефко се изниза към телефона и започна да се пазари с друг букмейкър, докато Чарли разсеяно изучаваше шумната тълпа дрънкащи и смеещи се залагащи. („Г-н Орсино, за това ли си дошъл, да се правиш на маймуна и да ми губиш времето? Сбъркал си, господине, ти си направил само 50 обиколки в чъкера^[2] и трябва да ги

накараш да ги броят!“ Той се усмихна горчиво. Старият Гилби, професионалистът, умееше да бъде язвителен, когато един мърльо разваляше любимата му игра. Чарлз беше сигурен, че джипът на Бени Грашкин ще се повреди всеки момент — трещеше доста лошо — и той ще може да направи лесно своя удар, докато Бени вземе друга кола. Но Гилби наду свирката, без въобще да се интересува от добре направената му сметка. „Сбъркал си, господине. Кога вие, млади самохвалковци, ще се научите да пълзите, преди да вървите? А сега нека видя отбора да се втурва към целта, имам предвид отбора, г-н Орсино!“)

— Ето ме, г-н Орсино, точно нвреме. Тъкмо върви седмият.

Стиснаха си ръцете и Орсино си тръгна сред виковете „Хартмаус! Хартмаус!“ на тълпата заложили дами, наблюдаващи екрана.

* * *

Високо в сградата на Синдик Ф. У. Тейлър — чичо Франк, както му казваше Чарлз, хокаше висок прегърбен възрастен човек. Торнбъри, президентът на Национална банка „Чейс“, бе сгафил нещо и Ф. У. Тейлър беше вбесен.

— Ако това се повтори, Торнбъри — крещеше той, — ще излетиш от тапицираната си килия. Когато в бъдеще някой уважаван член на Синдик реши да дойде при тебе за кредит, ще му го даваш без глупашки заяждания за дреболии като гаранциите. Вие, bankerите, изглежда смятате, че се намирате в Средновековието и че вашите листчета хартия все още притежават магическата сила от древността. Опомни се! Никой освен тебе не вярва в това. Неумолимите закони на икономиката са толкова мъртви, колкото и древните богове. И причината е една и съща. Няма повече безрезервно вярващи. Вие, bankerите, не можете вече да въртите хората около пръста си. Има ви просто само за удобство, също като човека, който държи „банката“ в играта на карти. Единствената съществуваща сега реалност е Синдик. А това, което е реалност за Синдик, е неговият собствен морал и вярата на хората в него. Ясно ли е?

Торнбъри сломено промърмори нещо за търсенето и предлагането, но Тейлър подигравателно се захили:

— Търсене и предлагане. Ала-бала. Къде има предлагане, покажи ми къде има предлагане, Торнбъри, покажи ми — о, по дяволите! Нямам време за губене, да те превъзпитавам. Запомни какво ти казвам и недей да спориш. Неограничен кредит за членовете на Синдик. Ако те го надвишат, ние ще оправяме положението. А сега изчезвай.

Торнбъри си тръгна със старчески сълзи в очите.

* * *

Когато Чарлз влезе в кръчмата „Олд Сод“ на Мама Маджинис, съдържателката се омърлуши.

— Винаги е удоволствие да ви види човек, г-н Орсино, но се опасявам, че тази седмица за вас няма да е удоволствие да ме видите.

Тя винаги говореше със заобикалки.

— Защо? Какво имате предвид, г-жо М.? Винаги съм щастлив да поздравя клиент.

— Бизнесът, г-н Орсино. Бизнесът. Извинете ме, но трябва да ви кажа, че не знаей как да отделя двадесет и пет долара от чекмеджето, дори животът ми да зависеше от това. Мога да стигна до петнадесет, но разберете ме...

Чарлс изглеждаше мрачен, по-мрачен, отколкото всъщност беше. Това се случваше всеки ден.

— Разбирате, г-жо Маджинис, че вие мамите Синдик. Какво би станало със защитата, която Синдик осигурява, ако всички имаха вашето отношение?

— Мислех си, г-н Орсино, — тя го погледна хитро, — че млад човек като вас може би се интересува от момичета... — Точно в този момент като по поръчка от задната врата се появи дъщерята на г-жа Маджинис и започна прекалено старателно да забърсва бара. — И — продължи тя — сигурно всяка млада дама би сметнала за голяма чест да прекара вечерта с млад господин от Синдик...

— Навярно — отвърна Чарлс, обмисляйки бързо предложението. Той с много по-голямо удоволствие би прекарал вечерта с момиче,

отколкото на новата постановка на Шекспир, както беше вече планирал, но имаше неща, които го спираха. Първо, това беше подкуп. Второ, той можеше (всъщност това бе малко вероятно) да се влюби в момичето и един ден да се събуди и открие, че г-жа Маджинис му е тъща — съдба, от която му се повдигаше, щом се опитахе да си я представи. Трето, той вече беше купил билети за себе си и за охраната си.

— А за таксата — каза той решително — тази седмица ги направете петнадесет. Ако не върви добре и следващата, аз ще поискам преглед на книгите ви — тогава ще преценим дали би могло да се направи официално намаление на сумата.

Тя разбра намека и се изчерви. Подавайки 15 долара, каза:

— Сигурна съм, че няма да се наложи. Очаквам работата да потръгне.

— Добре, тогава. — За да покаже, че не таи лоши чувства, той се спря за момент и попита: — Как са съпрузите ви?

— Горе-долу. Алфи тази седмица е на път, а ревматизмът отново налегна Дини, но той може да се грижи за бара в по-късните часове, когато не е натоварено.

— Кажете му да намине към Медицинския център и да спомене, че аз го изпращам, г-жо Маджинис. Може би могат да направят нещо за него.

Чарлс си тръгна, изпратен от грейналата от благодарност собственичка.

Беше приятно да можеш да направиш нещо добро за добри хора; беше приятно да се шляеш по слънчевите улици, благодарен за вдигнатите шапки и приятелските слова. (Втурването на отбора към целта си беше наистина бъркотия, но вината не беше само негова. Със своята 50-калибровва картучница Владек беше стрелял преждевременно в топката, като я запрати надясно; те спряха и се обърнаха обратно с трясък и вой на скоростните кутии, така че отново да образуват V зад нея, когато Гилби наду отново свирката.

Един нервен млад човек в Нюйоркската национална пресслужба се беше изправил пред първата кризисна ситуация в своята кариера. Едновременно светнаха тревожни сигнали по трите магистрални линии Канзас — Ню Йорк, Хайлей — Ню Йорк и Бостън — Ню Йорк. Той стоеше като парализиран.

Наставникът му моментално забеляза това и почука за връзка със сервизната служба. На милото лице, появило се на екрана, той нареди:

— Проследи Хайлей, Бостън и Канзас, в този ред, Мики.

— Добре, сладур — рече Мики и изчезна.

Наставникът се обърна към младока:

— Не знаеше какво да правиш? — попита го сърдечно. — Това не трябва да те притеснява. Следващият път ще знаеш. Забеляза ли реда, в който ги изброих?

— Да — преглътна момчето.

— Неслучайно ги подредих по този начин. Първо, Хайлей, защото е най-важен. Получаваме по-голямата част от доходите си от обслужването на къщите за залагане на конни състезания — всъщност ние сме започнали преди всичко като линия за конни състезания. Естествено клиентите на бюрата за залагане в края на краищата плащат и за това, но без да го усещат. Никой не ги насилва да го правят, нали така?

Второ, магистралата Бостън — Ню Йорк. Това е обществена комуникационна линия, която извършва онова, което не прави Феър Граундс. Нямаме особена печалба от този вид дейности, тъй като цените са ниски, но го дължим на обществото, което ни подкрепя.

Трето, Канзас — Ню Йорк. Това също е обществена линия, но има и терминал на територията на Моб. Няма причини да се трепем от работа за Риган и неговите хора, но след като другите две линии са проследени и приключени, може да свършим и това. Разбра всичко, нали?

— Да — каза младокът.

— Добре. Само не се стягай.

Наставникът се отмести настрана, зает с някакви списъци, които не бяха особено спешни. Не искаше да досажда прекалено на момчето. Питаше се дали наистина е успял да приключи инцидента? Май не беше. Пък и как ли можеше да го направи? Необходими са години работа по мрежата, за да се придобие усещане за нещата. Мотивацията ти бавно се променя. В началото искаш да намериш своето място и да припечелиш някой лев. След години разбираш, естествено не изведнъж, а постепенно, че работиш по съвсем друга причина. Тайфата симпатяги, които се отнасят така добре с теб. Синдик, който

не бива да бъде мамен. Клиентите, които плащат за удоволствието си и, за Бога, трябва да го получат, на всяка цена.

* * *

По пътя към 101-ви полицейски участък ушите на Чарлз пламнаха при спомена за смразяващата лекция, последвала свирката на Гилби: „Г-н Орсино, ваше задължение ли е като капитан или не е да изисквате опасната топка да бъде спирана от игра? И не беше ли последният изстрел от г-н Владек този, който деформира топката и по този начин създаде съвсем явна възможност за опасен рикошет?“ Възрастният човек беше прав, разбира се, но това си беше топка за тренировки; а на тренировка не можеш да бъдеш особено придирчив към състоянието на 18-инчовите стоманени топки, продавани за 30 долара едната в специализирания магазин.

Той мина между двете зелени лампи на полицейския участък и стовари чантата си върху масата на сержанта, който веднага го удари на молба:

— Г-н Орсино, не бих искал да ви досаждам с личните проблеми на хората, но се чудя дали не бихте могли да подпомогнете един достоен млад човек тук със стодоларово подаръче? Отнася се за полицай Гибни, от седем години служи в 101-ви участък и няма нито една черна точка. Получил е почетна грамота за престрелка с крадец и друга за залавянето на мошеник в залата за конни залагания на Лефко. Гибни е женен от пет години и има две дечица, най-сладките които някога е виждал човек, а това иска пари. Сега иска да се жени повторно, страшно е влюбен в едно момиче и съпругата му няма нищо против още една жена да помага в домакинството. Гибни иска всичко да бъде както си му е редът и да направи голяма сватба.

— Ако може да се оправи със сто, няма проблеми — захили се Чарлз. — Предай му моите благопожелания. — Той раздели купчината банкноти на две, отброи сто долара и прибра остатъка.

След като го остави в сградата на Синдик и вечеря в една от скучните закусвални, Чарлс се прибра в мебелираната си квартира в центъра на града. Прочете една глава от последната книга на Ф. У.

Тейлър, чичо Франк — „Организация, символизъм и нравственост“, от която не разбра нито дума, взе душ и облече вечерния си костюм.

[1] град в югоизточна Флорида, близо до Маями ↑

[2] чъкер — период, част от играта на поло ↑

II.

Слабо, привлекателно момиче влезе в една безвкусно мебелирана стая в сградата на Синдик, спорейки разгорещено с белобрад възрастен мъж с орлов нос.

— Скъпи мой дядо — започна тя с подчертано търпение.

— По дяволите, Лий, не ме наричай дядо! Караш ме да се чувствам като че ли съм вече мъртъв.

— Можеше и да бъдеш, ако се има предвид какво говориш.

— Добре, Лий — той изглеждаше несправедливо обиден.

— Не исках да наранявам чувствата ти, Едуард — тя изучаваше лицето му с присвити очи и внезапно тонът ѝ се промени. — Послушай, стари дяволе, не можеш да ме заблудиш и за секунда. Не бих могла да нараня чувствата ти с тъпото на брадвата. Не се опитвай да ме придумаш. Това би било изпращане на сигурна смърт. Освен това имаше два инцидента.

Тя се обърна и започна да бърника един полукръгъл екран, заобикалящ намиращо се в центъра му кресло. Три синхронизирани проектора бяха насочени към екрана.

Възрастният човек каза много меко:

— А ако не бяха те? Том МакГърн и Боб бяха добри момчета. Нямаше по-добри от тях. Щом проклетото Правителство се опитва да ни премахне един по един, нещо трябва да бъде направено. А ти изглежда си единственият човек, който е в състояние да го стори.

— Да започнем война — каза тя горчиво. — Да ги изметем от морето. Не беше ли това любимата мисъл на Дик Райнер, още откакто съм била в пелени?

— Да — потвърди умишлено възрастният мъж. — И продължава да си я харесва и сега, когато си в... как им се вика на дрехите, които вие, младите момичета, носите днес. Обещай ми нещо, Лий. Ако има още един опит, ще ни помогнеш ли?

— Аз съм толкова сигурна, че няма да има друг опит — каза тя, — че мога да ти обещаая. И Господ да ти е на помощ, Едуард, ако се

опиташ да симулираш такъв. Казвала съм ти и преди, ще ти кажа и сега, това е почти сигурна смърт.

* * *

Чарлс Орсино се изучаваше в трикрилото огледало.

Вечерният му костюм беше нов, би искал и коланът за пистолета му да беше нов. Кобурът се намести неудобно върху бедрото му. Не беше получавал ново снаряжение от осемнайстия си рожден ден, а оттогава гърдите му бяха опънали ремъка до последната дупка. Добре, ще почака, тази вечер така и така щеше да му струва достатъчно много. Петима телохранители! Той потрепера при тази мисъл. Но се налагаше човек да се показва на подобни места, и то както трябва, иначе не си струваше.

Той изпадна в тъжен унес, въобразявайки си, че среща красиво-красиво момиче в театъра, момиче, което го намира за интересен и хубав, и при това отличен играч на поло, момиче, което по щастлива случайност ще се окаже, че е пряка наследница на Фалкаро, с големи връзки, и която би се застъпила за него...

Високоговорителят в стаята се обади:

— Лимузината е готова, г-н Орсино. Аз съм Халоран, вашият главен бодигард.

— Добре, Халоран — безразлично отвърна той, точно както беше го упражнявал в банята сутринта, и се втурна надолу.

Лимузината беше красавица, а телохранителите бяха избрани безпогрешно. Той се държеше демократично с шефа им и не чак толкова с останалите. Докато Халоран караше, Чарлз се заприказва с него за пиесата — някаква осъвременена постановка на „Юлий Цезар“. Халоран каза, че е чул добри неща за нея.

Пристигането им в преддверието на Костело не предизвика сензация. Петима бодигардове не бяха кой знае колко много, въпреки че май не бяха дошли други хора от Синдик. Дотук с бляновете за красивата наследничка на Фалкаро. Чарлз побъбри с някакъв директор от телевизията, когото познаваше слабо. Директорът му обясни, че театърът боледува, много боледува, че Хари Тримейн — този, който

играе Брут — е изградил великолепен сценичен образ, но не си знае репликите.

Халоран пошушна на ухото му, че е време да заемат местата си. Телохранителят се беше запотил, но Чарлз не успя да го попита за причината. Чарлз зае място до пътеката, Халоран седна от другата страна на пътеката, а останалите — пред и зад него.

Завесата се вдигна под звуците на „Ню Йорк — Ей Стрийт“

* * *

Първата сцена, замислена с оглед да се позволи на шугавите да престанат да се въртят на местата си и на кашлящите да се изкашлят, представляваше тримерна проекция на Таймс Скуеър, в едно със стилизирано изображение на офис на Службата за връзки с обществеността върху авансцената. Когато Цезар влезе, Чарлз се стресна, а през залата се понесе одобрителен шепот. Цезар беше представен като Френч Летур, един от мобстерите^[1] от старите времена — герой, смело вървял на ръба на закона. Това обещавахе да бъде интересно.

— Спокойно там! Говори Цезар.

Върху авансцената се появи гадателят — консултант по връзките с обществеността — изричащ предупреждения, презрително пренебрегвани от Летур — Цезар. Светлината на прожектора се премести към Касий и Брут в очакване на дългия, изпълнен с предзнаменования диалог. В началото Брут беше с гръб към публиката, но постепенно се обръщаше с лице към нея:

— Какво означават тези викове? Аз изпитвам страх от хората, избрали Цезар за свой император!

И тогава стана ясно, че Брут е всъщност Фалкаро — старият Амадео Фалкаро, със същите брада, орлов нос и вежди.

Добре, нека да видим. Това трябва да е някаква измъчена аналогия с Договора от Лас Вегас, когато Летур се опитвал да обедини Синдик и Моб, а Фалкаро се борел срещу всичко друго, но не и срещу краткосрочен, строго военен съюз. Чарлз почувства съжаление че Фалкаро не беше главното действащо лице, но трябваше да признае, че Тримейн играеше Фалкаро като поривист велможа, какъвто си и беше.

Когато Цезар влезе отново, контрастът стана явен; Цезар — Летур беше страхливец, който не можеше да си намери място. Останалите конспиратори, въведени през първото действие, се оказаха добри момчета, свежи и сърдечни; Чарлз разбра, че всичко е наред и реши, че може да подремне. Но Касий продължаваше:

— Нему и на неговото достойнство и нашата нужда от него...

Всички са толкова лоялни, помисли си Чарлз, сподавяйки прозявката си. Съвсем като живота в Синдик, представен като версия за интелектуалци. Възвишени, коректни — танц в страната на розите. Понякога — да речем след загуба на игрището за поло — той се чудеше дали наистина добрите стари времена са били толкова възвишени и коректни. Третата година от чистката на Амадео Фалкаро трябва да е била изпълнена с кръв и унищожение. За три дена две хиляди избити, както твърди историята, бързайки да прибави, че това са били безполезни непоправими главорези, които не са могли да разберат, че предстоят времена на съзидание и организация.

Халоран докосна рамото на Чарлз:

— Антрактът, господине.

Те се придвижиха по пътеката с падането на завесата и аплодисментите, след което започна да се надига и публиката. Тогава се случи невероятното.

Халоран вървеше напред, Чарлз беше след него, обкръжен от останалите четирима телохранители. В момента, в който Халоран достигна изхода, той се обърна с лице към Чарлз, изпълнявайки странна пантомима. Секунда по-късно Чарлз разбра, че Халоран се опитва да измъкне пистолета си, заклещен в кобура.

Бодигардът отляво каза тихо „Исусе“ и се хвърли към Халоран, точно когато той беше успял да освободи оръжието си. Чу се глух изстрел от 45-калибров. Последва друг, незаглушен, на сантиметри от дясното ухо на Чарлз. Двете тела в началото на пътеката се свлякоха меко, а публиката започна да крещи. Някой с висок глас ревеше:

— Запазете спокойствие! Всичко това е част от пиесата! Не създавайте паника! Това е част от играта!

Човекът, който викаше, стигна до вратата, млъкна, видял кръвта и припадна.

Една жена започна да блъска с юмруци бодигарда отдясно на Чарлз, крещейки:

— Какво направихте със съпруга ми? Вие го убихте!

Тя имаше предвид припадналия. Чарлз едвам я откъсна от телохранителя.

Те се добраха някакси до преддверието, следвани от по-голямата част от публиката. Тримата бодигардове го държаха като в клетка. Чарлз откри, че е оглушал с дясното ухо, надяваше се, временно. Най-малката от грижите му. Халоран беше стрелял в него. Гардът Уелтфиш беше преградил пътя на куршума му. Гардът Донован беше застрелял Халоран. Попита Донован:

— Отдавна ли познаваш Халоран?

Донован, без да сваля очи от тълпата, каза:

— От две години, господине. Той бше просто едно от момчетата от пула на бодигардовете.

— Отведи ме оттук — каза Орсино. — В сградата на Синдик.

В голямата черна кола той можа да се отърве донякъде от ужаса; надяваше се времето да го изтрие напълно. Това не беше като в полото. Този изстрел беше с точно определена цел.

Лимузината измърка и се закова пред огромното туловище на сградата на Синдик, бе направена проверка и после тя се придвижи към Неограничавания вход. Асаньорът безшумно отнесе колата и пасажерите през етажите, в които се помещаваха Алкохолна администрация, Изследване и тестване на алкохола, Транспорт, Финанси и контрол, Пречистване и оцветяване, Наемане на жени, нагоре, нагоре, край отдели и подотдели, в които Чарлз никога не беше стъпвал, въпреки че беше член на Синдик, докато спря автоматично на етаж с табела:

„Задължително подчинение и връзки с обществеността“

Беше 9 часа и 45 минути вечерта; Ф. У. Тейлър трябваше да бъде вътре и да работи. Чарлз каза:

— Почакайте тук, момчета — и промърмори кодовата фраза за отваряне на вратата. Тя изщрака и се отвори.

Ф. У. Тейлър диктуваше като картечница в един микрофон. Изглеждаше уморен като куче. Лицето му се смръщи, когато Чарлз влезе, но след това се ухили от удоволствие.

— Чарлз, момчето ми! Сядай! — Той изключи апарата.

— Чичо — започна Чарлз.

— Беше толкова мило от твоя страна да се отбиеш. Мислех, че си на театър.

— Бях, чичо, но...

— Сега преработвам новото издание на „Организация, символизъм и нравственост“. Никога не би се сетил кой ме вдъхнови!

— Сигурен съм, че не мога, чичо. Чичо...

— Старият Торнбъри, президентът на Националната банка „Чейс“. Той имал дяволското нахалство да откаже кредит на младия МакГърн. Банкери! Няма да повярваш, но хората сами са ги молили да поемат собствеността им, да ограничават доходите им, фактически да ги заробват. Хората сами са търсели това. Както са търсели скъпи напитки, тютюн и други луксозни стоки, чисти жени и възможност да спечелят състояние — все неща, които нашите прадеди са им осигурявали. Нашите деди са били презирани по това време, сам знаеш. Наричали ги престъпници, само защото разпространявали стоки и услуги на цени, които хората са могли да си позволят.

— Чичо!

— Мълчи, момче, знам какво ще кажеш. Хората не могат да бъдат мамени вечно! Ако около тях е имало достатъчно реклама и ограничения, тяхната мощ е растяла. Хората са търсели свобода на избора. Фалкано и неговите хора се вдигнали и ги повели към Синдик и Моб, а те изтласкали държавните органи и Правителството в морето.

— Чичо Франк...

— Откъдето то все още рискува от време навреме да досажда на нашите крайбрежни градове — продължаваше Ф. У. Тейлър, разгорещен от темата. — Трябваше да видиш как плаче горкият старец. Последният от банкерите на старото време. Те получиха това, което заслужаваха. Сами си го докараха. Те постигнаха ненамеса от страна на Правителството в частните инициативи, която имаше ефект за известно време, докато не започнаха да се бъркат. Търсеха протекционни тарифи, опрощаване на данъците, субсидии — регулиране, регулиране, винаги регулиране на околните. Но имаше толкова много банкери, че всеки един от тях се явяваше противник на някой друг. Насилието нарастваше и Правителството загуби обществената си подкрепа. Те имаха нещо, наречено обществен дълг, нещо което няма да седна да ти обяснявам, но ще ти кажа само, че беше написано на хартия и неимоверно вдигаше цените на всички

стоки. Вярваш или не, те не се сетиха просто да изхвърлят листчето хартия или да задраскат написаното върху него. Те го оставиха да действа до момента, в който обикновените хора вече не можеха да си позволят много от хубавите неща в живота.

— Чичо...

* * *

Един перископ предпазливо разкъса набраздената водна повърхност край Си Айленд, Джорджия. На другия край на перископа бяха слабият като хрътка капитан Ван Делен от Североамериканския морски флот и дебелият дребен командор Гринел.

— Можеш да я докараш малко по-близо, Ван — каза меко Гринел.

— Това упражнение няма да ти причини сериозни телесни увреждания — отвърна Ван Делен. Гринел беше доста близък с двама адмирали и обикновено Ван Делен се отнасяше с него много деликатно, въпреки че го ценеше. Но това беше неговият кораб и никой, бил той и служител на разузнаването, не можеше да го учи какво да прави.

Гринел се усмихна мило на закачката.

— Бих го нарекъл камуфлаж — каза той, потупвайки корема си, — но ти ме познаваш прекалено добре.

— Няма да имаш проблеми с това море — подхвърли деловито Ван Делен. Той се мъчеше да се сети за някоя подходяща фраза, с която да покаже, че оценява опасността, в която се впускаше Гринел без никакви други средства, освен бърза мисъл, „вълшебен“ пръстен, и чифт револвери. Но всичко, което се въртеше в главата му, беше: Благодаря на Господа, че се отървавам от този проклет малък социократ. Той би ме убил някой ден, стига да има възможност и нулеви шансове да бъде открит. Благодаря на Господа, че съм конституционист. Ние не се занимаваме с такива неща — или може би се занимаваме? Никой никога нищо не ми казва. Скапан водач на подводница. А този малък проклетник ще стане адмирал един ден. Но и моето момче ще бъде адмирал. И то е умник като майка си.

Гринел се усмихна и каза:

— Сега е моментът, нали?

— Моля? — попита Ван Делен. — О, да, разбирам. Ей, Чък! — повика моряка. — Разпечатай капсулата на командира. Предай да се приготви за издигане.

Командирът се намести, пухтейки, в капсулата и изръмжа на отговарящия за склада:

— Сигурен ли си, че това нещо е току-що разпечатано? Вече изглежда лепкаво.

— Видях да го разпечатват със собствените си очи точно преди три минути — отвърна нахакано морякът. — Ще става все по-лепкаво, ако продължаваме да дрънкаме. Имате — той погледна към хронометъра си — още седемнадесет минути. Хайде вече да ви затварям.

Командирът се сви на кълбо, отправяйки последен поглед към лицето на дърдоркото, което вече беше запомнил завинаги. Люкът щракна. Някой ден, някой щастлив ден, този нахал ще съжالياва за думите си. Той даде знак че е готов на Ван Делен, който махна леко и се усмихна едва-едва. Трима души от екипажа заключиха капсулата и я нагласиха за изстрелване.

Бум!

Капсулата се стрелна през люка и изскочи на повърхността. Цветът ѝ автоматично се промени до цвета на околната вода. Гринел побутна лоста за управление, като го насочи към брега и завъртя манивелата на витлото. Трябваше да бърза; капсулата — кормилото, манивелата, маховикът и всичко останало — щяха да се разтворят след около петнадесет минути. Неговата работа беше да стигне до брега, преди това да се случи.

На брега той щеше да бъде на практика свободен агент с максимални пълномощия и най-обща задачи до 15 януари. След това задачите му щяха да станат по-конкретни.

[1] мобстер — член на криминална група ↑

III.

Чарлз Орсино се гърчеше на стола.

— Чичо — молеше се.

— Да — злорадстваше Ф. У. Тейлър, — наричаха стария Амадео и неговите хора престъпници. Наричаха ги контрабандисти, когато доставяха алкохол на хората, без да ги е грижа за държавния дълг или високите данъци. Наричаха ги черноборсаджии, когато продаваха евтино масло на Юга и евтин маргарин на Севера. Наричаха ги измамници, когато продаваха изгодно цигари и билети за обществения транспорт. Наричаха ги пирати, когато изтръгваха стоки от гърчещата се под ударите на инфлацията верига от посредници и ги доставяха на разумни цени на потребителите. Те бяха престъпниците. Банкерите бяха стълбовете на обществото. Сега тези банкери, които властваха над народите, чиято дума се приемаше за „глас свише“, които смятаха, че само луд би допуснал да загуби доверието им, продукт на своето време — може би най-добрият който то е могло да създаде...

* * *

Отец Амброзиус оглозга парче солена херинга, избърса ръцете си, разрови се из боклуците в сандъка и измъкна гъше перо и лист пергамент. Енергично разтърка с гъба, напоена с оцет, написаното на пергаментата и със задоволство установи, че то се изтрива лесно, оставяйки чиста повърхност, върху която би могъл да нахвърли бележки по проповедта си. Отрязва перото и го цепна, докато чакаше пергаментът да изсъхне, питайки се небрежно какво ли всъщност е изтрил. (Това беше последното оцеляло копие на „Аналите“ на Тацит, VII, i-v.)

А сега на работа. Проповедта трябваше да бъде изнесена в Неделята на Шестдесетница, началото на тържествата за Велики пости. Умът на отец Амброзиус се луташе в търсене на думите.

Велики пости... солена херинга... покаянието... смъртните грехове... алчността... лихварството... неплатените такси за запазените места в църквата... дебелоглавият млад сър Балдуин и порутеният замък на хълма... солена херинга сега и *per saeculae saeculorum* (во веки веков), освен ако сър Балдуин не си плати запазеното място в черквата.

В този момент сър Балдуин влезе наперено в килията. Отец Амброзиус благовъзпитано се надигна и промърмори с известна неискреност:

— *Pax vobiscum.* (Мир вам).

— А? — запита сър Балдуин, а глуповатите му сини очи се изцъклиха, когато погледна зад гърба си. — О, имаш мене предвид, отче. Знаеш, не е добре да говориш с мене на латински. Аз говоря езика на крал Норман. Искам да кажа, ако е достатъчно добър за Негово Височество Ричард, то е достатъчно добър и за мене, нали така? Сега, с какво мога да ти бъда полезен, отче?

Отец Амброзиус меко му напомни:

— Вие дойдохте да ме видите, сър Балдуин.

— А? О, да. Така е. Бях на лов за елени, отче, и след като цяла сутрин преследвах един, накрая го изпуснах, та искам да знам, кой точно е светията, когото мога да помоля за помощ в неприятност като тази? Искам да кажа, че тъкмо ми се щеше да покажа на приятелчетата колко ме бива, а животното взе че ни се измъкна. Не ме разбирай погрешно, отче, те са добри момчета и няма да ми се присмиват, но приказката си върви и може да ми излезе име, а това не е добре, нали? Затова ми кажи като на приятел, кой от светците е най-подходящ да нареди нещата по най-добрия за мене начин?

Отец Амброзиус потисна желанието си да се захили, замисли се и каза:

— Св. Хуберт, вярвам, се интересува от лов на елени.

— Точно така, отче! Точно св. Хуберт. Хуберт, Хуберт... Няма да го забравя — имам един братовчед Хуберт. Не съм го виждал от години, дъртака му с дъртак. Пиячката сигурно го е съсипала — той и преди не можеше да язди коня си на лов по цял ден. Горкото момче. Добре, тръгвам си... о, не, имаше още нещо. Да речем тази неделя да отслужиш една света служба срещу лихварството, а? Това момче от селото, златарят, е адски нагло. Твърди, че трябва да му дам Фелоуфилд. Четиридесет акра, и има нахалството да ми каже, че те

вече не са мои. Бъди приятел, отче, хвърли му няколко зверски погледа от амвона, за да разбере кого имаш предвид, а?

— Лихварството е грях — вежливо отвърна отецът. — Но как Фелоуфилд се оказа в такова положение?

Сър Балдуин засука увисналия си рус мустак със следа от неудобство.

— Факт е, че казах на момчето, когато заех дващсет марки от него, че ще му дам като гаранция Фелоуфилд. Питам те, отче, моя ли е вината, че арендаторите ми са стадо мързеливи, крадливи саксонски свине и не мога да си прибера парите?

Енорийският свещеник леко настръхна. Той самият беше чист саксонец.

— Ще направя каквото мога — отвърна. — Сър Балдуин, преди да си тръгнете ...

— Младият човек спря на прага и се обърна.

— Преди да си тръгнете, мога ли да попитам кога ще видим вашия наем за мястото в черквата, да не говорим за десятъка?

Сър Балдуин махна небрежно с ръка.

— Мисля, че току-що ти казах, отче. Нямам пукнато пени, а тоя приятел от селото ми нарежда да се разкарам от Фелоуфилд, нивата, която имам от баща си, а той — от своя баща. Как по дяволите, прости ме Господи, мога да платя и наема, и десятъка, и лептата на св. Петър, и всичко останало, което вие, духовниците, очаквате от човек като мен, а? — Той вдигна облечената си в ръкавица ръка, когато отец Амброзиус се опита да заговори. — Не, отче, нито дума повече за това. Зная, че обичаш да повтаряш, че няма да отида в рая, ако постъпвам така. Не се съмнявам, че си учен, и тъй нататък, но аз също мога да ти кажа едно-друго. Факт е, че аз ще отида в рая. Виждаш ли, отче, Господ е джентълмен няма да затвори вратите пред друг джентълмен само заради някакви си парични затруднения, нещо което може да се случи на всеки, нали, а?

Глупашката веселост беше повече, отколкото отец Амброзиус можеше да понесе. Той сведе очи.

— Добре — изчурулика сър Балдуин. — А името на оня дявол, светията, беше Хуберт. Виждаш ли, не съм забравил! Не съм чак толкова глупав, колкото смятат хората. — И той си тръгна, свирукайки си безгрижно.

Отец Амброзиус седна отново и се загледа в пергамента. Да отслужи проповед за лихварството заради този наперен папагал. Добре де, лихварството беше грях. Християните бяха задължени да си услужват един на друг в нужда и да не правят сметка за цената или продължителността на услугата. Но някой да е чувал сър Балдуин да е дал нещо назаем? Разбира се, той беше господар на феодалното имение и защитаваше поданиците си от нашествия, но като че ли напоследък нашественици не се мяркаха...

Енорийският свещеник уморено натопа перото и надраска върху пергамента: ROM.XIII ii, viii, XVI. „Който се опълчва срещу силата се опълчва срещу тайнството на Бога... човек не притежава нищо... ние, които сме силни, трябва да понасяме немощта на слабите...“ Тройната формула на словата, звучащи от амвона, подсилени от гръмоносно смръщено чело, трябваше да накара селския златар да премисли три пъти, преди да наложи искането си пред сър Балдуин. Лихварството е грях.

На вратата отново се почука.

Златарят, мъж в кожена престилка на име Джон, стоеше на прага, мацкайки шапката си в големите си изпогорени ръце.

— Кажи, сине? Влизай — рече отецът, но без да иска се намръщи. Не трябваше да се поддава на смъртния грях — алчността. — Какво има?

— Отче — каза мъжът, — дойдох да ти донеса това. — И той подаде мека кожена торбичка на свещеника. Вътре нещо издрънча.

Отец Амброзиус я изпразни на масата и замислено потърка големите сребърни монети с пръстите си. Пет марки и 11 сребърни пенита. Край на солената херинга до Великите пости! Сребро, изпратено на владиката, в количество, което ще представи добре енорията! Позлата за образа на Светата Дева! Може би стъкла за два-три от прозорците на църквата!

След това се сепна и събра парите обратно в торбичката.

— Спечелил си ги с грях — рече решително. — Грехът на алчността е влязъл в сърцето ти и ти извършваш греха на лихварството спрямо своите братя християни. Не давай тези пари на църквата, върни ги обратно на своите жертви.

— Отче — каза човекът, почти разплакан, — прости ме, но ти като че ли не разбираш. Те идват и идват. Казват, че така трябва да

бъде, те наемат пари, както се наема кон. Нима не е така? Мислиш ли, че съм искал да стана лихвар? Не! Аз бях един честен златар, а честният златар не може сам да си прави злато. Просто всичките пари в селото по един или друг начин попадат в неговите ръце. Някой ти оставя марка на съхранение и ти дава пени за година, за да я пазиш. Друг носи сребърни монети за накити, а останалото трябва да го пазиш. Или идват други и ти казват: „Дай ми толкова и толкова марки до другата година, а след това ще ти ги върна и ще ти дам и още една марка.“ Отче, те ме молят! Казват, че ще бъдат разорени, ако не им дам назаем, старите им родители ще умрат, ако не могат да платят на лекаря, или мъртвите им ще се пекат на вечния огън, ако не могат да платят за литургия, а аз какво да направя?

— Това вече не е грях — просто отвърна отецът. Така си беше.

— Много добре, отче — мъжът започваше да се ядосва. — Седиш си и си приказваш. Какво ще кажеш за парите, които ти плащат, за да отслужиш литургия за успокоение на душата на Годи Хоуат? И как Том Татчер си купи каруца, за да може да продава бирата си в Гластоунбъри на по-добра цена? А как фермерът Мейджър наема хора от Уелинг да му приберат сеното, преди някоя буря да го е съсипала? И още хиляди неща. Казвам ти, енорията би била прокълнато място без Джон Златаря и той не възнамерява да бъде сочен като черен грешник! Не исках да ставам лихвар, но станах, и когато станах, открих, че тези, които си вирят най-много носовете пред лихваря, когато го срещнат на пътя, те най-горещо се молят, когато дойдат да искат заем.

Свещеникът беше слисан от избухването му. Джон изглеждаше честен, пък фактите са си факти — не може ли от злото да произлезе добро? А се говореше, че и Негово Светейшество Папата е имал вземане-даване с Лонгобардците — bankerите, или както там се наричаха...

— Трябва да помисля върху това, сине — рече. — Може да съм бил припрян. Може би по времето на св. Павел лихварството да е било нещо съвсем различно. Може би това, което правиш, да не е в действителност лихварство, а просто нещо, което прилича на лихварство. Остави ми среброто.

Когато Джон си тръгна, отец Амброзиус затвори очи и притисна чело с юмруците си. Нещата се бяха променили. Според законите на Стария завет мъжете можеха да имат повече от една жена. Сега това е

греховно, но със сигурност Авраам, Исак и Яков са на небето. Павел е писал своето послание до малки острови от християни, заобиколени от море от неверници. Естествено в тези дни е било необходимо християните да се държат близо един до друг, обединени срещу общия враг, догато в сегашните времена тези връзки могат да се отпуснат, без това да бъде опасно. Може ли да е грях да се плати за литургия за душата на умрелия, да се продаде бирата на по-добра цена или да се спаси сеното на селото? Дяволът беше измамен, но не по този начин, разбира се. Още няколко такива неща и енорията би заприличала на земен рай.

Отец Амброзиус се откъсна от размишленията си, втурна се към олтара на малката каменна църква и започна забързано да прелиства страниците на огромната, обкована с желязо, певница (Библия).

„Тъй като любовта към парите е в основата на всяко зло...“

Изведнъж в съзнанието на отца проблясна мисълта, че словата на Павел се отнасяха не за любовта на Джон Златаря към парите, а за тази на сър Балдуин.

Той се върна отново към писанията си и перото му заскърца по пергамента, заличавайки и последната бледа следа от „Аналите“ на Тацит, VII, i-v. Словото му ще бъде изгарящо, добре, но то не ще опари Джон Златаря. То ще жегне сър Балдуин за безмилостния му, противен на всички божии и човешки закони, отказ да даде Фелоуфилд на човека, заел му пари. В църквата през тази неделя ще прозвучат викове на одобрение и ще има много мрачни погледи, насочени към сър Балдуин, заради опитите му да измъкне парите от ръцете на приятеля на цялата енория, нейния благодетел — лихваря.

* * *

— И това е начинът — завърши Ф. У. Тейлър, ликувайки, — по който властта минава от едни ръце в други, а одобрението на обществото следва тези промени. Странно нещо — хората винаги смятат, че всяка смяна на властта е последна и ще продължи вечно.

Като че ли беше свършил.

— Чичо, — каза Орсино — някой се опита да ме убие.

Тейлър се втрени безмълвно в него за цяла дълга минута.

— Какво стана? — попита накрая.

Отидох официално на театър с петима телохранители. Главният от тях, Халоран, стреля по мене. Едно от момчетата застана между нас. Беше убито.

Пръстите на Тейлър заиграха по пулта. Лицето му се появи по многобройните екрани, когато започна да изстрелва заповеди. „Главният телохранител на Чарлз Орсино за тази вечер, Халоран. Извадете досието му. Къде е работил. Опитал се е да убие Орсино. Направете същото и за останалите телохранители за тази вечер.“

Той чукна още няколко бутона и се обърна мрачно към Орсино.

— А сега ти — каза. — Какви си ги вършил досега?

— Просто си гледах работата, чичо. — неловко отвърна Орсино.

— Все още ли си данъчен на 101-ви?

— Да.

— Да си забъркан с жена?

— Нищо особено, чичо. Нищо емоционално.

— Напоследък да си наказвал дисциплинарно или да си разжалвал някого?

— Разбира се, че не. Районът работи като часовник. Не може да ни се мери никой друг район на изток от Мисисипи. Защо ме разпитваш за това?

— Защото ти си третият. Другите двама — братовчед ти Томас МакГърн и чичо ти Роберт Орсино — нямаха телохранители, които да застанат на пътя на убийците. Още един въпрос.

— Да, чичо.

— Момчето ми, защо не ми каза за това веднага, щом влезе?

IV.

На следващия ден бе свикан семейният съвет. Орсино, все още младок, досега не беше допускан да присъства. Знаеше защо днес е направено изключение и не харесваше причината.

Едуард Фалкаро поглади огромната си бяла брада, изглежда тридесетината шефове на Синдик, събрани около масата, и изръмжа:

— Смятам, да не правим обичайния преглед на производството и тъй нататък. Искам да поговорим за тези дяволски пистолетни изстрели. Дик, осведоми ни по въпроса.

Той запали миризлива пура и се облегна назад.

Ричард У. Райнер се надигна.

— Томас МакГърн — каза, — убит на 15 април с осем куршума от автомат в дневната си в Астор. Елси Уоршовски, неговата прислужничка, се смята за главна заподозряна, но...

— Заподозряна, по дяволите! — избухна Едуард Фалкаро. — Тя го е убила, нали?

— Тъкмо щях да го кажа — така излиза от събраните доказателства. Г-жа Уоршовски е скочила, или е паднала или е била бутната през прозореца на дневната. Оръжието е намерено до прозореца. Никакви свидетели. В биографията на г-жа Уоршовски няма нищо необикновено. Една позната е изказала мнение, просто допускане, без да се основава на нищо определено, че г-жа Уоршовски понякога е говорела по начин, който е карал познатата ѝ да смята, че е член на тайна терористична организация, известна като ДАР. В тази връзка трябва да се отбележи, че моминското име на г-жа Уоршовски е Адамс.

Роберт Орсино, убит на 21 април, от термитна бомба, скрита във възглавницата му и възпламенена от устройство с датчик за налягане. Слугата му, Едуард Блайт, е изчезнал. Заловен е от полицейска хайка на 23 април на брега на Монтиак Поинт, но е починал преди да бъде разпитан. Изследването на съдържанието на стомаха му е показало

наличие на смъртоносна доза натриев флуорид. Предполага се, че сам е погълнал отровата.

— Предполага се! — изпръхтя възрастният мъж, изпускайки смъртоносно количество дим от пурата си.

— Биографията на Блайт — продължи любезно Райнер — не съдържа нищо необикновено. Трябва да се отбележи, че през нощта на 23 срещу 24 април е съобщено от местни резиденти за присъствието на търговски кораб от така наречената Североамериканска правителствена флота до Монтиак Поинт.

Чарлз Орсино, нападнат на 30 април от неговия телохранител Джеймс Халоран в преддверието на Театърът-Мемориал Костело. В биографията на Халоран липсват необикновени неща, освен, че е проявявал значителен интерес към, хм, историята. Колекционирал е, и навярно е чел стари книги за Америка от времето преди Синдик и Моб. Следователите са намерили до леглото му първия том на книга, публикувана през 1942 г., наречена „Разцветът на Американската република“ от Морисън и Комагер. Била отворена на десета глава „Войната за независимост“.

Райнер седна на мястото си. Ф. У. Тейлър каза саркастично:

— Дик, забрави ли да споменеш, че Уоршовски, Блайт и Халоран са известни като служители на Североамериканската флота?

— Вие се шегувате — отвърна Райнер. Смятате ли, че бих пропуснал някои факти, имащи отношение към въпроса?

— Смятам, че ти ловко нареждаш картите. С един слух, несигурно съобщение за търговски кораб и забележка за хобито на някой си, ти искаш от нас да изметем подлещите от морето, нали? Винаги си го искал!

— Не се срамувам от изразеното си отношение по въпроса за така нареченото Североамериканско правителство и ще го защитавам винаги и навсякъде.

— Млъкнете, по дяволите, и двамата — изръмжа Едуард Фалкаро. — Опитвам се да мисля — той помълча около минута и объркано се огледа. — Някой да има идея?

Чарлз Орсино се прокашля, учуден от собствената си дързост. Веждите на възрастния мъж се смръщиха, но той неохотно каза:

— Смятам, че можеш да се изкажеш, след като те смятат за достатъчно важен, за да стрелят по тебе.

— Може би е някаква шайка от Европа или Азия?

Едуард Фалкаро попита:

— Някой да знае нещо за Европа или Азия? Джими, ти летя дотам веднъж, нали? Да провериш маковите полета в Анадола, когато Моб имаха проблеми с работниците в Мексико.

Джими Фалкаро процеди през зъби:

— Да-а, Това беше чиста загуба на време. Имаше само дребни гадни фермери, едва изкарващи прехраната на семействата си и отглеждащи навярно по четвърт акър мак. Това е всичко от Китайско до Средиземно море. За Англия... — Франк, ти им кажи. Веднъж нали ми разправяше.

Тейлър се надигна.

— Горите отново са завладели Англия. Когато финансовите институции там изгубиха напълно морала си и вече не можеха да намират верните пътища за управление на обществото, тогава дойде и краят. В такъв момент трябва да съществува голяма и силна прослойка от инициативни хора, вървящи по ръба на закона, да ги наречем престъпници, хора, готови да вземат надмощие и да поемат делата по производството и разпределението. Може би някои от вас знаят какво стана в Англия. Нещастните педерастии бяха толкова цивилизовани, че не можеха да направят нищо, което да не е почитено. От повърхностните доклади можах да разбера, че сега Англия представлява една безкрайна гора и неколкостотин гладуващи. Разправят, че мъжете все още носят плащове и яздят коне до офисите си в Ситито. Франция се обитава от селяни, пияни през три четвърти от времето. В Русия селяните са пияни през цялото време. Германия... е, там престъпниците бяха прекалено много и прекалено силни. Сега там е гробище — той сви рамене. — Да си го кажем направо. Моб ни дебне.

Райнер скочи на крака.

— Никога не ще подкрепя такава хипотеза — извика той. — Зловредно е да се смята, че мирните времена са свършили, че нашата трихилядикилометрова граница с нашите приятели на Запад...

Тейлър саркастично продължи:

— Чудесна граница, без нито едно укрепление, което да ни дели от „приятелите“...

— Престанете с проклетите си глупости, Франк — зина Едуард Фалкаро. Това не е за майтап.

— Напоследък посещавали ли сте територията на Моб? — подхвърли Тейлър.

— Бил съм — старият човек се намръщи.

— Е как е? Хареса ли ви?

Едуард Фалкаро сви рамене притеснено:

— Имат си свои пътища, ние си имаме наши. Последователите на Риджън намаляват, но ние няма да забравим, че Джими Риджън стоеше рамо до рамо с Амадео Фалкаро в старите времена. Има такова нещо като лоялност.

Ф. У. Тейлър процеди:

— Има и такова нещо като слепота.

Беше отишъл твърде далече. Едуард Фалкаро се надигна от стола си, наклони се напред, подпирайки се на масата, и каза решително:

— Това е положението, господа. Няма да настоявам, че ми харесва животът в територията Моб. Няма да твърдя, че старият Риджън е уравновесен човек, на когото може да се разчита. Няма да твърдя, че в Моб клиентите се радват на такива услуги, каквито осигуряваме на клиентите в Синдик. Съвсем наясно съм, че при нашите официални посещения в територията Моб виждаме предимно това, което нашите домакини искат да видим. Но не мога да повярвам, че която и да е група, основана на принципите на свободата и службата на хората, може да се отклони силно в погрешна посока. Може и да бъркам, господа. Но не вярвам, че потомък на Джими Риджън може да организира убийството на потомък на Амадео Фалкаро. Първо ще разгледаме всички други възможности. Ясно ли е, Франк?

— Да — отвърна Тейлър.

— Добре — изръмжа Едуард Фалкаро. — Сега нека подходим систематично към въпроса. Дик, давай по версията, че Правителството е виновно за всички тези покушения. Не искам да си го помисля. Ако са те, ще изгубим много време за преследването им и ще имаме доста неприятности, докато се справим с тях. От друга страна, докато се ограничават с инцидентни брегови атаки, извършвани от пиратски корабчета, не бих казал, че ме притесняват особено. Те не правят много поразии, държат ни нащрек и, което може би е най-важното, напомнят на клиентите ни за ужаса на миналите дни, от който ги

измъкнахме. Това не е малко и не си струва да се откажем от него в името на съмнителното удоволствие от една дълга и скъпа кампания. Ако има предателство, смятам, че трябва да го ликвидираме — но трябва да бъдем напълно уверени.

— Мога ли да кажа нещо? — попита ледено Райнер.

Старецът кимна и запали отново пурата си.

— Наричат ме, естествено зад гърба ми, фанатик — каза Райнер. Той не погледна към Ф. У. Тейлър, когато произнасяше тези думи. — Може да е вярно и може фанатизмът да е онова, което ни е нужно в днешните времена. Нека да ви напомня какво цели Правителството: брутална данъчна система, изкореняване на хазартните игри, лишаване на бедните от елементарните им удоволствия, строги ограничения във всичко и за всички, с изключение на богатите, сексуален лъжеморал, злостно налаган със силата на ужасни варварски наказателни закони, безкрайни наредби и принуда във всяка минута от деня. Това бяха делата му, когато беше на власт, това ще бъдат делата му, ако отново ни наложи властта си. Не мога да разбера как подобна заплаха за нашата свобода може да бъде оправдана заради някакви си странични облаги, които се предполага че произтичат от продължаващото съществуване на правителството — той се запъна за момент, лицето му се изкриви от неприятен спомен и гласът му стана по-тих. — Преди няколко дни бях обезпокоен от нещо, на което неволно станах свидетел. Две дечица правеха залагания в Детския сектор на залата за конни залагания, която посещавам често, и аз поспрях за момент, заслушан в бърборенето им. Съобщавах резултатите от шестия в Хайлей, когато едното от тях подметна: „Мама не залага на коне. Тя смята, че всичките зали за залагания трябва да бъдат затворени.“ Сърцето ми се сви. Искях да повикам момчето настрана и да му кажа: „Сине, майка ти не е задължена да залага на конни състезания. Никой не трябва да залага насила, а само ако желае. Но докато има поне един човек, който иска да се обзаложи и друг, който да приеме облога му, никой няма правото да настоява за залагания да бъдат затворени.“ Естествено не го дръпнах настрана и не му казах нищо. Това щеше да бъде непрактичен подход към проблема. Практичният подход е този, който аз винаги съм защитавал и на който продължавам да държа. Трябва да се удари направо в сърцето на заразата. Да се унищожат остатъците от Правителството, а раната да се обгори, за да не се инфектира никога

отново. Не ме бива по приказките, но искам да ви кажа — когато разбрах, че съзнанието на невинното дете може да бъде изкривено дотолкова, че да твърди, че свободите на неговите братя трябва да бъдат ограничени и техните никому невредящи удоволствия — прекратени, тогава кръвта ми изстина и осъзнах какво е истинското име на всичко това: измяна.

Орсино слушаше захласнато и се присъедини към взрива от възторжени аплодисменти около масата. Той самият никога не бе се сблъсквал с Правителството и едва ли вярваше в съществуването на тайната терористична организация ДАР, но словата на Райнер направиха това да звучи толкова близко и заплашително!

Чичо Франк скочи на крака.

— Ние като че ли се отдалечаваме от въпроса — каза той сухо. — За всеки, който се нуждае от опресняване на паметта, ще напомня че обсъждаме две убийства и едно почти осъществено. Аз не разбирам връзката, ако въобще има такава, с параноичната мания за преследване на Дик Райнер. Не мога да схвана и дали е уместна думата „измяна“. Измяна спрямо кого — спрямо нас? Синдик не е правителство. Синдик не трябва да се улавя в мрежата на символите и традициите на Правителството, защото ще бъде оплетена и задушена от тях. Синдик е организация на личности с висока нравственост, безгрижни и склонни да се радват на насладите в живота. Това, че тя успя да надделее над Правителството, е поради факта, че то се беше превърнало в сбирщина от хора с нисък морал, без гъвкавост, пуритани, садо-мазохисти. Аз не храня илюзии, че Синдик ще съществува вечно, и мисля че никой от вас не вярва в това. Естествено, искам да съществува докато съм жив и докато са живи децата ми и още след това, докато имам наследници, които познавам, но не смятам, че горя от желание да го наложат и на моите неродени още пра-пра-внуци. Но ако тук има някой, който не иска Синдик да просъществува много, аз мога да му предложа най-бързия начин за деморализиране на организацията — да приемем предложението на Дик Райнер за свещена война. Това ще е началото. После ще продължим с преследване на еретиците, преброявания на населението, акцизи, данъци върху доходите и агресивни войни. Сега, имате ли нещо против ако се върнем към нашата тема за покушенията?

Орсино поклати глава, съвсем объркан. Но объркването му се изпари, когато в стаята се появи едно момиче, пошепна нещо в ухото

на Едуард Фалкаро и седна спокойно до него. Чарлз не беше единственият, който я забеляза. На повечето от лицата се изписа учудване и негодувание. В Синдик имаше доста здрави традиции по отношение на мъжествеността и мястото на жената.

Едуард Фалкаро пренебрегна учудването и негодуванието. Той каза спокойно:

— Това беше много интересно, Франк, поне доколкото го разбрах. Но аз обичам когато вървя напред и правя нещо, защото ми е хубаво и приятно да го правя, след това да те чуя да обясняваш причините, поради които съм го направил — включително и 50–60 такива, които никога не са ми хрумвали.

Сред присъстващите се чу смях, както се стори на Чарлз Орсино, не съвсем искрен. Той знаеше, Едуард Фалкаро знаеше, и всеки друг знаеше, че Тейлър признаваше на Фалкаро предимно интуитивната му преценка, а не аналитичната му сила. Предполагаше, че възрастният човек по интуиция е решил, че в момента само смехът можеше да разведри нажежаващата се атмосфера.

Фалкаро продължи:

— Както изглежда, ние не знаем много, а? — той измъкна нова пура и колебливо я запали. Иззад облака смрадлив дим каза: — Така че, това, което трябва да направим, е да получим повече информация, нали? — Независимо от брадата и пурата той приличаше на хитро и досадно дете. — Така че какво ще кажете да им подхлъзнем наш човек в Правителството, за да разберем дали се занимават с убийства или не?

Чарлз Орсино беше достатъчно наивен да проговори сам; останалите знаеха, че старият човек има нещо предвид. Чарлз изтърси:

— Не можете да го направите, господине! Те имат детектори на лъжата и химикали и всякакви други неща... — гласът му заглъхна неловко под прекалено благата усмивка на Фалкаро и презрителните погледи на останалите. Загадъчното момиче се намръщи. По дяволите всички! — помисли си Чарлз, намествайки се в стола си с желание да потъне вдън земята.

— Младият човек — каза Фалкаро — говори истината, тази истина, която е добре известна на всички нас. Но какво би станало, ако ние имаме начин да заобиколим химикалите и детекторите на лъжата, господа? Кой от вас, храбри джентълмени, би се вмъкнал между

челюстите на смъртта, присъединявайки се към Правителството, шпионирайки го и донасяйки ни сведения?

Чарлз се изправи, благоразумието и стеснителността му бяха пометени от изгарящото желание да заличи срама си.

— Аз ще отида, сър — каза много спокойно. — И ако те ме убият, ще видят! Всички ще съжаляват!

— Добро момче — ухилен отвърна Едуард Фалкаро. — Това младо момиче тук ще се погрижи за теб.

Чарлз с твърда стъпка прекоси дългата стая, наслаждавайки се мислено на отличната си фигура. Чичо Франк развали ефектното му напускане, хващайки го за ръкава, когато минаваше покрай неговия стол.

— Успех, Чарлз — прошепна чичо Франк. — И, за бога, пази се по-добре. Не можа ли да разбереш накъде бие Стария още от самото начало?

— Довиждане, чичо Франк — отвърна Чарлз, внезапно почувствал се много изтощен. Младата дама се привдигна и му отвори вратата. Беше грациозна като котка и едно подозрение бодна Чарлз — дали пък той не беше канарчето?

V.

Макс Уиман си проправяше път сред глъчката на тълпа, каквато никога преди не беше срещал. На площад „Скрач Шиит“ беше светло като ден — дори по-светло. Атомните лампи, монтирани по стоетажните сгради, заливаха щастливата гмеж със синкаво-бяла светлина. Движещите се надписи с внушителни двайсет и пет метрови букви съобщаваха: „11:58 ВЕЧЕРТА, ИЗТОЧНО ВРЕМЕ... 31 ДЕКЕМВРИ... ПОЛИЦАИТЕ СЪОБЩАВАТ ЗА ДВУМИЛИОННА ТЪЛПА, ЗАПЪЛНИЛА УЛИЦИТЕ ДА ПОСРЕЩНЕ НОВАТА ГОДИНА... 11:59 ВЕЧЕРТА, 31 ДЕКЕМВРИ... ФАЛКАРО СЕ ШЕГУВА ПО ТЕЛЕВИЗИЯТА: «НИКОГА НЕ СЪМ МИСЛИЛ, ЧЕ МОЖЕМ ДА ГО ПОСТИГНЕМ»... 12:00 ПОЛУНОЩ, 1 ЯНУАРИ... ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА...”

Тътенът на гласовете бе станал страховит. Макс Уиман стискаше своята пръскаща се от адския шум глава, изпълнен с ненавист към всички около себе си. Няколко млади мъже насреща му разкъсваха дрехите на едно момиче. Смееха се, тя също се смееше, правейки се, че се защитава. Беше една от меките зимни нюйоркски нощи. Уиман погледна бялата кожа, и изруга и нея, и младите мъже, но никой не чу прегракналия му от уиски глас.

Някой размаха бутилка пред него, крещейки: „Честита Нова година!“ Той разтреперан грабна бутилката и изля в устата си няколко големи глътки алкохол. След това празната бутилка полетя в тълпата. Весела дебелана се притисна към Уиман и, за негов ужас и отвращение, звучно го целуна по устата. След това смеещ се белокоп мъж я дръпна, а тя с желание започна да целува и него.

Две едри момичета приклешиха Уиман помежду си и започнаха да късат дрехите му, наслаждавайки се на забавлението си през последния ден на годината. Той истерично заби нокти в ръцете им и те престанаха, а смехът замря на устните им, когато съзряха безумния гняв в очите му. Внезапно раздвижване на тълпата откъсна Уиман от тях. Друга бутилка се заклати сред човешкото море и той я грабна, но

този път не пи. Забързано я затъкна под колана на шортите, държейки ръката си върху нея, докато човешкият въртоп го носеше през ревящата тълпа.

„ШЕФОВЕТЕ НА СИНДИК ЧЕСТИТЯТ НОВАТА ГОДИНА... ТЕЙЛЪР ВЪЗХВАЛЯВА ВЕКА НА СВОБОДАТА...12:05 СУТРИНТА, 1 ЯНУАРИ...“

Уиман беше притиснат до някакво момиче, което хвърли приканващо поглед към младото му лице... след това очите ѝ се изпълниха с отвращение.

— Изчезвай, махай се от мене! — извика то, удряйки с малките си юмруци по гърдите му. Сега можеше да долови и отделни гласове, но тълпата беше все така гъста. Момичето продължаваше да пищи и да го удря, когато внезапно транспортната рампа се раздвижи и тълпата се изсипа там със съскането на излитащо от бутилка шампанско. Уиман и скимтящото момиче бяха понесени от движещите се под краката им плочи. Тълпата кипеше по северната обиколна лента; освобождавайки се от блъсканицата, момичето изчезна в нея.

Уиман, механично търкайки ухото си, се дотътри до източната обиколна рампа и се стовари на една седалка, плъзгаща се със скорост 5 мили в час. Той гледаше тъпо към лентите, движещи се с 10 и 15 мили в час, но нямаше смелост да стъпи върху тях. Вече цял месец пиеше, без да спре. Можеше да падне и да счупи бутилката.

Макс слезе залитайки на Долната станция в Ривъредж. Никой не слезе с него. Ривъредж представляваше бъркотия от транспортни товарни магистрали под, над, и на повърхността. Той работеше там.

Уиман си проправяше път сред пулсиращите, оградени срещу дребни кражби, конвейери, под клокачещите тръби, по които течаха гориво, вода или нечистотии, покрай огромните метални контейнери и цистерни. В Ривъредж никога не беше тъмно и работата никога не спираше. Двадесет и четири часа на ден не стигаха, за да се задоволят дневните нужди на Манхатън и да се изнесат от там произведената продукция и отпадъците. Под ярката като ден светлина на атомните лампи транспортните инженери разчитаха показанията на уредите и чукаха по бутоните на контролните табла. Аварийните бригади изхвърчаваха от сервизните станции в момента, в който прозвучаваше аларменият сигнал, за да заменят потъналите плочи, да поправят

повредения клапан, да изтръгнат намачканата топка найлон от някой блокирал механизъм.

Той откри Аварийна станция 26, издърпа якето си над бутилката и влезе, олюлявайки се, достатъчно пьян, за да си мисли, че може да се прави на трезвен.

— Здрасти — рече дрезгаво на шефа на смяната. — Намачкаха ме на празненството.

— И тук се чуваше добре — каза майсторът, гледайки го изпитателно. — Добре ли си, приятел?

Въпросът му вбеси Макс.

— Какви ги приказваш? — изкрещя той. — Вярно, изпих едно двойно. Ти какво, да не мислиш, че съм пьян? Така си мислиш, нали?

— Господи... — уморено отвърна майсторът. — Виж, Макс, няма да те пращам по задачи тази вечер. Може да бъдеш убит. Опитвам се да бъда разумен и искам и ти да направиш същото за мене. Какво те гризе, момче? Никой няма нищо против няколко глътки или малко смях. Аз самият пийнах здраво миналия месец. Но ти се станал толкова проклет, уверявам те, че не мога да те издържам, нито пък някой друг би могъл да те понася.

Уиман шумно повърна в краката си и се олюля. Изпълнен със самосъжаление, усети че някой го дръпва за рамото, а друг хваща ръката му. Това бяха Дули и Уайнтрауб — неговите колеги от смяната, със сурови, угрижени лица.

— Въшливи плъхове — Уиман се давеше, без да може да си поеме дъх. — Най-малкото, което приятелите на човека могат да направят за него е да го подкрепят — той закрещя с омраза, а след това заспа прав. Дули и Уайнтрауб го отпуснаха на пода.

Началникът поклати глава и попита Дули:

— Винаги ли е така? — Макс беше прехвърлен в 26-а станция само преди две седмици.

— Може да се каже... — Дули сви рамене. — Той се появи преди около три месеца. Каза, че някога е бил в ремонта в Бъфало, в ж п станция. Знае си работата. Но никога не съм виждал толкова изпаднал човек. Не е произнесъл и една добра дума за когото и да е. Никога не се е засмял. Само пиячка, пиячка, пиячка. Този път наистина прекали.

Уайнтрауб каза неочаквано:

— Мисля, че е това, което някога са наричали алкохолик.

— Какво, по дяволите, значи? — интересува се майсторът.

— Четох някъде за нещо такова. Имало го е преди Синдик. Пишеше, че тогава нещата били много по-различни — непрекъснато се заяждали с човека, нареждали му какво да прави — абе всички били полудели. Момчетата ги карали едно, момчетата друго — и те се подчинявали, обаче това било нещо като борба със самия себе си, вътре в самия човек. Борбата изтощавала някои хора дотолкова, че не могли да издържат. Вместо да пийнат, колкото да им се замае леко главата като на всички благоразумни граждани, те се напивали през цялото време — и вътрешно в себе си се борели, а това ги карало да пият още повече — той погледна отбранително към скептичните им лица. — Абе четох го някъде... — продължаваше да настоява Уайнтрауб.

— Добре де — неубедено отвърна майсторът. — Чувал съм, че едно време нещата са били доста объркани. Тези алкохолици успявали ли са да го преодолеят?

— Не зная — отвърна Уайнтрауб. — До сега не съм чел такова нещо.

— Хм. Дали да не го уволня? — майсторът изучаваше тайно лицата им, надявайки се да долови тяхната реакция. И двамата мъже въздъхнаха с облекчение. — Да. Мисля, че е по-добре да го уволня. Той може да замине за Синдик, за да си отдъхне, ако трябва. Тук не върши никаква работа. Сложи малко супа и му я дай, когато се събуди. — Майсторът, като всеки добродушен човек, вярваше че супата ще му помогне.

Но около 3:30, след две последователни аварийни повиквания, те забелязаха, че Уиман е напуснал станцията, без да се обади.

* * *

Дебелият нисък човек ловко си проправяше път сред тълпата в навечерието на Новата година. Но командор Гринел не беше излязъл да се забавлява. Знаейки, че 15 януари е само след петнадесет дена, той се съмняваше, че някога вече ще може да празнува. На петнадесети трябваше да свърши една работа, но тя беше за двама, а досега не беше открил подходящ помощник.

Той се качи на транспортната лента до площад „Колумбия“. Беше му предоставен минимален списък за контакти, но всичко се обърка. Един се беше преместил, а в свободната територия Синдик беше невъзможно да го проследи. Друг беше умрял — от прекалена доза морфин. Трета беше пребила мъжа си до смърт с крак на стол и очакваше началото на процеса в ареста. Командорът си помисли раздражено за момент: „Защо винаги се оказва, че хората ни тук са толкова нестабилни? Или пък този проклетник Емъри умишлено не ме свързва с надеждни хора, когато изпълнявам мисия? Няма да му се размине, ако е така!“.

Последна в списъка му с контакти беше една жена. Тя нямаше да му е необходима за 15 януари; задачата изискваше помощникът му да притежава известна физическа сила, технически познания и възможност да бъде използван и за в бъдеще от Правителството. Професор Спайсър беше свършила някои полезни неща, свързани с промишления саботаж, но извън конкретната ѝ работа щеше да е само в тежест. Той реши да помисли върху това по-късно.

Саботаж.

Ако кикотещите се трима младежи не наблюдаваха движенията му от седалката от другата страна на пътеката, той щеше да изскърца със зъби. През последните седмици беше нанесъл по своя преценка щети за около 3 милиона долара на промишлеността в територията Синдик. А тъпите кучи синове въобще не бяха забелязали това. Ремонтните бригади бяха построили отново падналите стени, механиците бяха се туткали над повредените двигатели, но ги бяха заменили, аварийните техники бяха ремонтирали многобройните прекъсвания по комуникационните линии и тръбопроводи за гориво.

Той се беше навъртал около мястото на една подобна авария.

— Сам, виждаш ли това? Разтопено е, като че ли от малка термитна бомба. Как, по дяволите, би могло да се случи такова нещо?

— Не зная. Не съм бил там. Давай да го поправим, момче.

— Добре... смяташ, ли че трябва да докладваме на някого?

— Ако искаш. Аз ще спомена на Лари. Но не виждам какво можем да направим. Сигурно са някакви хлапета. Трябва да го отбележиш като естествено износване на материала. Децата са си деца.

Спомняйки си, командорът стисна зъби. Но вече бяха пристигнали на площад „Колумбия“.

Професор Спайсър живееше в една от тухлените къщи на факултета. Конското ѝ лице под мрежичката върху навитата на ролки коса го изглежда от екрана на домофона.

— Да, какво има?

— Професор Спайсър, вярвам познавате дъщеря ми, г-ца Фрийман. Тя ме помоли да ви навестя, като дойда в Ню Йорк. Да не съм закъснял?

— О, драги. Защо? Не. Предполагам, че не. Влезте, г-н... г-н Фрийман.

В антрето тя го огледа неспокойно. Когато говореше, редеше думите като че ли беше на лекция.

— Г-н Фрийман, предполагам, че така предпочитате да ви наричам, преди малко ме попитахте дали не сте закъснели. Разбирам, че въпросът е бил само блъф, но отговорът ми е съвсем сериозен. Вие наистина дойдохте прекалено късно. Решила съм да се оттегля от, да го наречем, от вашата дъщеря, г-ца Фрийман.

Командор Гринел попита само:

— Твърдо ли е решението ви?

— Съвсем. Няма да бъде честно от моя страна да ви оставя без обяснение. Готова съм да ви го дам. Сега разбирам, че приятелството ми с г-ца Фрийман и работата, която върших, произтичаха от една празнина в живота ми.

Той погледна към снимката на плешив мъж с лула и приятно лице, поставена на масата ѝ.

Тя проследи погледа му и рече срамежливо, но не без гордост:

— Това е доктор Мордикей. От Факултета по стоматология към Университета. Самотен... също като мен. Имаме намерение да се оженим.

— Смятате ли, че доктор Мордикей би желал да се срещне с дъщеря ми?

— Не. Не мисля. Очакваме да имаме много малко време за странични дейности, освен професионалната ни кариера и личния живот. Моля ви, не ме разбирайте погрешно, г-н Фрийман. Аз все още съм приятелка на дъщеря ви. И винаги ще бъда. Но вече не намирам за необходимо да демонстрирам това приятелство. Това прилича на един красив сън, но съвсем безсмислен. Успях да осъзная, че може да се живее пълноценно без г-ца Фрийман. Сега вече става късно...

Тя се усмихна извинително и се надигна.

— Мога ли да ви пожелаая щастие, проф. Спайсър? — протегна ѝ той ръка.

— Толкова се притеснявах, че вие... — засия тя от облекчение.

Лицето ѝ побеля и се олюля като пияна, когато иглата от пръстена потъна в кожата ѝ.

Командорът, чието лице беше побеляло почти колкото нейното, отдръпна ръката си и внимателно прибра отново иглата. Изтегли пистолета си и я простреля в сърцето, след което напусна апартамента.

Старата глупачка! Трябваше да е наясно!

* * *

Макс Уиман се луташе из хаоса на Ривъредж, главата му беше пълна с олово, краката му трепереха, а той бягаше от срама си.

Овладя го неясното чувство, че не е сам. Всъщност Ривъредж не беше обитаемо място. Тогава какви са тези гласове, които го викаха предпазливо от мрака: „Приятел... приятел... почакай за минутка, приятел — успя ли?“.

Той залитна, а гласовете станаха по-ясни. Виещите се като змии конвейери и транспортъори прорязваха небето. От гигантските резервоари излизаха снопове тръби, които се губеха в далечината. Отвсякъде чуваше скимтящия зоващ го глас. Накрая спря, треперейки, и се облегна на гигантската колона, която поддържаше издигащата се товарна магистрала. Парче стара гофрирана ламарина покриваше отвора към вътрешността на колоната. То се разклати, падна и някой каза:

— Уморен си, сине. Влизай.

Уиман пристъпи напред и се стовари върху купчина дрипи. Някой внимателно нагласи ламарината отново на мястото ѝ.

VI.

Бълнувайки и мятайки се от ужас, Макс Уиман се събуждаше. Някой му подаваше сладкиш, лимонада, бучка захар. Някой леко го побутваше обратно върху купчината парцали, когато се опитваше да се изправи, търсейки пиячка. На втория ден той осъзна, че това е възрастен мъж, със сиво, каменно лице. Името му беше Т. Дж. Пенделтън, както му съобщи.

След седмица той позволи на Макс да прави малки разходки из тази част на Ривъредж — но не и през нощта.

— Тук се навъртат всякакви диваци — казваше. — Те биха те убили за за едното нищо. Жените са още по-лоши. Ако някоя те повика, не тръгвай с нея. Ще свършиш натикан в някой канал или удавен в Хъдзън. Нещастници.

— Съжаляваш ли ги? — запита развълнувано Уиман. Това беше ново за него. От Буфало той не беше съжалявал никого. Нещо ужасно се беше случило там, някаква мръсна изневяра... той прокара костелива ръка по челото си. Не искаше да мисли за това.

— Щях ли да живея тук, ако не ги съжалявах? — запита го Т. Дж. — Понякога мога да им помагам. Няма кой друг да го прави. Те са стари и болни и не стават за никъде. Затова са толкова жестоки и диви. Ти си млад — единственият млад мъж, когото някога съм виждал в Ривъредж. За младите има толкова много неща навън. Но когато остарят, понякога ги изхвърлят.

— Проклетият Синдик — изръмжа Уиман, изпълнен с омраза.

Т. Дж. сви рамене.

— Доста е лесно за старите болни хора да започнат да пият. Загубват някого, с когото са прекарали цял живот, и това ги поваля. Хората съществуват и се развиват заедно. Когато са радостни и щастливи, смятат, че това може да продължи вечно. След това едната половина от цялото си отива и те не успяват да го понесат, поне някои от тях. Ти си усетил това много рано. Какво стана със звънящата камбана?

Уиман се срина на пода, като че ли беше получил ритник в стомаха. Заля го вълна от непоносими спомени. Звънящата камбана, клатещото се махало, ярката светлина, красивото лице на неговата прелъстителка, омразното на Хоган, забъркани заедно в дяволска каша.

— Нищо — отвърна Макс дрезгаво, мислейки си, че би дал живота си за достатъчно пиене, което да изтрие всичко от паметта му. — Нищо.

— Ти още говориш за това — продължи Т. Дж. — Това истина ли е?

— Не би могло да бъде — промърмори Уиман. — Такива неща не съществуват. Не. Имаше я, нея, и Синдик и този проклетник Хоган. Не искам да говоря за това.

— Не се притеснявай.

Той разказа историята по-късно, чудновата, каквато всъщност си беше. Годиците в Буфало. Бурната любовна афера с Инге. Катастрофата, когато я завари с Хоган, „голяма клечка“ от Синдик. Това, което почувства тогава — като че му се обръщаха вътрешностите: изминалата част от живота му, пълна с вяра в Синдик, и предстоящата част от живота, пълна с вяра в Инге — и двете разрушени; пиенето; полетът от Буфало до Ейре, до Питсбърг, до Тампа, до Ню Йорк. И някак подсъзнателно, звънът на камбаната, клатушкащото се махало, ярката светлина, които постоянно се появяваха между епизодите от реалността.

Т. Дж. слушаше внимателно, хранеше го, криеше го, когато минаваха, не особено често, патрули. Т. Дж. никога не сподели с него историята на собствения си живот, но подпухналата жена, която живееше с един мъж с пожълтели зъби в изоставена цистерна, му я разказа, а гласът ѝ кълтеше между стените от гофрирана пластмаса. Тя разправяше, че Т. Дж. бил химик, разумно проспериращ, разумно щастлив, разумно оженен. Неговата жена му била безпределно вярна, а той — не. С невероятна потайност в продължение на години тя притъпявала болката от изневерите му с пиене, а той въобще не подозирал това. Накрая тя се самоубила след седмица на разврат, прекарана в Ривъредж. Т. Дж. слязъл до Ривъредж да прибере тялото и след като го погребал и изтеглил всичките си спестявания от банката, се върнал отново. Оттогава не напускал Ривъредж.

— Благословена е земята, по която стъпва този човек — бърбореше жената. — Никога не се гневи, никога не псува. Дава ти бутилка, ако имаш нужда. Говори ти, когато си потиснат. Благословен да е този човек.

Макс Уиман излезе от цистерната разстроен. Милосърдието на Т. Дж. се сипеше над това същество и над него самия.

В същия ден Макс каза на Т. Дж.:

— Тръгвам си.

Сивото каменно лице почти се усмихна:

— Не искаш ли първо да се видиш с един човек?

— Твой приятел ли е?

— Някой, който е дочул за тебе. Вероятно би могъл да ти помогне. Мнението му за Синдик е същото като твоето.

Уиман стисна зъби. Болката отново се връщаше. Синдик, Хоган, Инге, изневяратата. Господи, да можеше да стовари гнева си върху им.

Червената пелена се отдръпна. Внезапно избухна срещу Т. Дж.:

— Защо? Защо трябва да ме свързваш? Откъде накъде?

— Не ме е грижа за Синдик — сви рамене Т. Дж. — Притеснявам се за хората. Притеснявам се за тебе. Ти си малко побъркан, Макс, като всички нас тука.

— Проклет да си!

— Той има...

Макс Уиман замълча продължително и каза:

— Продължавай, де! — помисли, че друг на негово място би се извинил. Но той не можеше и знаеше, че Т. Дж. знае, че той не може да се извини.

— Малко си побъркан — рече старият човек. Омраза, затворена в бутилка. По-добре да я излееш, а не да я таиш в себе си. По-добре да удариш човека, когото мразиш, и да търсиш възможност да сториш това, вместо просто да го мразиш и да оставиш омразата да те гризе като червей.

— Какво имаш против Синдик?

— Нищо, Макс. Нищо против Синдик и нищо в негова подкрепа. Това, за което съм, са хората. Синдик — това са също хора. Ти също си човек. Стреляй по тях и те ще почнат да стрелят по тебе. Може би ще сразиш Синдик като Самсон в храма, по-вероятно е обаче той да те

срази. Но поне ще правиш нещо. Това е важното. Това е нещото, което хората трябва да разберат — или ще свършат в Ривърдж.

— Ти си луд.

— Казах ти, че съм. Иначе не бих стоял тук.

Мъжът дойде по залез. Той беше нисък и топчест, с ореол от изтънели коси и най-студените и жестоки очи, които Уиман някога беше виждал. Те си стиснаха ръцете и младият мъж внезапно усети остра болка в пръста си, забеляза и странния златен пръстен на ръката на госта. След това светът около него се преобърна и потъна в мъгла. Имаше чувството, че му задават въпроси, а той отговаря, и това продължи часове наред.

След това нещата отново се проясниха и топчестият мъж каза:

— Сега мога да се представя. Командор Гринел от Североамериканската флота. Моята задача е вербуването. Предварителният разпит ме задоволява, вие не сте внедрен таен агент и ще бъдете желан поданик на Североамериканското Правителство. Каня ви да се присъедините към нас.

— Какво ще трябва да правя? — попита Уиман твърдо.

— Това зависи от вашите желания. Какво мислите, че бихте искали да правите?

— Да убия няколко души от Синдик — отвърна Уиман.

Командор Гринел го изгледа със студените си очи и накрая каза:

— Смятам че това би могло да се уреди. Елате с мене.

* * *

Те отпътуваха с влак за Кейп Код. В полунощ на 15 януари Командор Гринел и Уиман напуснаха хотелската си стая и минаха по притихналите улици. Командорът прикрепил малки пакети към четирите крака на микровълновата предавателна кула, която свързваше Кейп Код с обществената комуникационна мрежа на Континентал прес, а след това и други пакети към плъзгащата се врата на полицейския участък.

В 1:00 през нощта кулата експлодира, а плъзгащата се врата се превърна в яркосиня локва от разтопен метал. Едновременно с това 50 души в пуловери и кепета се появиха неизвестно откъде на

централната улица. Половината от тях барикадираха улицата и започнаха да стрелят по гражданите и полицаите, които се опитваха да се приближат прекалено. Останалите започнаха систематично да разграбват магазините между барикадата и брега.

Присветвайки с фенерче кодовия сигнал, командор Гринел се приближи до граничната линия и беше пропуснат да мине заедно с Уиман, който го следваше по петите. Стоките, нападателите, командорът и Уиман бяха на борда на подводницата в 2:35 и 10 минути по-късно вече се потапяха.

След като размени поздрави с командира на подводницата, Гринел представи Уиман.

— Вербуван. При други условия бих се колебал, но той има доста специална мотивация. Може да бъде много полезен.

Командирът изучаваше безучастно Уиман.

— Ако не е внедрен агент.

— Използвах пръстена си. Ако искаш да се убедиш, можем да го проверим и да го накараме да се закълне още сега.

Завързаха го с колани към устройство, което записваше пулса, изпотяването, дишането, напрегнатостта на мускулите и мозъчните вълни. Появи се специалистът по изпитанията, който започна да му задава всякакви странични въпроси, докато калибрираше полиграфа.

След това дойде решителният момент. Уиман не пропусна да забележи, че командирът разхлаби пистолета си в кобура, когато започна задаването на въпросите.

— Име, възраст, от къде си?

— Макс Уиман, Двадесет и две. Буфало, територия Синдик.

— Обичаш ли хората на Синдик?

— Мразя ги.

— Какво изпитваш към Североамериканското правителство?

— Ако то е срещу Синдик, аз съм за него.

— Ще крадеш ли за Североамериканското правителство?

— Да.

— Ще убиваш ли за него?

— Да.

— Имаш ли някакви съмнения, неизказани в отговорите?

— Не.

Разпитът продължи цял час. Въпросите непрекъснато биваха перифразирани и след всеки от твърдите отговори на Уиман експертът кимаше доволно. Накрая всичко свърши и той беше освободен от коланите на уреда.

Командирът със страхопочитание извади малка книга и зачете от нея:

— Отричаш ли се тържествено ти, Макс Уиман, от всички свои предишни задължения и поставяш ли се в услуга на Североамериканското правителство?

— Отричам се — свирепо отвърна младият човек.

В едно отдалечено ъгълче на съзнанието му за първи път от месеци насам камбаната престана да бие, махалото престана да се люлее и светлината угасна.

Чарлз Орсино отново знаеше кой е и каква е неговата мисия.

VII.

Всичко започна, когато момичето го изведе през вратата на залата за конференции. Естествено е човек да има лоши предчувствия, естествено е да не им обръща внимание. Но подобната на гробница врата надолу по стълбите беше смразяваща, когато се отвори пред него, и още по-страшна, когато се затвори след него.

— Това ли е мястото? — попита накрая. — Коя сте вие? Какво е това?

— Психологична лаборатория — отвърна момичето.

Това имаше върху Чарлз същия ефект, какъвто биха имали думите „алхимичен отдел“ или „секция по астрология“ върху добре информиран млад човек през 1950 г. Той повтори равнодушно:

— Психологична лаборатория. Ако не искате да ми кажете, добре. Аз съм доброволец без условия — което трябваше да й напомни, че той е нещо като герой и към него трябва да се отнасят с определена доза почтеност и че тя може да запази за себе си тези шегички.

— Искан да кажа точно това — отвърна тя, заета с бърникане по ключалките на друга, подобна на портал на гробница, врата. — Аз съм психолог. Аз, между другото, съм Лий Фалкаро — тъй като ме попита.

— От рода на Старе... на Едуард Фалкаро ли?

— Абсолютно истинска. Той е брат на баща ми. Татко е надолу към Маями, контролира проследяванията и игрите като цяло.

Втората врата се отвори към сивкава стая, чийто въздух имаше странен дъх на смърт.

— Седни — заповяда момичето, сочейки му странен стол. Той седна и откри, че това е най-удобната мебел, която е виждал някога. Контактът на стола с тялото му беше толкова пълен, че никъде не му убиваше, никъде не го притискаше. Момичето изучаваше циферблатите от задната страна на облегалката и мърмореше нещо за настройката им. Той се възпротиви.

— Стой си там — рече тя решително. След това седна на един обикновен стол. Чарлз се опита да се премести и откри, че креслото се движи заедно с него. Все още не усещаше напрежение или натиск.

— Чудиш се — започна момичето — какво означава думата „психология“. Тя има лоша слава и хората са се отказали от нея като от нещо срамно. Наистина в наши дни няма стремеж към изучаване на човешкото съзнание. Хората се справят и така. Получават това, което искат, без съсипващи ги усилия. На езика на чичо ти, Франк Тейлър, Синдик е подходящо структурирана организация с висока нравственост и широка обществена подкрепа. А на моя език Синдик е идеалът за баща, който изпълнява добре бащинските си задължения. Когато времената са добри и хората живеят леко, те не се самовглъбяват. Но моето семейството запази традицията на експерименталната психология. Едно време старият Амадео Фалкаро често се е консултирал с професор Оскар Щернвайс от факултета по психология на Колумбийския университет — той не е бил чак такъв заклет импровизатор, какъвто го описват в книгите. В края на краищата една от неговите дъщери беше женена за един от синовете на Щернвайс и наследи записките, книгите и апаратурата на професора. Създаде се на пръв поглед глупавата традиция да ги съхраняваме. Но когато академичните звена по психология взаимно се обвиняваха в абсолютна некадърност и успяваха да докажат това и когато психологията беше унищожена като наука, семейната традиция остана незасегната, защото беше извън разприте. А сега, ти сигурно се чудиш какво общо има това с опита ни да те внедрим в Правителството.

— Така е — отвърна Чарлз разпалено. Ако тя беше само красива кукла извън структурите на Синдик, той отдавна щеше да се е възпротивил, да е обявил думите ѝ за глупост и да си е тръгнал. Но тъй като тя беше не само в сърцето на Синдик, но и от рода Фалкаро, той нямаше друг избор, освен да изслуша бръцолевенето ѝ и едва тогава да си тръгне. Това бяха глупости, психология. Инстинктивни импулси, абсолютен дух, вектори на съзнанието, съвети, психоматика — гнили идеи на болното съзнание на древните хора. Това е известно на всеки...

— Знаем, че Правителството използва антиблокиращи препарати при първоначалната проверка на вербуваните от тях хора. Непогрешимият метод, който те прилагат при втория тест, се базира на

детектора на лъжата. Той се основава на факта, че изказването на лъжа води до появата на специфични импулси в тялото на лъжеца. Ние ще преодолеем това, като те представим за млад човек, който мрази Синдик по някаква съществена причина...

— Нещо объркваш нещата, току-що каза, че те не могат да бъдат измамени.

— Няма да ги мамим. Ще бъдеш млад човек, който мрази Синдик. Ние ще потулим сегашната ти личност за известно време. В продължение на половин година ще те помпаме със секонал. Ще заличим сегашната ти личност, скривайки я зад нова. Ще погребем Чарлз Орсино под планина от предположения, забрани и фикс-идеи, с които ще бъдеш обработван по шестнайсет часа на ден, докато станеш прекалено гроги, за да можеш да им устоиш. Естествено изградената по такъв начин личност ще бъде невротична, но това съвпада с целта на мисията.

Той се бореше с метафизични схващания за първи път през живота си:

— Но, но... а как ще разбера, че аз съм аз?

— Смятаме, че можем да сложим превключвател към сегашната ти личност. Когато положиш клетвата за вярност към Правителството, трябва да се върнеш отново в истинската си същност.

Той не пропусна да забележи малката двойна бръчица, появила се между веждите ѝ, когато каза „смятаме“ и „трябва“. Усещаше, че сега е може би по-близо до смъртта, отколкото когато куршумът на Халоран прелетя покрай него.

— Продължаваш ли да държиш на това? — попита тя просто.

Много фактори се включваха в „това“. Живот за Синдик, както в детските исторически книжки. „Това“ само по себе си не изглеждаше кой-знае колко привлекателно. Но ако се подсилеше с неща, звучащи като: „това ще ми достави повече забавление отколкото полото“, а също така „това ще издигне високо моя престиж във фамилията“, и ето че вече се получаваше нещо. Под напрегнатия поглед на Лий Фалкаро обаче той пропусна да допълни „това“ с „ако стане“.

— Продължавам да държа — отвърна Чарлз.

Тя се засмя.

— Няма да бъде толкова трудно, едно време са били необходими записи от гласуванията, данни от Обществената сигурност, военната

служба, адреси, които могат да се проверят — хиляди неща. Сега всичко, с което трябва да те снабдим, е ново име и личен живот.

Всичко започна в този пролетен ден и продължи до късно есента.

* * *

Биещата камбана.

Блестящата светлина.

Люлеещото се махало.

Ти си Макс Уиман от Буфало, Територия Синдик. Ти си Макс Уиман от Буфало, Територия Синдик. Ти си Макс Уиман от Буфало, Територия Синдик...

Мама пържеше сутрин свински наденици, ти обичаше сладкия мирис на черен хляб, идващ от пекарницата на улица „Весей“.

Г-н Какмубешеимето, учителят по английски, с мустаците, искаше ти да отидеш в колеж...

Ухо надайте, добри хора,
за вас аз песен пея;
а ако кратка ви се види —
по дълга не умея.

Но работата по оградите за добитъка беше по-належаща, те се нуждаеха от аварийни работници...

Ти си Макс Уиман от Буфало, Територия Синдик. Ти си...

Биещата камбана.

Блестящата светлина.

Люлеещото се махало.

И свинските наденици, и учителят с мустаците, и стихотворенията, които толкова обичаше, и страница 24, параграф 3, максимална скорост на лентата за движение на жив добитък 3 мили в час; по-старите пътеки поддържат тази скорост с редуктори, купирани към стандартни 18-инчови двигатели. Стандартът при новите конструкции налага поддържане на скоростта чрез директно задвижване от специален високомоментен двигател. Това изисква специални умения от техниците по поддръжката и аварийните работници, които трябва да разграничават тези два типа устройства, да изготвят два типа схеми на свързване и определено количество

взаимнонезаменяеми части, въпреки че принципите на доброто проектиране ги свеждат до минимум. Основната разлика при свързването на стандартния 18-инчов и на високомоментния двигател ...

Разбира се, нещата сега са по-добре, Макс Уиман, ти си много задължен на Джим Хоган, Бащата на Синдик в Буфало, който се е борил за вашата свобода в доброто старо време, и на неговите наследници, които неуморно работят за свободата и щастието днес.

А щастието днес е едно момиче на име Инге Клобел, сега, когато ти си почти мъж.

Ти си Макс Уиман от Буфало, Територия Синдик. Ти си Макс Уиман от Буфало, Територия Синдик и Инге Клобел е причината да отхвърлиш глупавата мечта за обучение в колеж, защото нейните устни, и косата ѝ, и очите ѝ, краката ѝ значат за тебе повече, значат повече от...

...късните фонологични промени включват палатални мутации, т.е. пред ht и hs дифтонгите eo, io, които са резултат от прекъсване, стават ie (i, y), като в sneoht, chieht и сеох (х е еквивалентно на hs), sieх, six, suх...

...глупавата мечта за колежа, що за начин е това да отмъстиш на Синдик и...

Биещата камбана.

Блестящата светлина.

Люлеещото се махало.

...да отмъщаваш на Синдик и на младия Майк Хоган навсякъде из околността и Инге каза, че той спрял и казал здравей но той просто е бил учтив...

...така ти удряш силно ръчките и един ден излизаш на аварийно повикване и никой от по-възрастните мъже не може да разбере защо транспортърът не работи (това е един чудовищен транспортър, замръзнал като паметник, а хранилката за животните се намира на четири мили от зърнохранилището в предградията и воловете по двора реват от глад) и ти проследяваш повредения кабел, изваждаш поялната горелка, запалваш синкав пламък и транспортърът се раздвижва отново, а твоят следобед вече е загубен.

А те бяха там.

ЛИЙ ФАЛКАРО: (НАВЕЖДАЙКИ СЕ НАД МЪРМОРЕЩОТО, ТРЕПЕРЕЩО ЧОВЕШКО ТЯЛО) АДРЕНАЛИН, ПО-ЯКРА КАРТИНА, ПО-СИЛЕН ЗВУК.

АСИСТЕНТ: (ОТВАРЯЙКИ КРАНЧЕТО НА СИСТЕМАТА, СВЪРЗАНА КЪМ РЪКАТА, УВЕЛИЧАВАЙКИ КОНТРАСТА НА ВИДЕОТО, УСИЛВАЙКИ ЗВУКА) ТОЙ СЕ СЪБУЖДА.

ЛИЙ ФАЛКАРО: (ШЕПНЕ) ЗНАМ. ЗНАМ. ТАКА ТРЯБВА.

АСИСТЕНТ: (ЕДВА ЧУТО) СТУДЕНОКРЪВНА КУЧКА.

Ти си Макс Уиман, ти си Макс Уиман,

и ти не знаеш какво да правиш със Синдик, който те предаде, с момичето, което ти изневери с представител на Синдик, с мечтата за колежа, която лежи в руини, любовта, която лежи в руини след толкова много обещания и клетви, двадесетгодишната вяра, която лежи в руини след толкова много декларации.

Биещата камбана.

Блестящата светлина.

Люлееещото се махало.

И едно двойно уиски с глътка бира.

ЛИЙ ФАЛКАРО: АЛКОХОЛ.

(ТОЙ КАПЕШЕ КАПКА ПО КАПКА ОТ СТЕРИЛНА МЕНЗУРА, МИНАВАШЕ ПРЕЗ ГУМЕНИТЕ МАРКУЧИ И ПОПАДАШЕ В РЪКАТА НА СТЕНЕЩОТО, ПОТЯЩО СЕ ЧОВЕШКО ТЯЛО. МОЛЕКУЛИТЕ МУ СЕ СМЕСВАХА С МОЛЕКУЛИТЕ НА СЕРУМА: ЗА СЕКУНДИ БИВАХА ОТНЕСЕНИ ДО СТЕНИТЕ НА КЛЕТКИТЕ НА ГЛАВНИЯ МОЗЪК. СТЕНИТЕ НА КЛЕТКИТЕ, КЛЕТЪЧНОТО СЪДЪРЖАНИЕ, ПРОМЕНЯХА СТРУКТУРАТА СИ, ЩОМ СЕ СЪЛЪСКВАХА С МОЛЕКУЛИТЕ НА АЛКОХОЛА; КЛЕТЪЧНАТА СТРУКТУРА, КОЯТО КРЕПИ ЦИТОПЛАЗМАТА И ЯДРЕНОТО ВЕЩЕСТВО, СТАВАШЕ ПОТЪНКА ОТ ПРЕДИ. ПОТОЦИТЕ ЕЛЕКТРОНИ, КОИТО СА СЛЕДВАЛИ ПОЗНАТИТЕ ПЪТИЩА ПО ВЕРИГИТЕ ОТ НЕВРОНИ, НАМИРАХА ПО-ЛЕКИ ПЪТИЩА ПРЕЗ ИЗТЪНЕНИТЕ ОТ ОТРОВАТА КЛЕТЪЧНИ СТЕНИ. „СПОМЕНЪТ“ ИЛИ „ИДЕЯТА“ ИЛИ „НАДЕЖДАТА“ ИЛИ „СТОЙНОСТТА“, КОИТО СА БИЛИ КОНФИГУРАЦИИ ОТ НЕВРОНИ, СВЪРЗАНИ ЧРЕЗ ЕЛЕКТРОННИТЕ ПОТОЦИ, ИЗЧЕЗВАХА, КОГАТО ЕЛЕКТРОННИТЕ ПОТОЦИ НАМИРАХА ПО-ЛЕКИ ПЪТИЩА.

ПОЯВЯВАХА СЕ НОВИ „СПОМЕНИ“, „ИДЕИ“, „НАДЕЖДИ“ И „СТОЙНОСТИ“, КОИТО СА КОНФИГУРАЦИИ ОТ НЕВРОНИ, СВЪРЗАНИ С НОВИ ВРЪЗКИ ОТ ЕЛЕКТРОННИ ПОТОЦИ.)

И любовта и предаността умират, но не така сякаш никога не са съществували. Техните сенки остават, Макс Уиман, и ти си преследван от тях. Те те гонят от Буфало до Ейре, и няма забрава, достатъчно дълбока, нито в мексиканските цигари с марихуана, нито в текилата от Тампа, нито във водката от Питсбърг или джина от Нью Йорк.

Ти разказваш на нелюбопитните хора, които се отбиват в кръчмата на ъгъла за една-две глътки и казват че ти си най-добрият аварийен техник, който някога е идвал в Ейре, разказваш им, че жените са дяволски мръсни, казваш им, че Синдик — тук ставаш предпазлив и с пиянско внимание се оглеждаш наоколо, понижавайки глас — казваш им, че Синдик е дяволски гаден, и пиян рецитираш стихове, докато те се отдръпнат от тебе, объркани и раздразнени.

ЛИЙ ФАЛКАРО: (ПРОКАРВАЙКИ УМОРЕНО РЪЦЕ ПРЕЗ ЧЕЛОТО СИ) ДОБРЕ, ТОЙ Е ГОТОВ. ОТСТРАНЕТЕ СИСТЕМИТЕ, ДАЙТЕ МУ 48 ЧАСА ПОЧИВКА В ЛЕГЛОТО И СЛЕД ТОВА ГО ОСТАВЕТЕ НА УЛИЦАТА ПО ПОСОКА НА РИВЪРЕДЖ.

АСИСТЕНТ: ДА ПРИБИРАМ ЛИ АПАРАТУРАТА?

ЛИЙ ФАЛКАРО: НЕ, ЗА СЪЖАЛЕНИЕ НЕ.

АСИСТЕНТ: (НЕЧУТО, ИЗВАЖДАЙКИ ИГЛИТЕ НА ТРЪБИТЕ ОТ ЛАКЪТЯ НА ЧОВЕШКИЯ ТРУП) КОЯ ЛИ Е СЛЕДВАЩАТА ЖЕРТВА?

VIII.

Подводницата излезе на повърхността на зазоряване. Чарлз беше получил легло и, за негова изненада, бе заспал моментално. В осем сутринта се събуди, раздрусан от един от мъжете с кепета.

— Мърдай, смяна — обясни той лаконично.

Орсино сънено се опита да каже нещо учтиво. Мъжът го сграбчи за рамото и го прекатури на пода, ръмжейки:

— Какво, ще спориш ли?

Реакциите на Орсино бяха като за игра на поло — можеше да извърши точните действия за част от секундата, след като инстинктивно е преценил движението на топката, рикошета на куршумите, вероятната тактика и стратегия на четиримата противници, но не беше настроен да реагира на сляпата злоба на озверелия човек. Чарлс гледаше глупаво от пода, отбелязвайки, че мъжът държи едната си ръка върху калъфа на ножа.

— Добре, момченце — каза мъжът презрително, очевидно решил, че Орсино ще си остане мястото. — Само не се навирай сред гвардейците. — След това се отърколи върху койката и си даде вид на дълбоко заспал, докато Орсино си проправяше път през натъпканата каюта и по стълбата нагоре към палубата.

Бяха надвиснали тежки сиви облаци. Подводницата цепеше водата, солени пръски миеха блестящата палуба. Няколко моряка стояха на носа и се обучаваха на 5-инчовото оръдие. Стържещият глас на старшината, повтарящ данните за мерника, се губеше в пляска на водните струи. Орсино се облегна на командирската кула и се опита да подреди мислите си.

Не беше лесно.

Той беше Чарлз Орсино, младши член на Синдик, с всички спомени, произтичащи от това.

Той беше също така, малко по-мъгляво, Макс Уиман, с неговите спомени. Сега, успял да се измъкне от кожата на Уиман, можа да си спомни по какъв начин тези мисли бяха насадени в мозъка му — от

първата до последната. Мъчеха го някои горчиви спомени, свързани с Лий Фалкаро, но ги изостави, заставайки нащрек, когато командор Гринел се показва от люка.

— Добро утро, господине — каза Чарлз.

Студените очи го изучаваха.

— Кротко! — отвърна командорът. — На подводницата не сме свикнали така. Чух, че си имал неприятности по повод койката.

Орсино сви притеснено рамене.

— Все някой трябва да ти е казал — продължи Командорът, — че подводницата е пълна с гвардейци. Те имат много високо мнение за себе си. И с основание — извършиха рейда на високо равнище. Не се забърквай с тях.

— Какви са те? — попита Орсино.

Гринел сви рамене.

— Елитна част — отвърна. — Отрядът на Ломан. — Забеляза празния поглед на Орсино, усмихна се студено и допълни — Ломан е президент на Северна Америка.

— На брега — Орсино рискува — често чувахме за някой си Бен Милър.

— Информацията ви е остаряла. Милър владееше флотата преди него. Ломан беше секретар по отбраната. Той свали морската пехота на брега и започна уж да я преформирова. Взе им тежките оръжия. Междувременно изгради Гвардията, направи го съвсем тихо — зад гърба му стоеше секретарят по информацията, и преди около две години удари. Морските пехотинци, които не се присъединиха към Гвардията, бяха избити. Милър има благоразумието да се самоубие. Вип и държавният секретар се оттеглиха, но това не спаси главите им. Ломан пое автоматично президентството и ги разстреля. В края на крайщата, те бяха дяволски корумпирани. Принадлежаха тялом и духом към Южния блок.

Двама моряци се появиха със сгъваемо легло, следвани от командира на подводницата. Очите му бяха червени от недоспиване.

— Сложете го тук — нареди той на моряците и се отпусна тежко върху провисналия брезент. — Добрутро, Гринел. — каза с усилие. — Повярвай ми, ставам прекалено стар за подводниците. Искам слънце и въздух. Мисля си дали не можеш да използваш влиянието си и да ме

уредиш на някой корвет? — Той оголи зъбите си, за да покаже, че се шегува.

Гринел отвърна с едва доловима усмивка:

— Ако имах някакво влияние, щях ли стоя на тази служба в разузнаването?

Командирът на подводницата се отпусна върху леглото и моментално заспа. Само един мускул отляво на лицето му потрепваше.

Гринел помъкна Орсино към подветрената страна на командния пост.

— Нека да го оставим да поспи. Иди и съобщи на екипа на оръдието, че Командор Гринел е наредил да се приберат вътре.

Орсино го направи. Старшината каза раздражено нещо за тренировките с оръдието, а Орсино повтори нареждането.

Ни в клин, ни в ръкав Гринел рече:

— Ти си рядка птица, Уиман. Способен си, и не си обречен. Нека да слизаме. Дръж се за мене.

Чарлз последва дребния дебелак в командирския пост. Гринел се обърна към един офицер:

— Аз ще поема командването. Уиман ще наблюдава радара — отпрати към Орсино поглед, който сподави протестите му. Гринел вероятно знаеше, че той не разбира от радари.

Офицерът изглеждаше объркан, но се подчини:

— Да, командор.

Един моряк вдигна главата си от екрана на радара и кимна на Уиман:

— Твое е, страннико.

Уиман внимателно вмъкна лицето си в кутията, където се сблъска с нищо незначещи зелени точки, тъмни цифри и двойка лъчи, които допълваха объркването.

Чу Гринел да казва на кормчията:

— Донеси ми чаша кафе, момче. Аз ще поема щурвала.

— Ще предам да ви донесат, господине.

— Няма какво да предаваш, моряк. Иди и ми донеси кафе — искам го сега, а не когато някой стюард реши, че е готов да ми го донесе.

— Да, да, господине.

Орсино го чу да се спуска по стълбата. Тогава някой хвана ръката му и гласът на Гринел измърмори в ухото му:

— Когато ме чуеш да се оплаквам от кафето, извикай: „Самолети 265, DX 3,000“. Ясно и високо. Не, не преставай да гледаш. Повтори.

Орсино каза, а очите му следяха двойните образи на безсмислените светещи точки:

— Самолети 265, DX 3,000. Ясно и високо. Когато се оплачете от кафето.

— Добре. Не го забравяй.

Той чу отново стъпките по стълбата.

— Кафето, господине.

— Благодаря, моряк — Дълго сръбване, след това друго. — Винаги съм казвал, че на подводниците пият най-лошото кафе в армията.

— Самолети 265, DX 3,000 — извика Орсино.

Отнякъде гръмна пронизителен вой на аларма.

— Потапяне — кресна командор Гринел.

— Потапяне, сър. — повтори кормчията. — Но... командира...

Тогава Орсино също си спомни за него — дълбоко заспал в леглото върху палубата, и за мускула, потрепващ от лявата страна на лицето му.

— По дяволите, това бяха самолети. Потапайте подводницата.

Светещите точки, цифрите и стрелките се завъртяха пред очите на Орсино с промяната на курса, люковете се затвориха и водата забуча в баластните резервоари. Той се олюля, защото подът под краката му рязко се наклони.

Внезапно разбра какво е имал предвид Гринел, когато каза, че той не е обречен, но осъзна също, че това вече не беше така.

Няколко минути по-късно Гринел взе микрофона и металният му глас прозвуча из кораба: „До всички. До всички. Тук е командор Гринел. Ние загубихме шкипера при това потапяне по тревога — но всички знаем, че той би одобрил този начин на действие. Като старши офицер на борда поемам командването за останалата част от пътуването. Ще останем потопени до настъпването на нощта. Командирите на отделения да докладват в каюткомпанията. Това е всичко.“

— Вдигай се. — Гринел потупа Орсино по рамото.

Орсино разбра, че зелените точки — облаци ли бяха това? — вече не се виждаха, и си спомни, че радарът за наблюдение на въздуха не работи във водата.

Той не присъства на събранието в каюткомпанията и се помота из кораба, невероятно объркан, замислен за спящите хора, за пиещите кафе и за измамените неопитни играчи. Неколкократно трябваше да отклонява преките въпроси за появата на самолетите в полето на радара. Всеки път успяваше с усещането, че още малко — и ще се издаде.

Мъжете не бяха сантиментално настроени към шкипера, когото бяха загубили. Повечето се чудеха колко ще им се падне от плячката от Кейп Код.

Най-накрая Уиман беше повикан на доклад в капитанската каюта. Тръгна изпотен след 15-минутен разговор с радарния техник.

Гринел затвори вратата на малката каюта и се захили самодоволно:

— Проблеми ли имаш, Уиман? — попита.

— Да.

— Проблемите ти ще станат доста по-сериозни, ако се установи, че не разбираш нищо от радари. Ще бъде по-ясен. Мога да им кажа, че си твърдял, че си квалифициран радарен оператор. Това ще ме оневини, но ти ще бъдеш обявен за убиец. Кой те подучи, Уиман? Кой ти нареди да се освободиш от шкипера?

— Прав сте, сър — каза Орсино. — Вие ме държите натясно.

— Радвам се, че го осъзнаваш, Уиман. Аз те доведох и аз мога да те използвам. Беше голям късмет, че шкиперът захърка на палубата. Винаги съм имал талант в импровизациите. Ако си определен да бъдеш водач, Уиман, няма нищо по-ценно от това. Знаеш ли, че с теб мога да си почивам? Рядко усещане. Поне веднъж мога да бъда сигурен, че човекът с когото говоря, не е агент на Ломан, или от копоите от NABU на Клинч или някой друг, а не този, за когото се представя... Но да не се отклоняваме от въпроса. Ти ще работиш за мене по две причини, Уиман. Първата е, че ще бъдеш наказан, ако не го правиш. Това вече ти е ясно. Аз имам планове, Уиман, които са доста мащабни. Те просто затъмняват и най-безумните надежди на Ломан, Клинч, Багот и останалите. И при това не са безумни. Как би се

чувствал да бъдеш сред управляващите, когато Североамериканското правителство се върне на сушата?

Орсино зина от изненада. Направи го съвсем естествено, и командор Гринел изглеждаше удовлетворен.

IX.

Подводницата акостира в невероятно красив залив в Южна Ирландия. Орсино попита Гринел дали ирландците няма да имат нещо против това, но беше посрещнат от учуден поглед. Ирландците бяха само неколкостотин диваци в горите — е, може би най-много няколко хиляди. Тъпациите от бреговия персонал все не успяваха да ги прочистят изцяло, но Гринел малко се интересуваше от това.

Ирландия изглежда бе главната база на флота. Правителството се беше разположило в Исландия, където след дълги климатични промени отново беше дошла пролетта. Канарските острови и островите Възнесение бяха външни постове.

Орсино беше научил достатъчно по време на пътуването, за да разбере какво представлява Правителството. Същото бе се случвало някога; чичо Франк го беше споменавал. В разцвета си карибското пиратство било подкрепяно от многоуважавани личности. На шкиперите-джентълмени били връчвани пълномощия за каперство^[1] и налагани данъци от властите, които ги направили един вид наемна флота. Установяването на траен мир между съперничащите си държави не успяло да накара каперите да се разделят със своята трудно научена опасна професия и с инвестициите си в нея. Когато вече не могли да веят флаговете на Англия, Франция или Испания, те просто развели Веселия Роджър и продължили самостоятелно.

Смущаващо? Доста! Известният Капитан Кид е смятал, че е галантен капер и плавал доверчиво до Ню Йорк. Накрая объркал конците и бил откаран в Лондон, съден и обесен като пират. Известният Хенри Морган не е бил нищо друго освен пират и главатар на пирати; като адмирал на частна флота той извършил брилянтни десантни операции и дори завладял град Панама. Бил въздигнат в рицарско звание, станал губернатор на малък английски остров в Западна Индия и умрял, обичан и уважаван от всички.

Чарлз Орсино се оказа помощник на пиратска банда, която нарича себе си Североамериканско правителство.

По-трудно му беше да научи особеностите на политическия живот, спъван от архаичната, структурно неподходяща номенклатура и от традициите. Командор Гринел беше социократ, което означаваше, че е в една и съща група с президента Ломан. Последният командир на подводницата е бил конституционист; това означаваше, че е симпатизирал на Южния блок, който в момента беше в опозиция. Южният блок на този етап на развитие на историята на Североамериканското правителство не се състоеше от Южняци, а от клика, която обединяваше инженерите и хората от поддръжката на Правителството. Това беше причината за унищожаването на командира на подводницата. По традиция конституционистите командваха подводниците и самолетите, докато корабите и учрежденията на сушата се намираха в ръцете на социократите — това бяха плодове на отдавна забравен компромис.

Командор Гринел радостно обясни на Чарлз, че един морски офицер, таен социократ, е готов и очаква да бъде избран за командир на подводницата. Бандата конституционисти би го подкрепяла напълно, а социократите биха поръмжали за кумова срама, но накрая биха го одобрили. Ако след това конституционистите решаха да включат подводницата в плановете си за действие, щяха да бъдат разочаровани.

Преминаването на властта от едни ръце в други рядко е ставало след гласуване. Преди около четиридесет години имало подобен случай след естествената смърт на президента Поуел, управлявал цели седемнадесет години. Тогава двупартийна конференция, наречена Сесия на Сената, и Сенатът избрали нов Президент.

Във всеки случай, не беше необходимо да знаеш всичко това, за да се шляеш по шумните улици на Ню Портсмут по време на бреговата отпуска.

Градът имаше вид на набързо стъкмен и изглеждаше доста странен на Орсино. На всеки сто метра имаше канализационен реактор, но външните открити колектори, които водеха от къщите до реактора, не вдъхваха особено доверие. Имаше и доста мухи. Всяка втора дупка по крайбрежната улица беше кръчма или бардак. Той разгледа асортимента в един от баровете и беше шокиран от качеството и цените. Тъкмо излизаше навън, а ушите му пищяха от здравата глътка лют джин, когато половин дузина гвардейци в

пуловери се вмъкнаха вътре, ревейки някаква екзотична песен, възхваляваща високия им боен дух. Двама от тях го изгледаха преценяващо, като че ли се питаха какъв звук ще издаде, ако скочат яко върху корема му, и той побърза да се отдалечи.

След бегъл преглед вторият тип увеселителни заведения в крайбрежната зона също бяха решително изключени от класацията. Той не знаеше какво да прави в тях. Ако си мъж, вертепите в Синдик можеха да имат някакъв смисъл. Отиваш там, за да изучаваш специалните любовни техники, или защото се страхуваш да не се забъркаш с някаква сериозна връзка, или защото искаш промяна, или защото си прекалено зает, мързелив или срамежлив да си намериш собствено момиче. Ако си жена и при това не особено претенциозна, година-две в един вертеп могат да ти донесат значителна сума пари и някои интересни спомени, които не е необходимо да споделяш със съпруга или съпрузите си.

Но тук раздърпаните кучки, които го викаха от прозорците на бардаците по крайбрежието, го объркваха и дразнеха. Докато се мотаеше по улица „Вашингтон“, дойде до заключението, че жените навярно не достигат, след като грозници като тези успяват да се изхранват, или че мъжете, поданици на Правителството, нямат никакъв вкус.

Зловонието от един колектор-клоака го замая. Потърси убежище в близката кръчма и уморено се облегна на бара. Миловидна брюнетка попита:

— Какво ще вземете?

— Джин, моля. — Той измъкна десетачка от пачката, която Гринел му даде. Огледа момичето, докато то му наливаше джина и го намери за приятно. Съвсем невинно я покани, както би поканил бардама в къщи. Тя можеше да отговори с „да“ или „не“, с „може би“ или „колко?“

Вместо това го нарече долно копеле, грабна халба бира и беше готова да я стовари върху главата му, когато една ръка я хвана, а някакъв глас я предупреди:

— Задръж, Мейбъл! Това момче е от моя кораб. Току-що е напуснал Щатите — нищо не разбира. Ти знаеш как е там.

— По-добре тогава го вразуми, приятелче — изсъска Мейбъл. — Той не може да дрънка по този начин на благоприличните жени — тя

измъкна чаша, наля джин и разярено изхвърча на другия край на бара.

Чарлз гаврътна джина и се обърна към спасителя си, един от специалистите по реакторите, когото беше виждал няколко пъти на подводницата.

— Благодаря — кимна му с чувство на неудобство Чарлз. — Може би наистина е по-добре да ме понаучиш. Всичко, което казах, беше: „Скъпа, искаш ли...“

— Достатъчно, — прекъсна го мъжът, като го хвана за ръката. — Тук не е прието да се говори така, освен ако не искаш да те скалпират.

Чарлз, леко замаян от джина, горещо запротестира:

— Но какво лошо има в това? Всичко, което тя трябваше да отговори, беше „не“, аз нямаше да ѝ се нахвърля тук на пода!

Свиване на рамене.

— Чувал съм разни работи за Щатите — Уиман, нали така? Не че им вярвам много-много... Според тебе аз мога да отида при коя да е жена и просто да я попитам дали би искала?

— По принцип, да.

— А те искат ли?

— Някои да, някои — не, също като тук.

— По-добре кажи като в ада! Последната отпуска... — и мъжът му разказа дълга, объркана история за приключенията и трудностите си с „благовъзпитаните жени“ от земите на Правителството.

Чарлз напусна бара с пълното съзнание, че стойностите тук са съвсем различни. Той беше започнал да разбира раздърпаните кучки, които висяха по прозорците на заведенията; вече си обясняваше защо мъжете не можеха да намерят нищо по-добро от тях. Налегна го ужасна вълна от носталгия.

Картината бавно се оформяше. Лъжеморал, отвлечения, отчуждение, интриги за власт. А политически убийства? С изключение на мъгляви намеци, Гринел не беше споменал нищо, което да засяга Синдик.

Но беше съвсем логично тази банда разбойници страстно да се стреми към богатствата на континента.

Зад крайбрежната зона започваха ремонтни докове и жилищни квартали. Работеше се със странна комбинация от механизация и мускулна сила. Под някакъв навес струговаха оръдейна цев. Машината се задвижваше от добре познат на Макс Уиман стандартен 18-инчов

високомоментен двигател. Но колонната пробивна машина до струга... — Орсино примигна. Двама души, задъхани и изпотени, въртяха тежкия вертикален маховик, висок колкото тях, а ремъчна предавка от маховика задвижваше свредлото, потъващо в парчето бронз. Мъжете бяха в дрипи, мръсни дрипи. Заше метен, Орсино осъзна какво представляват тъмните, дрънчащи неща, висящи от китките на мъжете. Те бяха оковани към ръчките на колелото.

Продължи замаян нататък, проумявайки едва сега някои разговори, които беше подочул на борда на подводницата.

— Френските жабари хич не са издръжливи. Дай на английския моряк парче овнешко и той ще гърби по-дълго от жабаря.

— Да-а, но не можеш да го цапнеш с камшика. Англичаните просто се скапват, ако ги биеш.

— Ами, ами, само се нацупват за известно време. Но да ти кажа, приятел, никога не бий с камшик испанец. Той може да изчака и двадесет години, ако трябва, но ще ти забие ножа.

— Е, като го сварят после в казана, ще ми е мъчно за него.

И избухнаха в смях.

Да го сварят! Беше ли възможно това?

Шестнадесет дрипави, кирливи получовеци се влачеха по пътя, всеки опънал по едно въже. Инч по инч те влачеха дървена платформа, върху която беше натоварено огромно турбинно колело; в ситните му перки се отразяваха следобедните слънчеви лъчи.

Правителството имаше реактори, Правителството имаше и транспортни средства — защо не ги използваха? Той бавно започна да разбира, че и металът, и машините, и атомната енергия на Правителството — всичко отиваше за военното производство, нищо не оставаше за потребителите, нищо не оставаше за мирни цели. Правителството беше дегенерирало първобитно чудовище, специализирало се да действа с мускули, нокти и зъби. Каквото и да е представлявало преди, сега то беше мрачно въплъщение на грубата жестокост.

Някъде се чу плач на дете и Чарлз с учудване забеляза надигащото се в него дълбоко съжаление. Както човек, седял цял живот зад бюро, след физическа работа изпитва болки в мускули, за чието съществуване досега не е и подозирал, така и Чарлз откриваше,

че има чувства, които никога не са били така мъчително докосвани от приятния захаросан живот в Синдик.

„Бедно малко същество — помисли си — ти трябва да растеш в тази дяволска дупка. Не зная какво би ти донесло наличието на роби, които винаги можеш да сриташ, но едва ли ще ти помогне да станеш човек. Не зная как ще ти се отрази страхът от любовта — ще те направи ли измамник? Или безочливо разпасано животно, което познава само бруталното насилие и гнусното боричкане с изпаднала кучка в непозната, неприветлива стая? Ние имаме картечници, с които играем поло, и това са добри играчки, но в какво ли чудовище ще се превърнеш ти, когато утре ти дадат пушка и обявят насилието за твой бог.“

„Райнер беше прав — каза си той горчиво. — Трябва да се опитаме да оправим тази каша.“

Мъж и жена се боричкаха в тясната уличка, по която вървеше. По стар навик почти ги отмина, но изведнъж разбра, че това не беше просто игра на разкъсване на дрехите, както се правеше у тях, в Синдик, по време на веселите празници. Това беше безжалостна и тиха борба...

Мъжът носеше униформения пуловер на гвардейците. Независимо от това Чарлз се хвърли към него и го откъсна от жената; или по-точно изтръгна ръката му, здрава като скала, а мъжът, изненадан, пусна жената и се обърна да го погледне.

— Удари го — викна Чарлз на жената.

Ръката на мъжа беше върху дръжката на ножа. Той изсъска:

— Изчезвай. Веднага. Не се бъркай на гвардейците.

Чарлз усети коленете си да потрепват. Това беше добре. Той знаеше от полото, че е напрегнат до скъсване и готов за действие.

— Извади ножа — извика — и следващото нещо което ще направиш, е да го изядеш.

Лицето на мъжа остана спокойно, той изтегли ножа и бързо се снижи. Острието се раздвижи срещу корема на Чарлз. Ако Чарлз доближеше, мъжът щеше да го грабне в мечешката си прегръдка и да забие ножа в гърба му.

Хвана дебелата китка с лявата си ръка в момента, в който ножът проблясна срещу него, и я избута. Усети върха на ножа да раздира маншета му. Гвардеецът опита свиреп, необмислен ритник между

краката. Все още хванал ръката с ножа, Чарлз го прекатури върху мръсната уличка, още докато беше на един крак.

Мъжът се стовари, падна върху гърба си и Чарлз помисли, че от тежестта на тялото китката ще се отскубне от захвата му. Моментът бързо отмина; Чарлз постави десния си крак върху лакътя на гвардееца и изви китката му, използвайки крака си като опорна точка. Мъжът изрева от болка и изпусна ножа. Всичко стана за няколко секунди.

Задъхвайки се, Чарлз рече:

— Не искам да чупя ръката ти, да ритам главата ти или нещо друго от този сорт. Искам просто да се махнеш и да оставиш жената. — Той усещаше смътно присъствието ѝ. Ядосано си помисли „Можеше поне да се опита да вземе ножа.“

Гвардеецът каза прегракнало:

— Ритни ме и се заклевам в бога, ще те намеря и ще те накълцам на парчета, дори и да ми коства живота.

„Добре — помисли Чарлз. — Сега може да се каже, че се бои от мен. Добре.“ Той отпусна китката и махна крака си от лакътя, като отстъпи назад. Гвардеецът стана сковано, разкършвайки ръце, и се наведе да прибере ножа си, без да сваля очи от Чарлз. След това се изплю в праха пред краката му.

— Долно копеле — рече. — Ако проклетата сврака си заслужаваше, щях да ти извадя сърцето. — Той тръгна надолу по уличката. Чарлз го проследи с поглед, докато не зави зад ъгъла.

След това се обърна, обезпокоен, че жената не е проронила дума. Беше Лий Фалкаро.

— Лий! — извика поразен. — Какво правиш тук? — Имаше същото лице, а между веждите ѝ се появи същата двойна бръчица, която вече беше виждал. Но тя изглежда не го познаваше.

— Срещали ли сме се? — попита неразбиращо. — Затова ли ме спасихте от тази горила? Трябва да ви благодаря, но не знам кой сте. Тук не познавам много хора. Виждате ли, бях болна.

Сега вече разликата беше очевидна. Гласът звучеше леко раздразнено. И Чарлз би заложил живота си, че Лий Фалкаро никога не би могла да изрече с този самодоволен и в същото време безразличен тон: „Виждате ли, бях болна.“

— Но какво правиш тук? По дяволите, не ме ли познаваш? Аз съм Чарлз Орсино!.

Разбра, че е направил ужасна грешка.

— Орсино? — каза жената. И след това изсъска злобно: — Орсино, от Синдик! — В очите ѝ блесна дива омраза.

Тя се обърна и затича надолу по уличката. Чарлс постоя глупаво около минута, след това изтича след нея до ъгъла. Тя беше изчезнала. За минута можеше да е отишла навсякъде в Портсмут.

Слаб, дребен моряк, със забучено перо на шапката си, почиваше подпрян на сградата. Той се изкикоти на Чарлз.

— Не я преследвай, човече — рече. — Тя е собственост на ONI.

— Познаваш ли я?

Писарят бе щастлив да сподели наличната си информация с непознатия новобранец.

— Лий Бенет. Преди няколко месеца беше докарана тайно от DAR. Най-доброто, което някога е правило Морското разузнаване. Дребно колелце от Синдик — но знае всички фамилии — кой какво върши, кои е шеф и кой работник. Страхотно! Вътрешен човек. Мрази Синдик. Банда големи клечки, които я опозорили.

— Благодаря — отвърна Чарлз и тръгна надолу по улицата.

Нямаше какво да се чуди. Трябваше да го очаква.

Благородството задължава.

Горда с принадлежността си към рода Фалкаро, тя не би изпратила никого на смъртна опасност, освен ако не е готова сама да отиде там.

Само че по някаква причина пусковият механизъм, който е трябвало да превърне невронната, синтетична Лий Бенет в Лий Фалкаро, не беше сработил.

Той се шляеше безцелно и се чудеше минути или часове са необходими, за да го заловят и разстрелят като шпионин.

[1] одобрено от държавата пиратство ↑

Х.

Достатъчни бяха минути.

Беше тръгнал обратно към брега, страхувайки се да бяга, с неясното намерение да открадне лодка или да потърси помощта на командор Гринел. Когато приближи редицата кръчми и вертепи, бе настигнат от отделение едри мъже.

— Стойте, господине. — каза сержантът. Той спря и сержантът го огледа.

— Вие ли сте Орсино?

— Не — отвърна Чарлз смирено. — Онази смахната жена започна да крещи, че съм Чарлз Орсино, но тя греши. Името ми е Макс Уиман. Какво има, сержанте?

Другите мъже го заобиколиха.

— Отиваме в ONI — каза сержантът. — Ще вървиш ли, или трябва да те носим?

— Ето го копелето! — изрева някой. Внезапно бяха оградени от десетина гвардейци в униформени пуловери. Водеше ги главорезът, когото Орсино беше победил в честна битка. Той каза мазно на сержанта:

— Това момче ни трябва, войниче. Нареди на хората си да се чупят.

Сержантът пребледня:

— Този човек се търси за разпит от ONI. Той е шпионин на Синдик. Имате ли заповед?

Чу се пьянски смях.

— Гледай го тъпия морски пехотинец! — изкикоти се гвардеецът. — Заповеди! — Той завря муцуната си в лицето на сержанта. — На нас не ни трябва заповеди за това, което ще направим с него, войниче. Кажи на хората си да изчезват. Твоите тъпаци би трябвало вече да са наясно, че не бива да се бъркат в работата на Гвардията.

Отнякъде изскочи един съвсем млад офицер.

— Какво става тук? — пискливо извика той. — Внимание! — Никой от гвардейците и пехотинците, които си разменяха кръвнишки погледи, не даде вид че го е забелязал. — Казах внимание! По дяволите, сержант, рапортувай! — Никаква реакция. Офицерът изкрещя: — Смятате, че можете да правите каквото си искате, но грешите, за Бога! — и се отдалечи със стиснати юмруци и зачервено лице.

Орсино го видя да влиза през портал с надпис „БюПер, автотранспортна служба“. Внезапно го осени мисълта, че има само няколко секунди на разположение, преди двете групи да се сблъскат. Сержантът от морската пехота се опитваше да протака:

— С удоволствие бих ви предоставил затворника — започна той, — ако можете да ми покажете някакъв документ във връзка...

Гвардеецът опита да изрита сержанта под лъжичката. „Мухльо“ — помисли си Орсино, като видя сержантът да улавя крака му, да го хвърля на пътя и да се завърта, за да отбие атаката на друг гвардеец. В следващия миг всички се биеха.

Внезапно въздухът се изпълни с трясъка на тежка картечница. Тълпата замръзна на място.

Офицерчето се беше върнало, този път с джип и сдвоена 50-калиброва картечница, монтирани на въртяща се стойка. Той беше насочил дулата ѝ там, където тълпата беше най-гъста. Хората бяха започнали да излизат от кръчмите и работилниците, за да не изпуснат очертаващото се кърваво зрелище.

Офицерът свали ръка от спусъка на картечницата и кривна шапката над очите си.

— Строй се! — изкрещя той, а Орсино усети дъха на нещо познато около себе си. Трябваша му три секунди — три секунди, през които гвардейците и пехотинците се подреждаха в отделенията си.

Чакащият джип, с двигател, работещ на празни обороти; Орсино на земята, с колене, трепереци от напрежение — това беше познатата сцена на смяна на колите при полото. Той реагира автоматично, хвърляйки се към джипа.

Стовари светкавичен удар върху шашардисаното лице на офицера и го събори в задната част на джипа. Наложиха се да нанесе още няколко удара по опитващите се да се прехвърлят в каросерията гвардейци — и джипът се понесе по крайбрежната улица.

След това беше само въпрос на умение — да върти кормилото с едната си ръка, опитвайки се да удържи люлеещата се на всички посоки картечница с другата; да поглежда зад гърба си, да не би офицерът да се е съвзел; да избягва връхлитащите кучета и пешеходците; да се задържа в коловозите на пътя; да изстиска всичко възможно от джипа и да следи за евентуални преследвачи. За добър играч на поло това беше едно рутинно упражнение.

Пътят се виеше в продължение на пет километра към вътрешността на острова през храсталаци и млади гори, за да завърши в лагер на дървосекачи; там дрипави, оковани във вериги мъже влачеха трупци към груба парна дъскорезница. Под носа на изненаданите войници от охраната, които дори не успяха да посегнат към оръжията си, Орсино завъртя джипа на сто и осемдесет градуса; върна се около четвърт миля обратно по пътя и навлезе в шубрака с осемдесет километра в час, без да си прави труда да заобикаля дръвчета, пътници от 5 сантиметра в диаметър.

След около час лудешко каране в късния следобед джипът подскочи и спря. Орсино се обърна и хвърли поглед към офицера, който бе дошъл в съзнание и, пребелял от страх, се държеше за двете страни на колата.

— Исусе Христе! — шепнеше той, но когато видя че Орсино го наблюдава, скочи на крака. — Арестуван си, моряко! — извика. — За нападение върху офицер, отнемане на правителствена собственост, управление на превозно средство без разрешение... — но краката му изневериха и той тежко се отпусна на пода.

Орсино бегло премисли възможностите — да го върже за седалката, да му тегли един откос с картечницата, да го халоса по главата с гаечния ключ — но ги отхвърли всичките.

Като че ли беше провалил всичко дотук, но все още можеше да изпълни мисията си. За първи път имаше в ръцете си истински офицер на Правителството, изцяло в негова власт, поне докато не се появеше подкрепление. Той извика:

— Глупости! Ти си арестуван.

Офицерът го изгледа стреснато, като че ли прехвърляше наум нарушенията, които може да е извършил, и накрая попита предпазливо:

— От кои власти?

— Аз представлявам Синдик.

Това подежда като удар в диафрагмата. Офицерът започна да заеква:

— Но ти не можеш... няма начин... но как...

— Няма значение как.

— Ти си луд. Трябва да си луд, иначе не би спрял тук. Не вярвам, че си от Континента и не вярвам, че джипът е повреден. — Гласът му вече звучеше истерично. — Той не може да се повреди точно тук. Ние трябва да сме на повече от тридесет километра навътре в сушата.

— Какво толкова те смущават тези тридесет километра навътре в сушата?

— Туземците, глупако!

Отново туземците.

— Не се притеснявам от туземците. Не и с двойната 50-калибровата картучница.

— Нищо не разбираш — извика офицерът, опитвайки се да овладее гласа си. — Ние сме извън Зоната. Тук те са на власт. Не можем да се справим с тях извън Зоната. Те нападат под прикритието на мрака. Затова сега поправи този проклет джип и давай да тръгваме.

— Къде? Към охраната на лагера, която вече дебне с пръст на спусъка? Не ставай глупак, лейтенант. Предполагам, че няма да се опиташ да ме застреляш, докато проверя двигателя?

Офицерът се оглеждаше.

— Не, за Бога — каза, — може и да си гангстер, но... — той замълча.

Орсино настръхна. Не харесваше да го наричат така.

— Слушай, пират — каза ядосано, — не вярвам...

— Пират? — гневно изръмжа офицерът, но внезапно млъкна и вдигна ръка, като се оглеждаше неспокойно наоколо. Жестът не беше престорен, той накара Орсино да застане нащрек.

— Разкажи ми за тези диваци — каза той.

— Върви по дяволите — меко отвърна офицерът.

— Виж, ти първи ме нарече гангстер. Какви са тези туземци? Ти се опитваше да ме праметнеш, нали?

— Що се не гръмнеш, гангстер!

— Не ставай дете — укори го Чарлз с превъзходството на по-възрастния. (Офицерът изглеждаше година-две по-млад от него.) Той

се измъкна от колата и повдигна капака. Повредата беше незначителна — предпазният щифт на предавателната кутия беше строшен, вероятно от сблъсъка с някое по-дебело дърво. Той съобщи печално:

— Двигателят е блокирал. Джипът остава тук завинаги. Можеш да си вървиш по пътя, лейтенант. Няма да се опитвам да те задържа.

Офицерът се ядоса:

— Нямаше да можеш да ме задържиш насила, гангстер. Да не мислиш, че ще се втурна обратно към базата самичък. Ние сме вързани един за друг. Дватама заедно може да успеем да ги държим настрана през нощта. А утре ще видим.

Е, сигурно младокът наистина вярваше, че в горите има диваци. Но това не означаваше, че те действително съществуват.

Офицерът излезе от джипа и погледна неуверено под капака. Беше очевидно: първо, не беше механик, и второ, не можеше да си представи някой доброволно да предпочете горите, а не морската база.

— А-ха... Да върви по дяволите. Свали тази картечница от колата, докато аз запалю огън.

— Да, сър — язвително отговори Чарлз, отдавайки чест. Офицерът машинално отвърна на поздрава и започна да събира съчки.

Чарлз вече беше свалил лявата картечница, когато офицерът се прокрадна към него в падащия мрак и прошепна:

— Тихо! Включи фаровете!

Чарлз го послуша, мърморейки:

— За какво е всичко това?

— Тихо! Мисля, че видях елен. Ако посоката на вятъра е добра, той няма да надуши колата. Качи се на другата картечница.

Фаровете пробиха два светли тунела в мрака и изведнъж сред листака на около двадесет ярда от тях се появи главата на едно грациозно животно.

— Застреляй го! — прошепна офицерът.

Чарлз гладко и тихо изпълни всичко като на упражнение: вкара пълнителя, зареди, свали предпазителя, вдигна мерника, нагласи винта за плътно следене, установи вертикалното насочване, улови обекта на мушката...

— Хайде! Давай! — шепнеше сърдито офицерът.

Чарлз затвори очи, стисна зъби и дръпна спусъка. Проехтя ужасяващ изстрел.

— Браво! Улучи го — каза офицерът с известно съмнение. — Вземи свалената картечница и да отидем да проверим.

Облян в пот, Чарлз взе нов пълнител и го зареди в празната картечница, която се валяше на пода на джипа. Мамичко, какви патрони, рече си той измъквайки пълнителя от другата. С олюляване последва офицера в тунела от светлина и го завари да стои над купчина разкъсано месо.

— Човече — рече офицерът, — много си смотан. Първо повреди джипа. След това заби в главата на 50-фунтов елен 8 фунта амонал. Това тук не става вече дори за хамбургер!

— Защо не стреля ти? — запита Чарлз.

— Трябваше — каза горчиво офицерът. — Но още не съм минал изпита на 50-калибровата и мислех, че ти ще се справиш по-добре. — Той повдигна парче разкъсано месо, цялото осеяно със сачми, поогледа го и го пусна отново. — Хайде да се връщаме при джипа.

Повлякоха се обратно. Орсино попита:

— Как действат тези твои аборигени?

— Промъкват се в тъмнината. Имат стрели и няколко откраднати пушки. Обикновено не разполагат с патрони за тях, но на това не може да се разчита. Но имат... вещици.

Орсино изсумтя. Той наистина беше много гладен.

— Знаеш ли някое растение, което можем да използваме за храна?

— Мисля, че можем за изкараме с корени до сутринта — увери го офицерът.

Орсино подпря картечницата на джипа. Колебливо отскубна някакъв треволяк, поотупа пръстта от корените му и го опита. Имаше точно вкус на корени. Той въздъхна и смени темата.

— Какво ще правим с картечниците, когато ги сваля от лафета?

— Стойката също се разглобява и става на два ниски триножника. Опитай, ако можеш да разбереш как, докато се оправя с огъня.

Офицерът запали много малък, димящ огън, който щеше да издържи двадесетина минути. Орсино все още се бореше с лафета на картечниците. Беше го разглобил, но не можеше да го монтира отново. Младокът се помота около него и накрая презрително предложи да му помогне, но също не успя да се справи.

— Виж какво — Орсино вече беше ядосан, — азимутният кръг е наред, наред е и винтът за вертикално насочване, задният крак също е нагласен, поне така мисля. Трябва да има някакъв начин да се закачат и предните два крака.

След четири счупени нокътя двамата установиха, че „винтът за вертикалното насочване“ всъщност свързва двата предни крака на стойката и че вертикалното насочване се извършва чрез нагласяване на задния крак на триножника.

— Дяволски печен офицер си — чу мереше се Орсино.

След това заваля и огънят загасна със съскане. Завряха се по очи под джипа, всеки с картечница в ръка и отговорен за сто и осемдесет градуса от периметъра.

Чарлз беше относително сух, само тънка струйка ледена вода се порцеждаше до лявото му коляно. След час, преминал в напрегнато виждане в мрака — не се виждаше нищо освен дъждовните струи, той чу хъркане и скрита офицера, който изруга уморено и предложи:

— Мисля, че е по-добре да говорим, за да не заспим.

— Аз лично нямам проблеми, пират.

— О, зарежи — стига с това „пират“, гангстер!

— Вие сте извън закона, нали?

— Защо, по дяволите? Вие сте извън закона. Вие въстанахте срещу законното Североамериканско правителство. Това, че победихте временно, не означава, че правото е на ваша страна.

— Фактът, че победихме, означава, че ние сме правите. Фактът, че вашето, така наречено, Правителство съществува благодарение на заграбени от нас стоки, означава, че вие грешите. Господи, какви неща видях откакто се присъединих към вас!...

— Какви неща? Уважение към дома, святост на брака, морал в секса, законност и ред — у вас такова нещо никога не си виждал, нали гангстер?

Орсино стисна зъби.

— Някой ти е наговорил куп лъжи. В Синдик има също толкова уважение към дома и семейния живот, морал и законност, колкото и тук. А навярно и повече.

— Глупости. Виждал съм докладите на разузнаването, знаейки как живеете вие. Нима искаш да кажеш, че у вас няма сексуален разврат?

Няма полигамия? Няма полиандрия? Няма хазарт? Неконтролирана търговия с алкохол? Корупция и изнудване?

Орсино хвърли бегъл поглед към дулото на картечницата. В тона му имаше достатъчно искреност, за да бъде измама.

— Виж, да вземем мен, обикновен млад човек от Синдик. Познавам, да речем, около стотина души. От тях само три жени и двама мъже са това, което ти наричаш развратници. Познавам едно семейство от две съпруги и един съпруг. Тъй като стана въпрос, ще спомена и нещо, което ти пропусна — познавах една смесена четворка, но по-късно те се разделиха на две двойки. Нямам близки приятели, които да са за полиандрията, но имам трима такива познати. Всички останали са обикновени двойки на средна възраст.

— Аха! На средна възраст! Нима искаш да кажеш, че вие нямате предвид хората под средна възраст, когато говорите за морал?

— Естествено — Чарлз беше объркан. — Не е ли така?

В отговор получи само ръмжене.

— Какво е Бюпер?

— Бю-Пер — ясно произнесе офицерът. — „Бюро по персонала, Североамериканска флота“.

— С какво се занимават там?

— Какво прави едно бюро по персонала? — патетично възкликна офицерът — Ние наемаме, класифицираме, назначаваме, повишаваме и обучаваме персонала.

— Книжен плъх, а? Не е за чудене, че не знаеш да стреляш или да караш кола.

— Ако не ми беше необходим да ме пазиш откъм гърба, щях да напъхам това дуло в гърлото ти. За твоє сведение, гангстер, всички офицери преминават задължителен курс по водене на документация, преди да бъдат назначени на постоянната им работа. Аз ще отида в подводниците.

— Защо?

— Семейна традиция. Баща ми е командир на подводница. Капитан Ван Делен.

О, господи. Ван Делен. Командирът на подводница, когото Гринел — и той самият — бяха убили. Момчето все още не беше чуло, че баща му е „изчезнал“ при потапяне на подводницата по тревога.

Дъждът отслабна. Пороят отстъпи място на капките, падащи от време на време от листата и клоните.

— Ван Делен, има нещо, което трябва да знаеш.

— Млък — отвърна офицерът шепнешком. Предпазителят на картечницата му прещрака. — Чувам ги ей там.

XI.

Тя усещаше в себе си мощта на богинята, но едва доловимо. Тъмно... толкова тъмно... и е толкова уморена... колко стара беше вече? Повече от осемстотин луни се бяха увеличавали и нащърбвали над главата ѝ, откакто се беше родила. Тя тичаше начело на копиеносците, когато чула трясъка на картечницата. Картечницата означаваше ковачи откъм морето, а ти убиваш ковачите, когато можеш.

Чу се шумолене на клони. Един от копиеносците се беше върнал назад и се взираше по посока на звука. Тя усещаше, че е разтревожен.

— Върви напред, глупако! — изхриптя. — Или св. Бриджит ще те накаже... — Вечно трябваше да им показва кой командва и кой трябва да се подчинява. Да убие глупака? Не, не точно сега, не когато наоколо имаше ковачи с пушки, които трябваше да бъдат заловени.

Мощта на богинята се засилваше в повехналите ѝ гърди, когато яростта ѝ нарастваше от тяхната безочливост. Да идват в нейните гори със своя смърдящ метал! Добре ще ги нареди.

Бяха двама. Беззъба усмивка проряза старческото лице. От тридесет луни насам не беше улавяла двама ковачи едновременно. Независимо от бръчките и хриповете, тя беше отлично вместилище за мощта, така си беше! Нейната безполезна, бавновъзприемаща по-голяма племенница кипеше от жизненост и имаше огромно самочувствие, но никога нямаше да стане толкова добро вместилище. Сестра ѝ пък — старата вещица — о, това бяха отминали времена. Някога, в младостта си, тя бе отказала да се подложи на изпитанието и бе загубила благоволенieto на богинята. А малката племеница, как ѝ беше името, да, тя би била добро вместилище за мощта, когато дойде време да влезе в лоното на богинята. Ако, разбира се, сестра ѝ или голямата племенница не държат прекалено дълго главата ѝ под водата, не забият в корема ѝ копие, или не стоварят върху нея някой тежък камък.

Такива бяха времената. Самата тя беше отровила собствената си майка, за да стане вместилище на мощта и това беше правилно, защото

истинското вместилище бълва отрова около себе си, преди да овладее силата да убива.

Копиеносците отляво и отдясно се придвижваха трудно. Тя чу слабото шумолене от разговора на двамата ковачи. Нека си приказват! Без съмнение те сквернословеха богинята, както правеха всички ковачи, когато устите им не бяха затъкнати с храна.

Сети се за мъжа, наречен Кенеди, който изковаваше остриетата на копията и върховете на стрелите на нейните хора — беше странен човек, докоснат от богинята, което доказваше нейната безкрайна мощ. Тя можеше да докосва и замайва дори главите на ковачите. Я стига! Точно сега не биваше да се разсейва. Искаше мощта да работи по-силно в нея; беше уморена и виждаше трудно, но с благоволенieto на богинята над свещената хижа щеше да има две нови глави, когато падне зората. Виждаше трудно, но богинята нямаше да я изостави...

Тя извика като улулица, а копиеносецът започна да се промъква през храстите. Не ѝ беше позволено да яде мед, за да не се сблъска сладостта му с мощта в нея, но вкусът на мощта беше по-сладък от вкуса на меда.

Не беше звукът на едрите капки, падащи от дърветата, а нещо по-различно: шумолене от движението на големи тела, по-тромави от животинските, и шепот на гласове.

С ужасяваща внезапност проехтя пронизващ вик и тропот на множество крака. Рефлексивно Орсино свали предпазителя на своята 50-калибров, а мозъкът му се вкамени от гърма ѝ, изпълващ света около него. Сенките бяха погълнати от оранжевите огнени езици. Би трябвало да стреля с къси откоси, помисли си той. Трябваше също да нагласи азимутния пръстен, така че да може да движи картечницата с лек натиск на дланите. Какво ли би казал старият Гилби, ако можеше да види своя най-добър ученик да изгаря цевта и да размахва картечницата си като факла? „Бъркаш, Чарлз — Орсино чуваше укорите на изпечения професионалист, — нима си дошъл днес само да се срамиш и да ми губиш времето?“

Картечницата млъкна, край на пълнителя. Двадесет, петдесет или сто куршума? Не знаеше. Пресегна се за друг, зареди отново и се послуша.

— Добре ли си, гангстер? — Чарлз подскочи от шепота на офицера.

— Да — отвърна, — дали ще се върнат?

— Не зная.

— Кучи синове — агонизиращ глас просъска в тъмнината. — Гръбнакът ми е счупен, копелета. — Гласът заскимтя.

Те го чуваха в тишината в продължение на минута. Като че ли идваше отпред, отляво на Орсино. Накрая той се обърна към офицера:

— Ако другите са си отишли, може би ще успеем да направим нещо за него. Поне да го облекчим.

— Прекалено рисковано е — след дълга пауза отвърна офицерът.

Риданията продължаваха и когато възбудата от атаката намалня, Орсино се почувства смъртно уморен, схванат и жаден. Можеше поне да утоли жаждата си. Загреба вода с шепя от калната вада до коляното си и на два пъти отпи от дланите си. На третия път се сети за жаждата, която стенещото същество, там в тъмнината, навярно усещаше, и не можа да вдигне вече ръка до устата си.

— Отивам при него — прошепна на офицера.

— Стой на място! Това е заповед!

Той не отговори, но започна да измъква схванатото си наболяващо тяло изпод джипа. Офицерът, по-млад и по-гъвкав, излезе преди него от своята страна. Орсино въздъхна и се отпусна, когато чу стъпките му внимателно да заобикалят джипа.

— Довършете ме! — стенеше раненият мъж. — В името на богинята, довършете ме, кучи синове! Счупихте ми гръбнака — ооо! — Това беше вик на диво задоволство.

Бе дочул сподавен шум откъм страната на офицера, а след това мек звук на нещо прекършено. По дяволите, горчиво помисли Орсино. Идеята беше негова. Изскочи изпод джипа и се втурна през храсталака.

Двамата представляваха тъмен заплетен възел, търкалящ се по земята. Най-отгоре се виждаше гол гръб. Орсино се хвърли върху него и го хвана за главата. Усети голяма брада, сграбчи я с две ръце и я задърпа с всичка сила. Прокънтя див вик, офицерът се отскубна и се изправи, дишайки тежко. Чарлз чу остро хрущене, някакъв удар и изтерзаната фигура под тях остана неподвижна.

— Да се връщаме при картечните — задъхваше се офицерът. Той се олюляваше и Чарлз го подхвана за ръката. По обратния път те прегазиха нещо, което вероятно е било тяло.

Орсино потръпна при мисълта отново да легне в калната дупка зад картечницата, но все пак се подчини. Чу изтощеното строполясване на офицера на неговото си място.

— Какво му направи? Мъртъв ли е?

— Ритнах го — задъхано отвърна офицерът. — Главата му се килна назад и нещо изхрущя. Мисля, че е мъртъв. Досега не бях чувал за подобна клопка. Предполагам, че просто искаше да вземе още един със себе си. Така ги учи религията им.

Гласът на момчето показваше че то е на ръба на силите си.

— Това е идиотски начин да се управлява остров — злобно забеляза Орсино. — Вас, мръсници такива, ви изгониха от Северна Америка, защото бяхте неспособни да я управлявате свястно, а сега виждам че не можете да се справите дори и с един въшлив малък остров, само на пет километра от брега — и добави саркастично: — Наистина забравям, че те имат вещици.

— Затваряй си устата, гангстер, предупреждавам те — все още се усещаше истеричната нотка. След това офицерът продължи унило: — Не исках да кажа това. Съжалявам. Ти дойде и ме спаси, в края на краищата.

— Учуди ли те?

— Да. На два пъти. Първия път беше, когато сам поиска да излезеш. Предполагам, че би могъл да не ми помагаш, след като си роден там, откъдето идваш. Може би ако се върнеш при нас, Правителството ще ти прости и ще забрави. Но не, всъщност, едва ли — той поспря, очевидно търсеше как да смени темата. Все още изглеждаше напълно уверен, че ще се върнат обратно в морската база и Орсино ще отговаря за делата си. — На какъв кораб прекоси океана?

— Атомната подводница „Тафт“ — отвърна Орсино. Щеше да се изяде от яд, когато разбра, че се е изпуснал.

— „Тафт“? Това е подводницата на баща ми! Капитан Ван Делен. Как е той? Аз слизах към пристанището, когато... когато започна скандалът.

— Той е мъртъв. Беше на палубата, когато започна потапяне по тревога.

Офицерът за момент замълча и след кратък, несъзнателен смях, изпълнен с недоверие, промълви:

— Лъжеш. Неговият екипаж не би позволил да се случи това. Те го обожават. По скоро биха оставили подводницата да отиде по дяволите, отколкото да я потопят без шкипера.

— Виновен е командор Гринел. Той заповяда потапяне и наруга екипажа, когато поискаха да вземат баща ти вътре. Съжалявам.

— Гринел — промълви офицерът. — Гринел. Да, познавам командор Гринел. Той е... той е добър офицер. Сигурно го е направил, защото е трябвало. Разкажи ми, моля те.

Това беше повече, отколкото Орсино можеше да понесе.

— Баща ти беше убит — глухо започна Чарлз. — Знам го, защото Гринел ме постави на радара — а аз не разбирам и бъкел от показанията на това дяволско нещо. Той ми нареди да извикам: „Вражески самолети“ и аз го направих, защото не подозирах какво ще последва. Гринел използва това като повод да заповяда потапяне, докато баща ти спеше на палубата. Един мускул на бузата потрепваше в съня му, толкова беше уморен. А твоят добър офицер го уби.

Момчето изхлипа. После попита със сух, сподавен глас:

— Политика?

— Политика — отвърна Орсино. — Гринел очевидно очакваше да ме използва като агент, затова ми разказа причината. Той уби баща ти, за да може един таен социократ да поеме командването на подводницата. Някой, който се представя за конституционист, но в действителност е социократ.

— Аха. Командор Фолкстоун. Поддръжникът на Конституцията на Киндлър. Социократ, така ли? Гринел и Фолкстоун, а?

Орсино подскочи, когато картечницата на офицера избълва дълга серия. В мрака не се чуваха врагове, явно куршумите бяха предназначени за двамата отсъстващи. Не каза нищо.

— Трябва да се доберем до Исландия — мрачно се обади офицерът.

— Исландия?

— Там се намира Централният комитет на конституционистите. Това е неспазване на Споразумението от Фрайберг. Това означава, че ние ще предизвикаме социократите, и ако те не направят пълна реституция — обявяваме война.

— Не разбирам за какво говориш, Ван Делен. И какво имаш предвид под „ние“?

— Ти и аз — ти знаеш какво се е случило и ще бъдеш проверен с детектора на лъжата.

— Господине, ако те ме проверят с детектора на лъжата, аз ще бъда убит още преди да съм станал от стола.

— Не и ако Централният комитет на конституционистите стои зад гърба ти — изрече офицерът остро като заповед. — По дяволите, човече, защо се колебаеш? Не си ли конституционист?

— Боже господи, не! Как мога да бъда нещо такова, като току-що съм попаднал във вашето — в териториите на Правителството?

— Но нима не вярваш в основните принципи на конституционизма?

Орсино попита предпазливо:

— Какви са те?

— Достойнство на индивида. Държавно управление чрез закони, а не чрез личности. Уважение към семейството. Лоялност към партийната организация.

Орсино внимателно премисли. Достойнство на индивида? Не, той се съмняваше, че би могъл да вярва в такива неща. Индивидите често са жалки и постоянно грешат. У дома винаги се е справял по-добре, когато не е робувал на такива строги, префърцунени възгледи.

Управление чрез законите, а не чрез хората? Не и на територията на Синдик. Синдик е основан на управление чрез личности, а не чрез закони, и при това доста добро. Чичо Франк казва, че ще продължава да бъде добро управление, само дотогава, докато се запази нравствеността и почитта към управляваните. Докато нещата в Синдик не тръгнат много по-зле, би било лудост да се премине към управление чрез закони.

Уважение към семейството? Да, разбира се. Дотолкова, доколкото семейството заслужава уважение, той ще го уважава.

Лоялност към партийната организация? Това зависи изцяло от самата организация. Без съмнение конституционистите са мръсни убийци, също като социократите.

— Предполагам — каза той бавно, — че в сърцето си съм конституционист. В края на краищата, някои схващания са универсални.

— Радвам се, че можеш да го кажеш. Когато остави картечницата, за да ми помогнеш, разбрах, че си заблуден, но в

същността си — разумен.

„Спечелил си го — каза си Орсино, — но не бъди толкова глупав да разчиташ на това. Главата му е замаяна от глад и безсъние, от шока от смъртта на баща му. Ти му помогна в смъртна схватка и в него се пробуди духът на другарството: «Човекът, който пази гърба ми, как мога да не му вярвам, как смея да не му вярвам?» Но нещата ще се променят, след като си отспи. Трябва да го използваш, доколкото можеш.“

— Какви са плановете ти? — попита направо.

— Трябва да се измъкнем от Ирландия с подводница или самолет — замисли се офицерът. — Не можем да отидем в Ню Питсмут в Комитета по корабоплаване, те са социократи. Господи! Може би дори Комитетът по подводниците и Комитетът по авиацията са загнили, ако е вярно това, което ми каза за Фолкстоун! Гринел е съобщил на социократите, че ти си извън контрол.

— Какво означава това?

— Смърт — отвърна младежът.

XII.

След като привърши с официалния си доклад, командор Гринел се отправи към кръчмата. Беше след полунощ, когато случайно отбил се в кръчмата лейтенант от ОНИ му съобщи за инцидента.

— Какво? — изрева Гринел. — Коя е тази жена! Къде е тя? Веднага ме заведете при нея.

— Командоре! — втрещено извика лейтенантът — Та аз току-що пристигнах.

— Чу какво казах! Веднага!

Нещастният лейтенант се оплете в извинения, докато Гринел се обличаше. По обратния път към сградата на ОНИ той се поинтересува от подробностите. Лейтенантът с готовност напругаше паметта си.

— Докарана е при една акция на разузнаването, командоре. Лейтенант командор Якоби беше в Синдик за вербуване на хора, саботаж и разузнавателна мисия. Един от ДАР му прехвърлил момичето. Действителен член на Синдик. Безценен. И, както казах, тя е идентифицирала Чарлз Орсино, друг член на Синдик. Защо се интересуваш толкова от нея, ако мога да те попитам?

Командорът искаше да го скастри: „Не, не можеш“, но не посмя. Сега трябваше на бъде честен и открит. Само един намек, че се опитва да прикрие нещо, би опряло ножа до гърлото му.

— Мъжът е от моите хора, лейтенант — обясни Гринел. — Или момичето греши, или Ван Делен, с неговия полиграф, и аз сме били подведени от някаква съвсем нова технология.

„Добре измислено“ — поздрави се сам Гринел. „Ван Делен и апаратурата... Може би апаратурата наистина не беше наред? Но това беше малко вероятно. По-скоро Уиман беше успял да ги заблуди с перфектните си отговори при разпита“.

Сградата на ОНИ имаше два етажа и мансарда, облицована с дърво. Вече беше започнала да гние от ирландската влага.

— Настанили сме я на третия етаж, командоре. До там се стига по подвижна стълба.

— Защо, за Бога? — те минаха край изненадания от късното посещение пазач на сградата, през празните офиси на първия и втория етаж.

— Честно казано, имаме известен проблем с охраната й.

— Искате да избяга?

— Не, нищо подобно, поне не засега. Отдел Г-2 към морската пехота и гвардейското разузнаване искат да ни я измъкнат. Първо опитаха по канален ред, а след като не успяха — със сила. Надяваме се да я запазим, поне докато съобщението достигне Исландия. След това, естествено, ще останем с пръст в устата.

Лейтенантът се засмя на плоската си шега. Гринел пухтеше нагоре по стълбата, без да реагира.

Вратата и ключалката към стаята на Лий Бенет бяха впечатляващи. Лейтенантът почука.

— Будна ли си, Лий? Един офицер иска да поговори с теб за Орсино.

— Влезте.

Лейтенантът издърпа резетата и отвори вратата. Момичето седеше в мрака до единствения прозорец на стаята.

— Аз съм командор Гринел, скъпа — започна разузнавачът. След осем часа, прекарани във вертепа, той изпитваше истински бащински чувства към нея. — Ако моментът не е съвсем подходящ, бих могъл да дойда и в удобен час...

— Всичко е наред — равнодушно отвърна момичето. — Какво бихте искали да знаете?

— Идентифицирали сте един наш агент като Чарлз Орсино — това беше голям удар за мене. Командир Ван Делен, който загина със смъртта на храбрите само преди няколко дена, го прие като успешно вербуван, а така, трябва да призная, го приех и аз. Той премина и двете изпитания — разпитите и полиграфа.

— Не мога да Ви помогна много — отвърна Лий. — Той дойде направо при мен и ми каза кой е. Аз, разбира се, също го познах. Виждала съм го доста често на Лонг Айленд да играе поло, проклетия сноб. Не е голяма клечка в организацията, но е много близък на Ф. Дж. Тейлър. Орсино е сирак. Не знам дали Ф. Дж. Тейлър го е осиновил в действителност или не. Мисля, че не.

— И не е възможно да грешите?

— Не е възможно. — Тя се разтрепера. — Господи, командор Който-и-да-бяхте, мислите ли, че мога да забравя някое от тези проклети подигравателни лица? Или онова, което ми сториха тези хора? Докарайте отново детектора на лъжата! Настоявам за това! Не искам да бъда наричана лъжкиня, чувате ли? Докарайте детектора на лъжата!

— Моля Ви, моля Ви — утешаваше я Гринел, — аз Ви вярвам, скъпа. Никой не се съмнява във Вашата честност. Благодаря за помощта, и лека нощ! — Той напусна стаята, следван от лейтенанта. Когато вратата се затвори, се обърна рязко към него:

— Е, господине?

— Детекторът винаги показва, че говори истината — сви рамене лейтенантът. — Престанахме да го използваме при нея. Убедени сме, че тя е на наша страна. Заслужава дори да стане пълноправен гражданин.

— Да вървим тогава — те заслизаха по стълбата, командор Гринел отпред, както изискваше флотският етикет.

Зад заключената врата Лий Бенет се беше хвърлила върху леглото със сухи очи. Искаше да заплаче, но сълзите все не идваха. Не и откакто онези трима пияници демонстрираха върху нея своята мъжка сила и безнаказаността си като членове на Синдик... Тя вече не можеше да плаче.

Чарлз Орсино — един от тях. Тя се надяваше да го хванат и убият, но бавно. Знаеше, че това би било справедливо. Защо тогава се чувстваше като убийца? Защо си мислеше непрестанно за самоубийство? Защо? Защо?

* * *

Неусетно се развиделяваше. Чарлз първо успя да различи върховете на дърветата на фона на небето, след това малко от терена пред себе си и накрая две сенки, които бавно се превърнаха в проснати полуголи тела. Едното от тях, разкъсано от 50-калиброви куршуми, беше женско. Другото беше тялото на брадат гигант — този, с когото се бяха борили в тъмното.

Чарлз изпълзя сковано да го провери. Видя, че е бил ранен с куршум в бедрото. Жената беше, по-точно бе била, жилеста белокоса старица. Някакъв животински череп, привързан със сухожилия към темето ѝ, висеше като накит; тялото ѝ беше татуирано със сини полумесеци. Офицерът също се приближи и застана до нея.

— Вещица. Централна фигура от религията им, ако това може да се каже така.

— Някаква нова религия? — попита Чарлз. — Скоро ли се е появила?

— Не. Доколкото знам, това е смесица от древни вярвания, още отпреди християнството. До размириците е била извън закона. После се разпространила из цяла Европа. Мръсна работа. При всяка нова луна правят жертвоприношения с животни. Два пъти годишно — човешки жертвоприношения. Какво може да се очаква от хора като тях?

Чарлз си припомни, че съгражданите на офицера варят непокорните роби.

— Ще видя дали мога да направя нещо с джипа...

Офицерът приседна върху мократа трева.

— Каква полза? — промърмори уморено. — Дори и да тръгне отново. Дори и да се върнем в базата. Те ще искат да те убият. Може да искат да убият и мене, след като са убили баща ми — той опита да се усмихне. — Имаш ли някакви козове, гангстер?

— Може би — бавно отвърна Орсино. — Какво знаеш за жена на име Лий... Бенет? Работи за ОНИ.

— Доведена тук от ДАР. Златна мина, пълна с информация. Но е малко чалната. Защо те интересува?

— Има ли някакво влияние? Призната ли е за гражданин?

— Никаква е. Просто я използват от разузнаването, за да попълнят данните си за Синдик. Самата тя не може да стане гражданин, освен ако не се омъжи за такъв и не бъде натурализирана. Какво общо имаш с нея, за Бога? Познавал ли си я преди, в Синдик? Сега едва ли би могла да направи нещо за теб.

Чарлз вече не го слушаше. Беше открил причината. Ключът за възстановяване на личността на Лий Фалкаро беше клетвата за вярност и превръщането ѝ в гражданин на Правителството, както беше станало и при него. А този ключ не беше превъртан, защото бандата пирати не

искаха или нямаха нужда от жени в класата на привилегированите граждани. Една подробност от наредбите на Правителството — но такава, която би оставила Лий Фалкаро завинаги в обвивката на изкуствената ѝ двойничка. Проверки с детектора на лъжата — да. Скополамин — да. Но за една жена няма клетва за вярност след това.

Без да бъде задействан ключът, Лий Фалкаро представляваше неексплодирала бомба в нервния център на Североамериканската флота. Как да я обезвреди?

Той обясни на офицера:

— Натъкнах се на нея в Ню Портсмут. Тя ме познаваше оттатък. Предаде ме...

Наведе се над локвата и жадно отпи. Водата малко притъпи пристъпите на глада.

— Ще се опитам да оправя джипа.

Ван Делен кимна одобрително, свлече се върху мократа трева и заспа.

Чарлз извади скъсания щифт от предавателната кутия и го замени. Блокирал двигател, помисли си презрително. Офицер, а не може да определи дали двигателят е наред. Ако някога успее да се измъкна от тук, ние ще ги изтрием от лицето на земята — или вероятно просто да ги отървем от техните тъпи социократи и конституционисти. Останалите може и да са по-нормални. С изключение на тези копелета, гвардейците, разбира се. Лоша работа. Да се надяваме, че ще се изтрепят взаимно.

Нещо погъделичка кръста му. Посегна да го отстрани и усети студенината на метал.

— Обърни се бавно, или ще те заколя като свиня — изръмжа басов глас.

Той се подчини. Хладният метал, опрян сега в гърдите му, беше острие на копие с формата на листо. Държеше го червенокос, червенобрад, широкоплещест гигант, чиито синьо-зелени очи бяха студени като смъртта.

— Завържи го — каза някой. Друг полугол мъж изви китките му зад гърба и ги свърза с въже.

— Спъни му краката — гласът беше женски. Някакво въже или сухожилие беше завързано около глезените му; между двата края

оставаха свободни 50–60 сантиметра. Той можеше да ходи, но не и да тича. Гигантът отдръпна копието си и отстъпи настрана.

Първото нещо, което Чарлз видя, беше че лейтенант Ван Делен от Североамериканската флота беше спасен завинаги от своите съмнения и терзания. Бяха го прободли и заковали към земята, докато спеше. Чарлз се надяваше поне да не е усетил болка. Сигурно беше така. Силата на удара на широкото острие на копието трябва да е била страхотна. Второто което видя, беше гъвкаво и буйно момиче на около двадесет години. То нежно извади животинския череп от косата на мъртвата вещица и го привърза към червенокосата си глава. Това явно бе религиозен акт с голямо значение, ако се съди по въздействието което оказва върху шестимата диваци. В момента когато постави черепа на главата си, те инстинктивно се отместиха крачка-две, и сведоха глави към нея. Без съмнение тя вече беше на власт.

Вещица, помисли си Орсино. „Било е тайно движение, докато не са започнали размириците... Мръсна работа... човешки жертвоприношения два пъти годишно.“

Момичето се приближи към него и, както при завъртане на калейдоскоп, групата се разпадна и образува нова фигура. В центъра ѝ отново бе тя. Чарлз си помисли, че никога не бе виждал лице, върху което така ясно да е изписано съзнанието за собствената му власт. Дребен, незначителен владетел на варварско племе, тя се държеше, като че ли беше императрица на вселената. Дори едрата сива въшка, която пълзеше от косата към челото ѝ, не можеше да развали това впечатление. Носеше омазаната животинска кожа, като че ли беше царствен плащ. Това допълваше лудостта или безграничната религиозна власт. А очите ѝ не бяха очи на луда.

— Ей, ти — студено каза тя, — как са джипът и картечниците? Могат ли да се използват?

Той се засмя нервно на тези думи, излезли от устата на принцеса от каменната ера. Вдигнатото копие го отрезви моментално.

— Да — отвърна, — да, госпожице.

— Покажи на хората ми как работят — каза момичето и клекна на тревата.

— Моля, но може ли преди това да получа нещо за ядене?

Тя кимна безразлично и един от мъжете препусна през храсталака.

С развързани ръце и лице, омазано с лойта от парчето еленско месо, което бе изял, Чарлз посвети деня на обучението на шестимата диваци в конструкцията, частите, поддръжката и работата с джипа и 50-калибровата картечница.

Те учеха без капчица любопитство. Със същия успех би могъл да им каже, че в пълнителя има малки зелени човечета, които се разгневяват, когато ги закачат със спусъка, и изритват куршумите с малките си крака. Горедолу се научиха да палят, управляват и спират джипа. Горедолу се научиха да зареждат, да се целят и стрелят с картечницата.

По време на уроците момичето седеше абсолютно неподвижно, първо на сянка, след това припичайки се на слънце, след това отново на сянка. Но слушаше през цялото време. Накрая каза:

— Повтаряш им едно и също. Това ли е всичко?

Чарлз забеляза, че копието беше насочено към ребрата му.

— Има още много — забързано отвърна. — Но ще ни трябват месеци, за да го научат.

— Сега те могат да си служат с колата и картечницата. Какво повече трябва да знаят?

— Ами, какво трябва да направят, ако нещо се повреди.

Тя каза с вид на опитен професионалист:

— Когато нещо се повреди, се започва отначало. Това е всичко, което може да се направи. Когато приготвям смъртоносно вино за остриетата на копията и то не убива, то е защото нещо не е било както трябва — или дума, или знак, или ненавреме откъснато растение. Единственото, което може да се направи тогава, е да се приготви отново отровата. С натрупването на опит човек започва да прави помалко грешки. Така ще бъде и с мъжете, когато работят с джипа или картечниците.

Тя кимна незабележимо към един от воините и той вдигна копието си.

— Недей — извика Чарлз. — Ти нищо не разбираш! Това не прилича на твоите магии! — Той се беше изпотил, въпреки следобедния хлад. — Трябва да има някой, който да знае как да

поправи джипа и картечниците. Ако те се повредят, ще си останат развалени и колкото и да се започва отначало, няма да се оправят сами и да тръгнат.

— Добре, тогава го вземаме с нас — кимна момичето.

Чарлз беше разкъсан между чувството на облекчение и учудването от нейната реакция. Той разбра, че никога, буквално никога, не беше виждал човек, който да признава грешката си по толкова естествен начин. Нямаше колебание, нямаше неохота в гласа, нямаше и следа от неудоволствие, изписана върху лицето. Просто тя беше казала: „Добре, вземаме го с нас.“ — Като че ли беше върнала току-що отминалия момент, коригирайки своето противопоставяне на идеята, и после бе пуснала времето отново да тече. Тя не беше човек, който може да спори със самия себе си. Тя знаеше точно коя е и какво представлява...

— Ох! — извика задушавайки се Чарлз. Двама от копиеносците с мрачни лица сръчно нанизаха недодялан хомот около врата му — две млади фиданки, дълги около метър и половина. Двата им края бяха свързани със сухожилия, като възлите бяха извън обсега на ръцете му. Между тях бяха препречени две къси пръчки, така че да има място около врата му. Очите му изскочиха, когато копиеносците стегнаха китките му към подрязаните пръчки. Момичето се изправи с грациозно движение, поразително след деня, прекаран в неподвижност, и ги поведе по пътя. От двете ѝ страни вървяха двама от копиеносците. Другите четирима ги следваха бавно с джипа. Последен се влачеше Чарлз. Нямаше нужда някой да го охранява или подтиква. В подвижния капан часовете му щяха да бъдат преброени, ако се отскубнеше от похитителите си.

Все едно, че си вързан към тях, мислеше си той, препъвайки се през храсталака. Просто остани жив и ще можеш да надхитриш диваците. Хомотът му са закачи между две дървета, той изруга, върна се обратно, завъртя главата си и отново се помъкна след джипа.

Зората ги настигна към края на пътуването — жалко селце с плетени, измазани с кал колиби; ограда, заграждаща няколко десетки глави окаян, болен добитък; неколцина възрастни и деца. Момичето беше запазило гъвкавостта на движенията си, но копиеносците се прозяваха, докато се опитваха да застанат мирно. Самият Чарлз беше полужив, пребит от многобройните удари в дърветата и препъванията

по дългия път. Със зачервени и отекли очи той наблюдаваше, докато полуголите пикльовци се рояха около джипа, а възрастните правеха поклони пред момичето — всички с изключение на една.

Това беше стара вещица със злобно лице, която изсъска:

— Виждам, сега претендираш за мощта на богинята, скъпа. Нещо случи ли се със сестра ми?

— Картечните я убиха. Аз си сложих черепа. Ти знаеш коя съм; затова не казвай „претендираш за“. Предупреждавам те.

— Лъжеш! — извика старицата. — Ти си я убила и си откраднала черепа. Св. Патрик и св. Бриджет да разкъсат червата ти. Абадон и Луцифер да избодат очите ти!

Хората около тях се отдръпнаха в полкръг. Момичето отвърна хладно:

— Предупреждавам те за втори път.

Старицата направи неразбираем знак с пръстите си и се втренчи в момичето. Сред тълпата се понесе стон, някои закриха очи и се обърнаха настрана, а едно дете се свлече на земята.

Гласът на момичето с черепа на темето прозвуча като че ли от хиляди години разстояние:

— Това е третото предупреждение; повече няма да има. Червеят вече гризе гръбнака ти. Личинки плуват в очите ти. Червата ти се превръщат във вода, сърцето ти пърха като сърце на птица; скоро вече няма да бие.

Зловещата клетва разпръсна зяпачите, които побягнаха, пребледнели и се опитваха да запушат ушите си с ръце. Само старицата стоеше като вкоренена в земята. Чарлз, който слушаше безучастно монотонните слова на клетвата, не се изненада, когато старата вещица се свлече, покосена от нея. Преди няколко месеца друга една магьосница беше сторила същото и с него, наистина, подпомогната от „Секонал“-а.

Хората се връщаха един по един обратно, мърморещи и жалки. Първо подритна тялото на победената претендентка едно момченце. То отправи към младата вещица стеснителен поглед, който казваше: „виж-колко-лоялен-съм-аз“. Другите го последваха в ухажването, докато тя гледаше безучастно. Когато истерията достигна върхната си точка и тялото на земята бе превърнато в купчина кървави парцали, Чарлз се

обърна — беше му зле, но не можеше да спаси ушите си от безумните крясъци.

Само остани жив и ще можеш да надхитриш тези диваци, повтаряше си отчаяно. Беше започнал да разбира, че тези диваци живееха по тъмни и страшни закони, много по-трудни за усвояване от префърцуненостите на Синдик или коварното грубиянство на Правителството.

Един ритник го изправи на крака. Копиеносецът изсумтя:

— Ще те водя при Кенеди. Сигурно го познаваш.

— Не.

— Не? Ти идваш от Питсмут, той също идва от Питсмут. Как така не го познаваш? — И той подозрително се намръщи.

— Добре, добре — изръмжа Чарлз, — може и да го знам. Би ли махнал това от врата ми?

— По-късно — той закара Чарлз до малка, нескопосана постройка от дървени трупи, от която излизаше пушек и кънтяха неравномерни удари по метал. След това свали хомота от врата му, търколи настрана големия камък от дупката, служеща за врата, и го набута вътре.

Помещението беше около два на три метра, със стени от тридесетсантиметрови трупи. Светлината беше много слаба, но не и миризмата. Няколко дупки в стените позволяваха да влиза малко въздух. Виждаше се отходна яма, открито каменно огнище и до него гол кафяв мъж с гъста коса и буйна брада.

Чарлс се почеса по врата и попита несигурно:

— Ти ли си Кенеди?

Мъжът го погледна и след дълга пауза изкряка:

— Ти от Правителството ли си?

— Да — отвърна Чарлз, и в сърцето му проблесна надежда. — Благодаря на Бога, че ни сложиха заедно. Има джип, който докараха с мене, с бензин в резервоара, достатъчен за много мили. А също и картечница. Ако изиграем правилно козовете си, двамата заедно можем да се измъкнем...

Той спря обезсърчено. Кенеди се беше обърнал към огнището и малкия огън в него и започнал да удря по нажежено до червено метално парче. Наоколо се търкаляха върхове на копия и стрели — на различни етапи от тяхното изработване, пили и брус.

— Какво става? Не те ли интересува?

— Разбира се, че ме интересува — отвърна Кенеди. — Но ние трябва да започнем от самото начало. Ти говориш прекалено общо — гласът му беше мек, но укорителен.

— Прав си. Разбирам, че си правил един-два опита самичък. Но сега, когато сме двама, какво предлагаш? Можеш ли да караш джип? Можеш ли да стреляш с картечница?

Мъжът пхна парчето метал в сърцето на огъня, вдигна един почернял връх на копие и започна да оформя острието му.

— Да се върнем към същността на нещата — рече той извинително. — Какво е бягството? Да се преместиш от едно нежелано място на друго, желано, като се противопоставяш и неутрализираш неща или хора, зле настроени към тази промяна. Но аз не съм съвсем конкретен, нали? Да речем тогава, че бягството за нас е измъкването ни от относително нежелано място и преместването ни на друго, относително желано, като при това се противопоставяме на аборигените и ги неутрализираме — той остави настрана пилата, взе бруса и започна да изглажда с него блестящия метален ръб на новото острие. Погледна го с доволна усмивка и продължи: — Какъв е планът ти?

— Хубав — измърмори Чарлз.

Лицето на Кенеди се озари от безумна гордост и той заповтаря:

— Хубав, хубав, хубав... — после се отпусна на земята, притиснат от почти физическата тежест на депресията.

Дългоочакваният съюзник беше луд за връзване.

XIII.

Оказа се, че Кенеди е бил майстор-оръжейник в Североамериканската флота, заловен преди две години, докато ловувал прекалено далече от пътя между лагера и Портсмут. Хранен с кокали и хрущяли, изолиран от себеподобните си, пребиван, когато не успявал да изработи дневната норма остриета на копия и върхове на стрели, той свенливо се беше оттеглил в красив нескончаем лабиринт от абстракции. Отвреме навреме Чарлз успяваше да измъкне от него една-две смислени думи, преди розовите облаци отново да забулят съзнанието му. Когато опитите да завърже разговор с лудия пропадаха, Чарлз наблюдаше аборигените през дупките на оградата. Те бяха около петдесет. Щяха да бъдат повече, ако нямаха обичай да убиват новородени — по каква причина, така и не можа да разбере. Не беше поради липса на храна. Ловът беше добър, садяха картофи, имаха добитък.

Беше минала седмица, когато една сутрин камъните на входа се разместиха и някой му кресна да излезе навън. Преди да изпълзи през отвора, той каза на Кенеди:

— Не се притеснявай, приятел. Вярвам, че ще се върна.

Кенеди го изгледа с объркана усмивка.

— Това е толкова общо твърдение, Чарлз. Това, което искаш да кажеш...

Чарлз безпомощно сви рамене и се измъкна навън.

Там стоеше девойката-вещица, оградена както винаги от копиеносци. Тя се обърна рязко към него:

— Аз те слушах. Защо си изневерил на своите братя?

Той се стресна. Единственото, което му идваше наум, беше „Това е толкова общо твърдение“, но не го изрече.

— Отговаряй — изръмжа един от копиеносците.

— Аз... аз не разбирам. Аз нямам братя.

— Твоите братя от Портсмут, на брега на морето. Както и да ги наричаш, те са твои братя, всички вие сте деца на майката, наречена

Правителство. Защо не си им верен?

Той започна да разбира.

— Те не са ми братя. Аз не съм дете на Правителството. Аз съм дете на друга майка, далече оттук, отвъд океана, наречена Синдик.

Тя изглеждаше объркана — почти като човек — но само за миг. След това маската отново падна върху лицето ѝ.

— Говориш истината. А сега има малко работа за тебе. Трябва да научиш един човек да се справя с джипа и с картечницата. Добре я научи. Гледай хубаво да си оплеска ръцете с масло и да се докосне до метала. Гледай наистина да научи как се работи с оръжието и джипа — и се обърна към копиеносците — доведете Марта.

Домъкнаха Марта, която се опитваше да не плаче. Тя беше полуголо дете на около десет години.

Девојката-вещица се отдалечи. Копиеносците заведоха Марта и сащисания Чарлз в края на селото, където джипът стоеше, заобиколен от лозница, по която бяха навързани пера и кости. Копиеносците я гледаха боязливо, като че ли беше ограда с високо напрежение.

— Разкъсай я — нареди един от копиеносците на Чарлз. Той се подчини и копиеносците въздъхнаха с облекчение. Марта престана да се мръщи и огромните ѝ очи се вглеждаха ту в него, ту в лозата, въргаляща се в прахта.

— Нищо му няма — каза тя на един от мъжете.

— Това е защото е от отвън — обясни копиеносецът. — Не знаеш ли, малката? Чужденците не усещат мощта на богинята. На тях им действа ето това! — Той вдигна копието си и бодна Чарлз по бедрото. Всички се засмяха, включително и малкото момиче. Но след малко тя отново посърна и очите ѝ плувнаха в сълзи.

Копиеносецът се обърна към Чарлз:

— Давай, учи я! Ударниците на картечниците са извадени, а ако се опиташ да подкараш джипа ще те пробода с копието. А сега започвай — копиеносците налякаха в тревата около джипа. Малкото момиче се отскубна рязко, когато Чарлс улови ръката му, и се опита да избяга, но един от копиеносците я хвана без усилие и я блъсна обратно в кръга. Тя докосна леко джипа и замръзна, пребеляла.

— Марта — започна Чарлз внимателно — няма от какво да се страхуваш. Картечниците не могат да стрелят сами, нито пък джипът ще тръгне, ако не го подкараш. Аз ще те науча какво да правиш с тях,

така че да можеш да убиеш всеки, когото не харесваш, с картечниците и да тичаш по-бързо от сърна с джипа...

Май говореше на оня що духа. Детето мърмореше нещо, гледайки втрещено ръката, с която беше докоснало джипа:

— Разбирам, така е станало. Там отива мощта. Може ли богинята да го поразии — не. Мощта сега ме е напуснала. Аз я усетих — тя погледна по-спокойно към Чарлз и каза: — Хайде. Учи ме, върши си работата.

— Марта, за какво говориш?

— Сестра ми се страхува от мене, затова се опитва да ми отнеме мощта. Не знаеш ли? Май не. Богинята мрази желязото и машините. Аз имах мощта на богинята в себе си, но сега тя си е отишла; чувствам го. Вече никой няма да се страхува от мен. Лицето ѝ се изкриви и тя настоя: — Покажи ми как работят картечниците.

Той започна да ѝ обяснява, докато заобиколилите ги копиеносци наблюдаваха и се хилеха; подхвърляха глупави шеги за детето, както всички правят с детронираните тирани. Тя не даваше вид, че ги чува, прилежно повтаряше след него имената на частите и операциите при зареждането на оръжието. Чарлз почувства, че малката беше светла и добра личност. Когато му се удаде възможност, прошепушна:

— Съжалявам за това, Марта. Идеята не беше моя.

— Зная — безрадостно прошепна детето. — Аз те харесвам. Съжалявах, когато другият чужденец ти взе вечерята. — Тя избухна в плач. — Вече никога нищо няма да мога да виждам. Никой никога няма да се страхува от мен — и захлупи лицето си на рамото му.

Той машинално я погали по главата и се обърна към наблюдаващите ги, хилещи се мъже:

— Не отивате ли прекалено далече? Нали получихте това, което искахте?

Главатарят се привдигна, изплю се и седна в джипа.

— И аз мисля така — рече. — Хайде, момиче — той издърпа Марта на седалката и подкара към колибите на селото.

Чарлз се потътри обратно на крачка пред върховете на копията. Заведоха го обратно в колибата на ковача и го натикаха през отвора ѝ.

— Мислех си за това, което ми каза онзи ден — засия Кенеди, търкайки с пилата острие на стрела. — Когато казах, че за да промениш една молекула в настоящето, трябва да промениш всичките

молекули на миналото и ти отвърна „може би“, аз си помислих, че това, което целиш е...

— Кенеди, моля те, млъкни поне сега. Трябва да помисля.

— В какъв смисъл, Чарлз? Да не искаш да кажеш, че тъй като си рационално животно...

— Млъкни, или ще те ударя с някой камък по главата. — той почти беше готов да го направи. Кенеди се сви пред огнището, изглеждаше обиден и уплашен. Чарлз приклекна, хванал главата си с ръце.

„Аз те слушах.“

Повтарящите се опити на Правителството да се справи с аборигените. Опити, които все не успяваха.

„Вече никога нищо няма да мога да виждам.“

Начинът, по който девойката-вещица беше повалила противничката си — но това беше само предположение...

„Аз те слушах. Защо си изневерил на своите братя?“

Той не беше говорил за това пред никого, нито пред нея, нито пред бедния Кенеди.

Той си спомни за пси-енергията. Стар предразсъдък, също като id-ego-superego — триадата на побърканите психолози. Вектори на съзнанието, глупости. Но все пак...

„Аз те слушах. Защо си изневерил на своите братя?“

Чарлз заби юмрук в пясъка на пода с безсилен гняв. Той полудяваше, също като Кенеди. Дали девойката-вещица и Марта владеят пси-енергията? Той се присмя над самия себе си: Това е толкова общ въпрос!

Невротични млади момичета в селски къщи, под мъждивата светлина на газови лампи, помисли си той. Не в облени от електричество градски апартаменти. Не около тлъсти мъже и жени на средна възраст. Ако се вземе една девойка със свръхактивна щитовидна жлеза, ако се изолира с мощни електрически полета и се направи така, че да се чувства самотна и напрегната до точката на избухване — естествено е, от време на време нещо да избухва. Чайникът пада и удря по темето бащата-тиранин. Портретът на дядото се откача и пада с трясък на земята. Кой е причината за всичко това?

Невротични млади момичета, които си говорят сами, които разпознават обърнати надолу карти и могат да четат от затворени

книги, които пицят, когато сестра им или майка им умира при железопътна катастрофа на стотици километри от тях.

Понякога са ги правели светици — Тереза или Лучия. Най-често са ги изгаряли — безкраен брой вещици. А някои са изгаряли и след това са ги правели светици — Йоана, с нейните тайнствени гласове и видения.

Сурово кървящо парче еленско месо се появи през една от дупките и падна върху пясъка.

„Съжалявах, когато другият чужденец ти изяде вечерята.“

Това стана преди три дена. Той беше задрямал, докато Кенеди печеше месото в огнището. Когато се събуди, Кенеди оглозгваше кокала и цивреше виновно. Но той не беше направил нищо и не беше казал нищо; човекът не отговаряше за постъпките си. Беше замълчал, а ето че по някакъв начин детето знаеше за това.

Дните му бяха преброени; скоро бензинът в джипа ще се свърши, патроните за картечницата също, или някоя незаменима част ще да се строши или изгуби. Тогава, тогава според ясната логика, която ръководеше девойката-вещица, той щеше да стане излишен.

Трябваше да намери решение.

Той стана и отмести ръката на Кенеди от месото.

— Непослушен си — рече и раздели парчето на равни части.

— Непослушен — мрачно повтори Кенеди — аз съм от класата на непослушните, на лошите. Аз съм никаквец от класа. Аз мисля, че класите във вселената...

Те изпекоха мълчаливо парчетата еленско месо на огъня.

* * *

Беше безлунна нощ, с една ярка планета — Юпитер, според него — властваща над осеяното със звезди небе. Кенеди спеше тихо в ъгъла, като промърморваше. Огънят в огнището беше угаснал. Копиеносците се бояха от пожари. Селото отдавна беше заспало, огньовете — загасени, кожените покривала — дръпнати върху отворите, служещи за врати. Зад оградата една болна от шап крава измуча тежко и млъкна.

Тогава Чарлз започна най-трудната работа в своя живот. Той се опита да мисли, целенасочено и необезпокояван от никого за Марта. Доста неща обаче го тревожеха:

Споменът за миризма на пържен лук. Тук нямаха лук...

Сол...

Чудно, как се справят в стария 101-ви полицейски...

Младежът, който искаше сто долара, за да се ожени...

Лий Фалкаро... да я вземат дяволите!

Това е проклета глупост; сигурно нищо няма да стане...

Бедният стар Кенеди...

Ще умра от глад преди да хапна от това лоясало еленско месо...

Младият Ван Делен, дали не можех да го спася...

Райнер е прав; ние трябва да премахнем Правителството и след това да се опитаме да цивилизоваме тези хора...

С главата ми става нещо нередно: като че ли не мога да се концентрирам...

Злощастният трети чекър на финалите по поло, портретът ми, разлепен из целия град...

Дали чичо Франк Тейлър ще ми се смее?

Беше безмислено. Той се привдигна със здраво стиснати очи, опитвайки се да съзре в съзнанието си детето и да го извика, но нищо не ставаше. Препускащи негови образи се стрелкаха из мозъка му, трябваше само да бъдат уловени. Беше безмислено и глупаво, но въпреки това...

Той стана, протегна се и клекна върху пясъчния под, мислейки си с горчивина: „Защо да опитваш? Само след няколко дни или седмици ще бъдеш мъртъв; кажи «сбогом» на света. Онези в Синдик, богатата, сантиментална, щастлива територия Синдик, дали знаят колко е добър животът им? Те не искаха да го променят. Но чичо Франк казваше, че това няма да доведе до нищо добро; развитието е редуване на периоди на напрежение и релаксиране. Когато се вкопчиш в един начин на живот и се опиташ да го превърнеш във вкаменелост, така че да се запази завинаги в този си вид, откриваш че си го изгубил.“

Малката Марта не можеше да разбере това. Магии, ритуали, мощта на богинята, страхът от стоманата, ограждането на джипа с лоза, без съмнение, прокълнатата, какво става в подобно съзнание? Дали тя може да движи предмети като полтергайст? Но полтергайсти не

съществуват. Може би има някаква връзка с електрическите полета или дори със стоманата? Или всичко е измама? Но отчаянието на малката Марта беше неподправено. Девојката-вещица — сестра ѝ, нали така беше? — не беше страшна със своето ледено спокойствие и мощ. Марта би била по-добре без такива способности...

— Чарлз — прошепна някой.

Господи! Тя ме е чула — той пристъпи към стената. През цепка между дънерите видя силуета ѝ на светлината на звездите. Тя зашепна объркано:

— Мислех си, че вече нищо няма да чуя и да видя, в съня си чух да ме викаш. Каза, че искаш да ми помогнеш, ако и аз ти помогна, и дойдох колкото се може по-бързо, без да будя никого — ти ме повика, нали?

— Да, виках те. Марта, искаш ли да се измъкнеш отгук? Да избягаш с мен?

— Бъди сигурен, че искам. Тя ще снесе мощта на богинята от мене и ще ме омъжи за Дини. Той смърди като коза, а очите му са изцъклени и след това тя ще убие всичките ни бебета. Просто ми кажи какво да правя и аз ще го направя — тя вече беше решителна и сурова.

— Можеш ли да претъркаляш камъните от отвора на колибата — той си мислеше за телекинеза или нещо подобно — камъните бяха огромни.

Тя не можеше.

— Защо тогава дойде тук? — ядоса се той.

— Не ми говори по този начин — остро отвърна детето и той се осъзна.

— Съжалявам — каза.

— Това, за което дойдох — спокойно започна Марта, — е експлозията. Можеш ли да направиш експлозия, както ми беше казал? Когато бяхме там, в джипа?

Какво, за бога, дрънкаше това момиче?

— Там — продължи тя с преувеличено търпение — ти си мислеше да събереш всичките патрони на едно място и да ги възпламениш. Спомняш ли си?

Той смътно си спомняше. Един от стотиците планове, които бяха преминали през главата му. Тя се беше ровила в мислите му.

— Много бих искала да видя тази експлозия. В противен случай, струва ми се, че както вървят нещата, самата аз ще експлодирам.

— Мога да взривя стената и да изляза навън — бавно каза той. — Но само ако ти ми помогнеш. Можеш ли да ми донесеш стотина патрона?

— Те ще разберат, че липсват.

— Ще ми носиш по няколко, Аз ще взимам барута, ще ги сглобявам отново и ти ще ги връщаш обратно.

Бавно и притеснено Марта отвърна:

— Тя е оставила мощта на богинята да ги пази.

— Чуй ме, Марта. Искам да ме слушаш. Ти ще правиш това заради мене, а те ти казаха, че богинята е безсилна срещу хора отвън. Не е ли така?

След дълга пауза накрая тя каза с въздишка:

— Бих искала да видя очите ти, Чарлз. Ще се опитам. Проклетата да съм, не бих го направила, ако Дини не смърдеше така лошо — детето изчезна, а Чарлз се опита да го последва мислено в мрака, до глупавата малка лоза със завързаните по нея пера и кости — но не успя. Беше прекалено напрегнат.

Кенеди все още спеше, бълнувайки, когато лек шум се промъкна през цепките на оградата.

Очите на Чарлз, обърнати към звездната светлина, съзряха Марта, превита почти на две, да се приближава към затвора на ковача. Беше увила лентата патрони около врата си като шал. Нетърпеливо прошепна:

— Някакви проблеми?

Той не можеше да види усмивката върху лицето ѝ, но знаеше че я има.

— Лесно беше — похвали се тя. — Първо се уплаших, но си припомних думите ти и всичко се оправи.

— Добро дете. Можеш ли да прокараш лентата през процепа? Мисля, че не. Вади патроните от местата им, както ти бях показал и ми ги подавай един по един.

Марта направи всичко, както ѝ го обясни. Надяваше се по дървената стена да не останат белези, които да предизвикат подозренията на пазачите на дневна светлина.

Той взе един от патроните. Куршумът изглеждаше поставен дяволски здраво. Захапа го и се опита да го разклати и освободи от шийката. Куршумът не помръдна, но затова пък зъбите му се разклатиха. Той се изплю, в устата си усещаше вкус на масло, и отиде до огнището. Избра едно острие за копие и опита с гнездото за стеблото му, но то се оказа прекалено широко. Куршумът влизаше идеално в гнездото на върха за стрела, но самият връх не му даваше достатъчно място за хващане. По дяволите, трябваше да се справи с това, което имаше под ръка. Вкара куршума в гнездото и изви върха на стрелата, като го държеше с палец и показалец. Ръката му се схвана и остра болка прониза пръстите му, но месинговата шийка на гилзата се разтвори. Исипа барута в малката дупка в пясъка и върна обратно куршума.

Чарлз протегна ръка за втория патрон. При третия се сети, че може да заклеши куршума между камъните на огнището и да натиска с палци. Така работата потръгна; след около час той връщаше сглобените патрони обратно през оградата.

— Ще донесеш ли нова лента? — попита.

— Не — отвърна момичето — утре вечер.

— Страшна си.

Тя се захили.

— Ще бъде адски голям взрив, нали, Чарлз?

XIV.

— Остави огъня да гори — заповяда Чарлз на Кенеди. Малкият човечец беше тръгнал да го залива с вода за през нощта.

Лудият го погледна ужасено:

— Те ще те бият. Ако огънят продължи да гори и по тъмно, ще те пребият. Огънят и тъмнината са равни и противоположни — започна да се хили. — Огънят е отрицание на тъмнината. Просто сменяш знака, или го завърташ на 180 градуса. Но за да го завъртиш на 180 градуса, първо трябва да го завъртиш на един градус. А за да го завъртиш на един градус, първо трябва да го завъртиш на половин градус — сега той сияеше, забравил всичко, свързано с огъня. Чарлз засипа пламъците с пепел, но нареди няколко камъчета така, че да образуват отвор, достатъчен, за да запази един тлеещ въглен.

Той се излегна на пясъка с ръка върху малката купчинка под него, в която бяха заровени два килограма бездимен барут. Кенеди продължаваше да плеши щастливо, очевидно забравил откъде беше започнал. Обикновено така ставаше.

В процепа на стената се появи мъжки профил.

— Затваряй си устата, глупако — каза презрително, но Кенеди не го чу. Измежду трупите се подаде копие и се заби леко в бедрото на Кенеди. Лудият изскимтя, а мъжът с копието се засмя.

— Млъквай. Изгаси ли огъня? Лягай да спиш. Утре ще работиш.

Кенеди се претъркаля, треперейки, и замърмори под носа си. Копието отново се опита да го бодне, като на шега, но не успя да го достигне. Копиеносецът се засмя и продължи нататък.

Чарлз не обърна внимание на тази сцена. Цялото му съзнание беше концентрирано върху въгленчето под импровизирания комин. Беше оставял такова въгленче в продължение на седем нощи. Само два пъти то се беше запазвало по-дълго от час. Но тази вечер... тази вечер не трябваше да угасва. Това бе последната нощ от месечния цикъл на момичето-вещица, а през този период тя губеше, или поне си мислеше, че губи, което беше все едно и също, мощта на богинята.

Първоначалният порив на Чарлз — да взриви стената и да избяга — беше заменен от подробен план за бягство, подготвен с помощта на Марта. Тя го увери, че сестра ѝ — вещицата, може да вижда и да ги проследи в тъмнината чрез мощта на богинята винаги, с изключение на четири дни в месеца — и той ѝ вярваше. Самата Марта все още не беше притеснена от това ограничение. Имаше безспорната претенция да е с по-остро нощно зрение от сестра си, тъй като още не бе станала жена. С Марта за водач, и разчитайки на намалената мощ на сестра ѝ, той трябваше да тръгне след свечеряване. Ръката му се отклони по посока на камъка, под който беше скрито парче еленско месо, изсушено на слънце.

— Но Марта, сигурна ли си... сигурна ли си, че не се лъжеш? Наистина ли си сигурна?

Долови усмивката ѝ от другата страна на стената.

— Май искаш чичо ти Франк да е тук, за да се допиташ до него, нали, Чарлз? Ти мислиш доста често за него.

Вярно е, че искаше. Вярно е, че мислеше. Той избърса челото си, внезапно станало влажно и лепкаво.

Кенеди не можеше да тръгне поради две причини. Първо, не беше със всичкия си. Второ, можеше да послужи като прикритие на Чарлз. Те не се различаваха особено по телосложение, възраст или тен. Брадата на Чарлз беше израснала толкова, че закриваше значителна част от чертите на лицето му, а двете години отсъствие трябваше да са направили по-бледи спомените за Кенеди. В случай че го подложеха на разпит, Чарлз можеше да намери изход в лудостта на Кенеди. А до себе си щеше да има и Марта. Ако работата започнеше да се обърква, тя щеше да го предупреди.

— Чарлз, едно от нещата, които не мога да разбера, е тази жена, Лий. Направили са ѝ магия, така ли? Тогава не бива да се забъркваш с нея.

— Слушай, Марта, ние трябва да ѝ помогнем. Това не е точно магия. Аз знам как да я премахна и след това Лий ще бъде на наша страна. Ще трябва да отидем в Ню Портсмут. За да се махнем оттук, трябва да прекосим много повече вода, отколкото някога си виждала, чувала си да има, или можеш да си представиш. А единствено хората в Ню Портсмут имат лодки, с които можем да направим това.

— Мога ли да наглася експлозията? Ако ми позволиш да наглася експлозията, аз няма повече да се оплаквам.

— Ще видим — отвърна Чарлз.

Тя се подсмихна плахо в тъмнината.

— Добре, де. След като не може, не може.

Той се запита, как ли би се чувствал, ако е женен за жена, която може да открие и най-дребната лъжа или преструвка, и потръпна.

Кенеди вече похъркваше, а сумракът преминаваше в тъмнина. Луната беше четвъртинка, забулена от облаци. Чарлз пропълзя по пясъка и се взря през една пролука в стената. През тревата притича малък горски плъх. Внезапно се чу мек плясък на крила. Голям черен бухал се спусна върху него и впи нокти в кафявата кожа. Плъхът нададе предсмъртен писък, а бухалът леко се вдигна до клона на едно дърво. Останал там на един крак, той се залюля като пиян, облецил огромни жълти очи.

Ние ще бъдем също толкова бързи и изненадващи, помисли си Чарлз, като се опитваше да се освободи от връхлитащата го от време на време неувереност. Едно смахнато дете и той, трябваше да надхитрят и надбягат тези диви хора. Само ако можеше малката глупачка да му разреши да вземе джипа. Но това нямаше да стане. Тя се опитваше да си обясни как е запазила мощта си дори след докосване на желязо. Убеждаваше се, че е успяла само заради Чарлз. Имаше някакъв мъгляв прецедент в дълга, наизустена поема, която ѝ служеше като наръчник за правене на магии. Но да се вози в джипа — това нямаше да стане.

Сега Марта сигурно нареждаше магически лозови пръчки пред някои от колибите и по пътеките.

— Те ще ги видят, когато запалят фенерите, и ще се уплашат. Естествено аз не зная как точно се прави това, но и те не знаят, че аз не знам. Това ще ги забави. Ако тя излезе от колибата си — а може и да не излезе — ще разбере, че пръчките нямат магическа сила и ще изпрати мъжете след нас. Но ние вече ще сме далече. Чарлз, сигурен ли си, че не мога да направя експлозията? Ух, да, виждам, че си сигурен. Може би ще мога да направя една, когато пристигнем в Ню Портсмут?

Беше толкова тихо, че той едвам издържаше. С трескаво нетърпение разрови скривалищата с барута и месото. Под пясъка почвата беше тлъста и глинеста. Направи плитък канал към дънерите,

които бе решил да взриви, и в основата им изкопа дупка в глината. Пренесе с шепи барута от скривалището и го изсипа в дупката. Бомбата беше готова. Покри я с глина и плоски камъни от огнището. Въгленчето все още тлееше и той разпали огъня с клонки.

Детето, което вече се бе върнало, прошепна:

— Чарлз?

— Тук съм. Готова ли си вече?

— Напълно. Хайде да направим експлозията.

Той взе останалия барут и внимателно направи пътечка по канала до бомбата. Сви се на топка и подхвърли горяща клонка върху черната линия, която пресичаше белия пясък по пода.

Взривът като че разбуди целия свят. Кенеди подскочи скимтейки и хиляди птици се събудиха с писък. Чарлз усети задушавания го дим по-силно от шума. Събра разпръснатите парчета еленско месо и се втурна през зейналия в стената отвор. По главата му се посипа пепел; беше съборил някакви отломки. Една ръка го хвана — една малка ръка.

— Не се отпускай — каза гласът на Марта някъде отдалече. — Хайде, бързо! Човече, експлозията беше фантастична!

Тя го помъкна през дървета и храсталаците — много бързо. Доколкото се осланяше на нея, не се спъна нито веднъж, нито пък се натъкна на дърво. Смутен от тази зависимост, се отскубна от ръката ѝ но бързо осъзна грешката си и отново се хвана за нея. Сети се за копиеносците, които се опитваха да ги следват слепешком в тъмнината и се усмихна.

Бягството им към брега продължи с нечовешко темпо. За двадесет и четири часа спираха единствено за да изядат дажбата си или за да пийнат вода от потока. Чарлз продължаваше да тича, само защото беше немислимо да позволи едно десетгодишно момиче да го превъзхожда по издръжливост. И двамата заплатиха тежко за убийствената скорост, която поддържаха. Лицето на детето заприлича на череп. Очите му се зачервиха, а устните му изсъхнаха и се напукаха. Докато си проправяха път през един покрит с къпини склон той задъхано попита,

— Как го правиш? Дали някога ще свърши?

— Скоро ще свърши — увери го тя. — Знаеш ли, че се движим три пъти по-бързо от тях?

Той само поклати глава.

Тя я погледна втренчено с горящите си зачервени очи.

— Не е толкова трудно — продължи момичето. — На теб ти е трудно, защото червата ти са пълни с отрова, затова.

— Наистина ли?

Тя се захили лукаво и издекламира нещо, което той не разбира:

*А щом навърши девет пъти по тринадесет луни,
ще вдигне чашата със смъртоносно вино дъщерята.
И ще измине в бяг три левги път, по три —
през хълмовете, долините и гората...*

И добави като нещо безспорно:

— Последна година. Доказано е, че имам мощта на богинята. Малко потичахме, а ти се скапа. Тази година ще мина изпитанието — седмица гладуване и преследване на елен със седем разклонения на рогата.

Чарлз си помисли, че мощта на богинята е доста скъпа, щом за нея трябва да се плати такава цена. Вече не знаеше ден ли е, нощ ли е, когато стигнаха до върха на един хълм и пред очите им се появи морето. Момичето задъхано извика:

— Трябва веднага да отплаваме. Тя няма да ги накара да продължават нататък. Луда е, но не е глупава.

Детето се строполи. Чарлз се свлече до нея, обхванат от паника. Провери пулса ѝ и реши, че просто е заспала на място. След миг и той спеше.

Събуди се от чудна миризма, достигаща до ноздрите му. Измъчван от глад, проследи откъде идва. Погледът му се плъзна надолу по склона на хълма до любопитно скално образувание. Върху два вертикални каменни блока бе поставен напреко трети, който образуваше гръцката буква „пи“ и почти изцяло беше покрит с пръст и трева. Би могъл да се разрови из паметта си и да си спомни, че това е древен погребален долмен, но гладът не му позволяваше да мисли за нищо.

Марта се беше привела над огъня, в който се нагряваха няколко камъка. До нея имаше груба съдина от кора, омазана с глина. Докато я наблюдаваше, тя повдигна един, нагорещен до червено, камък с две

пръчки и го пусна в съдината. Водата кипна и продължи да ври учудващо дълго време. От нея се носеше ароматът.

— Закуска? — невярващо запита Чарлз.

— Задушено заешко — отвърна момичето. — Много пътеки, много лико, много млади зелени клони. Направих примки. Два жилави стари заека се варят от един час.

Оглозгаха месото до кокалите в мълчание. Накрая каза:

— Не можем да се останем тук. Прекалено близо е до брега. Ако се придвижим по-навътре в острова, тя ще ни открие. Обмислих всичко. — Марта изплю парче жилаво месо. — Оттатък е Англия. Да намерим пътя покрай брега. Да направим сал или кану и да прекосим водата. Тогава можем да се установим. Ти не бива да ме имаш още три пъти по тринадесет луни, защото ще загубя мощта. Но мисля, че можем да почакаме. Чувала съм за Англия и за англичаните. Те нямат сърца. Ако искаме, ще ги направим свои роби. Те много крещят, но не се бият. И нито една от техните жени не притежава мощта. — Тя го погледна притеснено. — Ти не би пожелал някоя от техните жени, нали? Не и ако можеш да имаш такава, която притежава мощта, стига само да я изчакаш?

Той погледна надолу по хълма и бавно каза:

— Знаеш, че не мисля за това, Марта. Аз имам собствен дом, приятели, далече оттук. Искам да се върна там. Струваше ми се... струваше ми се, че ще ти хареса и на тебе. — Лицето ѝ се изкриви. Той не посмя да продължи, поне не на глас. — Погледни в мислите ми, Марта. Може би ще разбереш, какво означава домът за мене.

Тя гледа дълго и дълбоко. Накрая се надигна с неразгадаемо лице и се изплю в огъня.

— Мислиш, че затова те спасих? — попита тя. — И за нея, а не за мен? Сам се пази отсега нататък, господине. Аз ще търся път на юг покрай брега. Отивам в Англия и не искам нищо от теб. Бих ти разкъсала вътрешностите с клетви, но те нямат влияние върху вас, лудите чужденци.

Марта закрачи надолу по хълма, мършава и дрипава, но с някаква арогантност в люлеещата се походка. Чарлз седна и загледа глупаво подире и, докато тя не се изгуби в храсталака. „Мислиш, че затова те спасих? И за нея?“ Беше направила някаква грешка. Той вдървено стана и се затича след нея, но не можа да открие и следа от

пътя ѝ през гората. Чарлз бавно се изкачи до долмена и седна под него. Глината на съдината от кора се беше спукала и водата беше изтекла. Огънят беше изгаснал. Осъзна, че няма никаква представа как го е запалило момичето. Тя беше уловила зайци. Как? Къде? Как изглежда примката и как се прави? Как се откриват заешките пътеки? Трябваше да научи, при това бързо.

Чарлз прекара сутринта в опити да направи проста примка от лико и еластични клонки. Не стигна доникъде. Клоните не можеха да се огънат достатъчно и се чупеха. Ликото се късаше или не можеше да задържи възела. Разбра, че няма да се справи без метално острие.

Щом луната изгря, той се напи с вода от потока и мрачно тръгна да търси растения, които биха могли да стават за ядене. Спря се на някакъв, подобен на лук, корен. След това изгуби два часа да подлага тук и там пръчки под плоски камъни. Когато се върна и огледа импровизираните си капани, реши че в тях би се хванало само нещо, много по-глупаво от заек.

През всичкото това време се опитваше да не мисли за ужасното положение, в която беше изпаднал, заклещен между диваците от вътрешността и Правителството от брега; и едните, и другите — жадни за кръвта му.

Първо го заболя стомах, а после започна да повръща. След това корените, които беше изял, взеха пълно надмощие. Той рухна, повдигаше му се, и едва след като премина първият спазъм, успя да допълзи до долмена. Убежището му беше по-скоро психологическо, но се нуждаеше от него. Под древните, покрити с мъх, камъни той бълнува в делириум до падането на нощта. Имаше моменти, когато му се струваше, че някаква хладна ръка поставя мокри листа върху главата му и ги сменя, когато те започнат да парят.

Понякога се озоваваше обратно в Синдик — Чарлз Орсино, човекът, който умееше да печели, човекът с блестящата усмивка. Понякога виждаше смърдящата колиба и Кенеди, предящ безконечни, мъчително досадни нишки от многообразни логически заключения. Понякога се оказваше обратно в психологичната лаборатория, махалото се люлееше, светлината блестеше, камбаната биеше, сетивата му се гърчеха, а мозъкът му се пълнеше с лъжи. Понякога панически бягаше по улиците на Ню Портсмут и униформените гвардейци го преследваха с извадени ножове.

Накрая се намери отново под долмена. Марта мокреше челото му и го кълнеше с нисък, равен глас, че бил седем пъти по седем глупак.

Когато видя че се съвзема, тя троснато заговори:

— Да, върнах се. Трябваше да продължа по пътя към Англия и да си намеря ново племе, но се върнах и сама не зная защо. Чух те, че крещиш от болки и отначало се зарадвах, че богинята те е наказала със смъртоносния корен, но се обърнах и се върнах отново.

— Не си отивай — дрезгаво прошепна Чарлз.

Тя вдигна съдината и наля някаква отвара в устата му.

— Не се притеснявай — горчиво отвърна момичето. — Няма да си отида. Ще направя всичко, което поискаш. Това показва, че съм също такава глупачка, като теб, или дори по-голяма, защото знам какво ще се случи накрая. Ще ти помогна да я намериш и да свалиш проклятието от нея. И нека богинята да ми помага, защото сама няма да мога.

На следващия ден Чарлз беше излекуван и се озова в ролята на домакиня — готвеше, чистеше и разтребваше. Но онова, което тя правеше, беше по-важно. Марта лежеше с часове, отпусната в мъхестото сводесто убежище. Дишането ѝ се забавяше. От време на време шептеше трудноразбираеми слова. Те бяха откъслечни и несвързани. Задачата на Чарлз беше да ги осмисля, събирайки отделните части, за да получи цялостната картина.

„... неща като отрязани с трион дървесни дънери, наричат ги (гранати)... обозначени със зелени кръстове, нарисувани по върховете, купчина такива неща... той гледа към тях и си мисли, че губят силата си и трябва скоро да бъдат използвани... те са под дървен покрив... слаб мъж, на чието лице е изписана смъртта, а сърцето му е пълно с омраза... облечен е в синьо и златно... има златни ивици по широката лента около китката му, наричат я маншет, той размахва ръката си пред носа на един човек и му крещи, изливайки цялата си злоба, и човекът се чувства готов да се задуши от собствената си кръв... това е нещо за лодка, която е потънала... не това е за лодка, която продължава да плува... този човек, дебел, нисък мъж, той убива, и убива, и убива, би убил и другия мъж, ако можеше...“

Една лодка обикаля край брега два пъти на ден — на зазоряване плува на север, а пред залез слънце — на юг. От нея претърсват брега с мощни бинокли.

„... това е мъжът с болки в стомаха, но сега той спи... той проклина шкипера... той би трябвало да изчисти очилата си, но не го прави... наистина, покрай брега не се вижда нищо, което би могло да ни притеснява... осем симпатяги на борда и този проклетник за шкипер...“

Понякога виденията я плашеха.

„... дъската над вратата е нашарена с кръг, зиг-заг от едната страна, и една линия нагоре-надолу... наричат я офис на разузнавателната служба... лагерът на дърварите... машината пуфти, пуфти... и мястото, където металът се реже като дърво на машини, които се въртят от... смъртно уморен дребен човек, окован във верига... падна по лице, не може да стане, скапал се е, мускулите му са схванати като сухи клони, той се страхува... те го кълнат, бият го, завеждат го до машината, която се върти... те... те... те...“

Тя скочи, скимтяща, с невиждащи очи. Той протегна ръка и я зашлеви по бузата, плесницата проехтя като изстрел. Главата ѝ се олюля от удара и очите ѝ полека се върнаха от фокуса в безкрайността.

Тя никога не каза на Чарлз какво бяха направили с болния роб в работилницата, а и той никога не я попита. След като се нахрани, Марта се върна отново в състоянието на транс, но в продължение на ден и половина беше несигурна и колебаеща се. Съмняваше се в собствените си видения и заместваше всичко с неясни символи. Заплетената, кървава свада между две кучета на прага на БюПер озадачи Чарлз, докато не се досети, че става въпрос за разправия между двама младши офицери. Накрая получи възможност да откъхне.

Чарлз дълбоко се съмняваше, че ще може да запомни цялата информация, който получаваше от момичето, без да си води бележки. Скоро обаче с удивление установи, че паметта му се развива вследствие на непрекъснатите упражнения.

Животът на персонала в Ню Портсмут се изясняваше в съзнанието му: хронически уморените служители в управлението на военните арсенали, чийто главна цел бе денят да мине с възможно най-малкото усилие; завладеният от секса дребен мъж от разузнаването, който живееше само заради публичните домове, където си подбираше застаряващи жени — жени, приличащи на майка му; човекът-невестулка в бюрото по корабоплаване, импотентен в леглото и ужасяващ тиранин в офиса си; адмиралът, който усещаше, че остарява

и мразеше всички младоци, пропорционално на младостта и здравето им.

И...

„... тази твоя жена... тя там не си е в къщи... тя не си е в къщи... в къщи... никъде не е... дебелият мъж... този който убива, той ѝ говори, но тя не... да, тя е... не, тя не е — тя му отговаря, говори нещо за отвъд морето...“

— Лий Фалкаро — прошепна Чарлз. — Лий Бенет.

Замръзналото в транс лице не се промени; зловещият шепот продължи без прекъсване: „... Лий Бенет външно, а дълбоко в себе си — Лий Фалкаро... и лицето на Чарлз Орсино, също скрито там...“

Неочакван спазъм премина през тялото му.

На седмия ден и двамата се покриха с циреи, вдигнаха висока температура и ги налегна омаломощаваща диария — вероятно не беше им понесла диетата или пък ги беше поразила някаква инфекция. В началото Марта лежеше на тревата със суха, гореща кожа, безжизнени очи и притъпени сетива. Но след това, когато ужасно отслабна, възприятията ѝ станаха по-силни и неконтролируеми. Думите се сипеха като порой от нея, блъскаха се една в друга и образуваха изрази. Чарлз не чу голяма част от тях, а повечето от онова, което чу, не успя да запомни. Самият той страдаше от циреи, треска и диария. Но някои неща, които успя както да чуе, така и да запомни, се опита да забрави — заради ужасяващата им откровеност и скритата в тях безжалостна истина.

Гладът или вътрешните им съпротивителни сили ги излекуваха — първо него, после нея. Тя се възстановяваше и докато Чарлз я хранеше с бульони, започна да подрежда и осмисля всичко научено. Състави и отхвърли десетки планове, докато изпитите от треската устни на Марта не се закръглиха отново. Накрая остана само един, който изглеждаше перфектен.

XV.

Командор Гринел беше дежурен и по тази причина — кисел като лимон. ОНИ не трябваше да дават дежурства. Щом ти рискуваш живота си в разузнавателна мисия би трябвало префърцунените господа, закотвени към брега, да вършат черната работа. Но, независимо от това, ето го в караулното — с револвер на бедрото, една безкрайна нощ пред него и 10 души караул, хъркащи отвън. Според устава той трябваше да обикаля Ню Портсмут и да проверява часовите. Те обаче сигурно се бяха скатали в складовите бараки или на други удобни места до заранта. Тогава щяха да надращят рапортите си за обиколките, прозявайки се в очакване да бъдат прибрани. Някой прекалено съзнателен младши офицер можеше да ги потърси, да ги разбуди, да ги наругае и да си отиде с чувство на изпълнен дълг. Това се случваше твърде често. Но той, командор Гринел, не би отминал, без да ги даде под съд за нехайство. Това пък би довело до дяволски много писане и притеснения и едва ли би изглеждало добре в досието му. Досието, досието! Винаги първо трябва да мислиш за досието. Само така можеш да се издигнеш до висок чин — и с връзки.

Той се опита да се отпусне с мисълта, че няма какво да се охранява, че патрулирането по брега е просто една отживяла традиция. Корабите и катерите имаха собствена охрана. Необходимо беше развихрено въображение, за да си представиш, че диваците се промъкват в града и се опитват да откраднат малко амуниции. Е, ако го хванат, нека го хванат. А ако не, кой би уловил несъответствията в отчета при тази разпуснатост тук? В Исландия нещата бяха доста по-различни.

Той се укори за пропилените часове. В края на краищата това беше идеална възможност да помисли сериозно. Човек никога не успява да се съсредоточи достатъчно върху кариерата си. Трябваше да изучава хората, да открие слабите им места, движещите ги сили, да реши кога да ги използва.

Ето например той нямаше популярност сред хората тук. Те смътно подозираха, че не биха могли да завлекат нищо, когато Гринел е наоколо, но това не беше достатъчно. Изучавайки висшите офицери, беше установил, че всеки от тях бе добре известна личност — или заради приятелското отношение и снизходителността, или, което бе парадоксално, заради надменността и суровостта си. Той, Гринел, за нещастие не спадаше нито към едните, нито към другите. Точно затова трябваше много скоро да предприеме нещо. Дали да стане доброто момче или пък да бъде най-грубото и жестоко копеле в Ню Портсмут? Реши, че май е по-добре да бъде доброто момче. Гвардейците тук бяха оставени да се движат свободно с ножовете си. Сега само трябваше да чака подходяща възможност.

Гринел погледна към часовника в караулното. Виждаш ли? Това че държиш да спазваш програмата, не означава, че трябва да си губиш времето. Можеше да се мисли, да се мисли...

* * *

Те се промъкваха в среднощния мрак из покрайнините на Ню Портсмут. Както и преди тя го водеше, хванала го с малката си ръка. Проблеснаха светлини, там някъде, където вероятно поправяха лодка. Някъде стенеше роб под ударите на камшик или нещо по-лошо.

— Това е публичният дом — прошепна Марта. Беше период между дните за плащане — част от плана. Къщата тъмнееше с изключение на осветената мансарда. Те се промъкнаха надолу по алеята, ограждаща сградата, и заобиколиха отзад офицерското общежитие. През това време часовоят, ако въобще обикаляше, трябваше да бъде в другия край на пътечката — също част от плана.

Лий Фалкаро беше заключена в една стая в сградата на ОНИ. Отдел Г-2 към Морската пехота и Гвардейското разузнаване се бяха опитвали да я отмъкнат от ОНИ — отначало като я изискат по канален ред, а след това и чрез отвличане. Тя се беше превърнала във въпрос на чест и ОНИ я пазеше — пазейки по този начин и престижа си — с шифрова ключалка на вратата. От седем мили разстояние Марта често беше наблюдавала отключването и заключването на тази врата.

Закъсняла тълпа от пияни офицери се появи иззад ъгъла. Те бързо се свиха в сянката край входа и се показаха, когато групата отмина надолу по улицата. Пазачът на общежитието — мърляв дребен войник, дремеше под слабата светлина във входа на сградата на ОНИ.

— Има ли някой друг вътре? — нервно прошепна Чарлз.

— Не. Само тя. Заспала е. Сънува за... няма значение. Хайде, Чарлз. Да влизаме излезе.

Дребният войник не се обърна, когато минаха покрай него и се заизкачваха по стълбите. Специално обзаведената за Лий Фалкаро стая беше на третия етаж. До нея се стигаше по стълба от една канцелария на втория.

Ключалката беше осембутонна — много рядко срещан тип в Ню Портсмут, вероятно докарана от другаде. Пръстите на Чарлз заиграха по нея: 1-7-5-4, 2-2-7-3, 8-2-6-6... тя тихо щракна и се отключи.

Вратата изскърца. — Събуди се — изсъска Марта в тъмнината. — Ще се развика!

Чарлз с два скока стигна до леглото и запуши с длан устата на Лий Фалкаро-Бенет. Чу се само слаб стон, но момичето се мятеше яростно в ръцете му.

— Затваряй си устата, госпожице — прошепна Марта. — Никой няма да те отвлича.

Чу се учудено „мммм!“ и Лий притихна, разтреперана.

— Продължавай — каза му Марта. — Вече няма да вика.

Чарлз нервно отдръпна ръката си.

— Дошли сме, за да положиш клетва за гражданство — обясни той.

Момичето отговори с раздразнение в гласа:

— Избрали се странно време. Кой сте вие? Защо е цялото това шепнене?

Чарлз се опита отчаяно да импровизира:

— Аз съм командор Листер. Току що пристигам от Исландия на борда на атомната подводница „Тафт“. Не са ти казали досега, но съм изпратен с пълномощия да ти дам гражданство. Сама знаеш колко необичайно е това за жена.

— Какво е това дете? И защо ме събуждате посреднощ?

Той се осланяше напълно на информацията, получена от Марта през последната седмица:

— Гражданството ти ще накара бандата от Гвардейското разузнаване да помисли два пъти, преди отново да се опита да те отвлече. Естествено ако полагането на клетвата се извърши публично, те биха направили всичко възможно за да ни спрат. Готова ли си?

— Много драматично — подхвърли Лий. — О, я хайде! Да свършваме с тази клетва!

— Отричаш ли се тържествено ти, Лий Бенет, от всички свои предишни задължения и поставяш ли се в услуга на Североамериканското правителство?

— Отричам се.

Марта едва сподави вика си:

— Гръм и мълния! Всичко се преобърна!

— Какво дрънкаш, момиче? — попита хладно Лий.

— Всичко е наред — уморено отвърна Чарлз. — Не познаваш ли гласа ми? Аз съм Чарлз Орсино. Ти ме издаде, защото тук не дават гражданство на жени и не можеше да си върнеш истинското съзнание. Успях да избягам в гората. Племя диваци ме залови. Измъкнах се с помощта на Марта. Освен другите си способности детето може да чете мисли. Връщането към истинската ми същност ме шокира. Ти как се чувстваш?

Лий мълчеше, но Марта се обади с полусмутен, полупрезрителен глас:

— Тя се чувства добре, но плаче.

— Не плача — сподавено отвърна Лий Фалкаро.

Чарлз се извърна притеснен. С глас, който се мъчеше да бъде нормален, той прошепна на Марта:

— Какво става с лодката?

— Все още е там.

— К-к-каква лодка? — трепереше Лий.

— Марта е набелязала един бързоходен катер на пристана. На борда е поставен само един човек за охрана. Марта е наблюдавала работата на катера, а и аз съм прекарал известно време на такава лодка. Наистина мисля, че можем да я отвлечем. Ако всичко е добре докато потеглим, няма да ни настигнат — тук не разполагат с нищо, достатъчно бързо. А ако и времето се развали, самолетите им също няма да могат да ни открият.

Лий Фалкаро стоеше онемяла, а от очите ѝ се стичаха сълзи.

— Тогава нека да тръгваме.

— Какво прави охраната — човекът долу, Марта?

— Продължава да спи. Пътят е чист.

Затвориха вратата след себе си и Чарлз блокира ключалката. Минаха край часовоя. Той имаше вид на човек, когото не може да разбуди нищо, по-слабо от земетресение. Но Марта се спъна на едно от прогнилите стъпала точно като излизаха от сградата.

— Св. Патрик и св. Бриджит да прекършат тромавите ми крака — прошепна детето — събудих го.

— Под стъпалата — нареди Чарлз и те пропълзяха във влажното пространство между дъските на входа и земята. Марта продължаваше да къльне едва чуто. Чарлз внезапно осъзна, че положението е лошо.

Марта даде знак да запазят тишина и Чарлз си представи в тъмнината напрегнатия и мрачен изглед на лицето ѝ. След кратка пауза тя прошепна:

— Той използва — как му казвате? Говориш и някой много далече те чува. Казва им, че има някой, който дебне. Дивак от горите. Проклетият кучи син трябва да те е видял, Чарлз, във великолепия ти костюм от кожа и мръсотия. О, нека пръстът ми, който се спъна, да се надуе като патладжан! Нека проклетите ми очи, които не видяха стъпалото да изтекат!

Те се бутаха в мрака. Чарлз хвана успокоително ръката на Лий Фалкаро. Тя беше ледена и леко трепереше. Малко по-късно за другата му ръка с неумолимо чувство за собственост се улови детето.

Марта прошепна:

— Дебелият дребен мъж. Мъжът, който убива, Чарлз.

Той кимна с глава. Беше разпознал Гринел във виденията ѝ.

— Десетина мъже се събуждат. Светиите да ги поразят! Абадон да ги превърне в камък! О, ако клетвите действаша върху вас, чужденците, щяхме да сме се измъкнали за миг. Чарлз, помниш ли пътя до пристана?

— Горе-долу — отвърна той. — Но ние няма да се разделяме. Ще вървим до края заедно.

— Те са хитри, жестоки хора — продължи Марта. — С кървави мисли. А най-лош е дребният мъж.

— В пуловери ли са облечени? — попита Чарлз, спомняйки си за гвардейците. — Черни дрехи, които покриват вратовете им?

— Същите са.

Чу се тропот на подковани обувки, а сред гласовете се откри пискливият тенор на командор Гринел:

— Тихо, момчета. Той все още трябва да е наоколо. — Стъпките отекнаха във входа над главите им.

С най-тихия шепот Марта промълви:

— Мъжът, който спеше, им казва, че е имало само един човек и не е видял как изглежда, с изключение на това, че е бил гол и с дълга коса. Дебелият мъж казва, че ще го намерят и... и... и... ще го намерят — ръката ѝ сграбчи тази на Чарлз с отчаяние и я пусна, когато стъпките на гвардейците отново прогърмяха над главите им.

Гринел командваше:

— Половината от вас да слязат надолу по улицата, останалите — в обратна посока. Да се проверят всички пасажи и странични улички, отворените прозорци — по дяволите, не трябва да ви обяснявам. Ако не успеем да хванем кучия му син, ще трябва да събудим гвардейския батальон и да претърсваме базата през цялата тая проклета нощ, така че си отваряйте очите. Хайде.

— Нали помниш пътя до лодката, Чарлз? — прошепна Марта. — Сбогом, госпожице. Грижи се за него. Добре се грижи за него. — Тя измъкна ръката си и изскочи от укритието.

Лий издаде някакво мъчително възклицание. Чарлз инстинктивно понечи да се хвърли след детето, но се строполи отчаян върху мръсотията. Чуха гласове:

— Хей, ти! — това е той, господи! Дръжте го! Дръжте го!

— Ето го, надолу! Препречете му пътя!

— Натам! — викаше Гринел. — Препречете му пътя! Така!

— За бога. Това е момиче.

— Тези проклети войници и техните проклети диваци.

— От къде си, момиче — заразпитва Гринел.

— Това не е дете от базата, командоре. Погледни го!

— Това и правя. Харесва ми. А на тебе?

Гринел се захили: Сега, момчета, се забавлявайте, но не шумно.

— Не се страхувай, дете... — от гърлото на Марта се чу животински писък, който накара Лий Фалкаро да потръпне, а Чарлз да забие нокти в дланите си.

— Защо, командоре, понякога обичам да вдигна малко шум...

— О-о! — извика мъжът. Чу се топуркане на крака, смутени гласове.

— Хвани я, проклет глупак!

— Ухапа ме...

— Избяга натам...

Гръмна изстрел.

В последвалата тишина прозвуча гласът на Гринел:

— Това е, момчета.

— Трябваше ли да стреляш, командоре! — попита някой.

— Не ме упреквай, момче. Упреквай този, който я изпусна.

— По дяволите, тя ме ухапа...

Някой се обади неуверено:

— Да я отнесем някъде...

— По дяволите. Ще я вдигнат сутринта.

— Някой, който я иска. — Последва дрезгав, смях.

— Обратно в караулното — нареди Гринел. — И по-тихо.

Гвардейците забързаха надолу по улицата. След няколко безкрайни минути Чарлз промълви:

— Да тръгваме към пристанището.

Изпълзяха от скривалището си и погледнаха под прикритието на сградата към купчината, лежаща на пътя.

— Гринел — промърмори Лий.

— Тихо — отвърна Чарлз. Той я поведе по пустите улички, точно спазвайки плана.

Бързоходната лодка беше шестметров катер, закотвен на 18-и пристан. Поклащаще се над водата на безопасно разстояние от другите лодки и кораби. Лий Фалкаро тихо изписка, когато видя униформения моряк. Седеше в кабината, обърнат право към тях.

— Всичко е наред — успокои я Чарлз. — Той е пиян. По това време на нощта не е на себе си. — Чарлз намери въже в сандъка в кабината, отрязва от него със собствения нож на моряка, завърза го и му запуши устата. Очите на мъжа се отвориха — мътни и кръвясали, огледаха наоколо и отново се затвориха.

— Помогни ми да го измъкна на брега.

Лий Фалкаро хвана моряка за краката и те го поставиха леко върху пристана.

Върнаха се обратно в кабината.

— Наоколо няма плитчини. Няма да имаш проблеми с управлението — каза Чарлз. — Можеш да се ориентираш по компаса и картите. Има и компютърен автопилот, ако ти потрябва. Моят съвет е да поставиш регулаторните лостове на реактора на „малък напред“, да насочиш лодката на запад, след това да ги издърпаш докрай и да почиваш. Или ще те настигнат, или не.

Тя започваше да го разбира накъде бие и нервно отвърна:

— Говориш, като че ли няма да идваш с мен.

— Няма да дойда — отвърна Чарлз, докато разкопчаваше кобура, свален от колана на моряка. Отвътре извади 45-калибров пистолет. След това разби ключалката на едно шкафче и откри кутия къси тежки патрони. Зае се да ги зарежда в пълнителя на пистолета.

— Какво си намислил да правиш? — попита Лий

— Среща с командор Гринел — отвърна Чарлз. — Той плъзна тежкия пълнител в леглото му и дръпна затвора.

— Трябва ли да те подгоня? — попита.

— Не ставай глупак — отвърна тя. — Не можеш да й върнеш живота, а имаш да свършиш още много неща за Синдик.

— Ти ще ги свършиш вместо мен — отвърна Чарлз и прибави още един патрон в пълнителя.

— Тя не е по-важна от Синдик.

Чарлз подхвърли в ръка пистолета и го затъкна в колана на изпокъсаните си флотски панталони.

— По-важна е — отвърна. — Един човек веднъж ми каза, името му беше Т. Дж. Пенделтън, че можеш да бъдеш лоялен само към хората. Синдик — това са хората. Не ни се удаде да съберем всички сведения, за които бяхме изпратени, но се добрахме до някои полезни неща за Синдик. Ако не успееш да се промъкнеш, те ще намерят други, които ще успеят. Но детето няма никой друг, освен мен. Собствената му сестра... — прекалено дълго е за обяснение и само ще прозвучи смешно. Голяма работа, ако отборът по поло се лиши от играч като мен! Но никога, никога няма да си простя, ако оставя Гринел да избегне възмездие за това, което направи. Можеше да спре мародерите си, но не го направи. Може би аз ще спра Гринел. Ако не се опитам да го направя, ще бъде толкова долен, колкото и той.

Тя бавно зареждаше пълнителя на друг 45-калибров от оръжейната стойка.

— Не тръгвай още няколко минути. Лодката е доста шумна и ще събере тълпата. Те няма да могат да се организират толкова бързо, че да те последват веднага, но аз прекалено ще правя впечатление. Сбогом.

Той се приготви да скочи върху пристана.

— Почакай — бавно каза Лий. — Това готово ли е за стрелба?

Тя му подаде пистолета. Той дръпна затвора, вкара патрон в цевта, свали предпазителя. Вятърът донесе пиянски смях на жена. Някъде струг стържеше метал с плачещ, мъчителен звук. Чарлз ѝ върна оръжието обратно:

— Само го насочваш и дърпаш спусъка.

Лий Фалкаро моментално го насочи към стомаха му.

— Идваш с мене — нареди тя. — Ако не ме послушаш, ще стрелям в крака ти.

Шокът го забави за секунда, докато тя с една ръка посегна към регулаторния лост и го издърпа.

— Господи, ще ни потопиш! — задъха се Чарлз и се втурна към лостовете за управление. Имаше секунди преди редукторът да се завърти, кадмиевите пръчки да излязат от гнездата, реакторът да закипи и да подаде пара към турбината...

Той свали лостовете, освобождаващи въжетата, с които катерът бе привързан към кея. Завъртя рязко щурвала и видя Лий Фалкаро да полита назад. Пистолетът изхвърча от ръката ѝ и се плъзна по пластмасовата обшивка на палубата. Ревът на турбината вдигна по тревога цялата база, докато те прорязваха водите, оставяйки след себе си бяла диря през очертания с шамандури фарватер в лабиринта на пристанището.

Лий Фалкаро се изправи на крака.

— Не се гордея със себе си. Но тя ми каза да те пазя.

— Ние можехме да тръгнем направо към пристанището — студено отвърна Чарлз, — без да се отбием да те вземем. Поеми щурвала.

— Чарлз, аз...

— Поеми щурвала!

Тя го направи. Той отиде на кърмата на лодката и се вгледа в мрака. Светлините на пристанището се превърнаха в дребни мигащи звезди. След това очите му се замъглиха и престана да ги различава.

Не му пукаше, дори и дузина корвети да кръстосваха залива, дебнейки катера им. Той се беше провалил в единственото важно нещо, което някога е трябвало да свърши. И по-лошо, съзнаваше, че е искал да се провали.

XVI.

Беше влажна, забулена в мъгла утрин. През нощта писецът на автопилота беше изчертал тънката си червена линия по 30-ия меридиан. Почти половината от пътя, помисли си Чарлз Орсино, като разтъркваше сънено очите си. Но за последните четири часа линията беше права като струна. Проклетото момиче трябва да е заспало на вахтата си. Той се взря в нея през илюминатора и отвори дажбата си. Лий го поздрави разсеяно:

— Добро утро.

Чарлз преглътна полусдъвкано парче шоколад и се задави. Протегна се за вода и откри, че резервоарът на йонно-обменния пречиствател е празен.

— По дяволите — изръмжа, — защо не си заредила това, след като си го изпразнила? И защо не си криволичила през нощта. Ти си съвсем безотговорна.

Хвърли ведрото през борда, издърпа го и наля морска вода в апарата. Мърмореше си, че сега трябваше да минат поне двадесет минути, преди да се събере достатъчно вода за пиене.

— Почакай за момент — Лий твърдо се обърна към него. — Нека да си изясним нещата. През нощта не съм ползвала вода, така че не съм имала повод да заредя колоната. Ти трябва да си изпил последната вода докато си вечерял. А колкото до криволиченето, нали каза, че трябва първоначално да се движим право напред, а след това да ги объркваме. Реших, че последната нощ по нищо не се различава от останалите — тя го гледаше с очакване.

Чарлз отпи малка глътка от резервоара, забавяйки отговора си. Да, наистина, той мислеше да зареди апарата след вечеря. И той самият й беше наредил да държи постоянен курс за няколко часа през нощта... Съвсем официално й отговори:

— Права си и за двете неща. Извинявам се.

Отхапа от нещо, което имаше вкус на кекс от фъстъчено масло, втвърдено под налягане.

— Това не е достатъчно — отвърна момичето. — Не искам сега да ми се извиняваш, а след това да се мръщиш и чумериш заради нещо друго. Всъщност съвсем не харесвам поведението ти.

— О, не го харесваш, така ли? — сърдито отвърна той. Мразеше нея, света и самия себе си заради глупавия неадекватен начин на завръщането; грубо и недодялано изплю гадната хапка през борда.

— Не. Не го харесвам. Сериозно съм обезпокоена. Страхувам се, че второто „аз“, което получи не е изчезнало напълно след полагането на клетвата. Действаш ирационално и противоречиво.

— А какво ще кажеш за себе си? — изстреля той. — Ти също имаше втора самоличност.

— Така е. Това е другата причина, поради която ме притесняваш. Откривам у себе си желания и импулси, чието място не е там. Но изглежда, че се справям по-добре от теб с прикриването им. Ние се караме непрекъснато и сме на различни позиции през цялото време, откакто ти и Марта ме измъкнахте. Не би трябвало да е така, освен ако аз не допринасям за това напрежение.

Тя фиксира щурвала, направи крачка-две назад и каза с професорски тон:

Никога не съм имала проблеми в общуването си с хората. Възниквали са различия, разбира се. Понякога съм си позволявала да показвам характер и да се сърдя, когато е било необходимо да отстоявам позициите си. Но откривам, че ти ме притесняваш. Откривам, че по една или друга причина твоето мнение по някои въпроси е важно за мен. Откривам, че ако то се различава от моето, ми се иска да не е така.

Той остави настрана дажбата си и учудено каза:

— Знаеш ли, аз се чувствам по същия начин. И мислиш, че това е от експериментите със съзнанията ни — или от нещо друго? — той пристъпи нетърпеливо крачка напред.

— Да — с несигурен глас глас отвърна тя. — Експериментът или нещо друго. Например ти си потиснат от някакви забрани. Не си ми правил неприлични предложения, дори и само от учтивост. Не че това ме вълнува особено, но... — отстъпвайки, тя се препъна във ведрото с вода и с вик падна на палубата.

— Нека да ти помогна — повдигна я и я задържа в прегръдките си.

— Благодаря — срамежливо отвърна тя. — Не може да се каже, че техниката на създаване на новата самоличност е погрешна, но има някои присъщи ограничения... — Лий понечи да се отдръпне и той я целуна. Тя отвърна на целувката и каза още по-срамежливо — или може би е от химикалите, които използвахме... О, Чарлз, какво те спираше толкова дълго?

— Не зная — мрачно отвърна той. — Ти си доста встрани от моята класа. Аз съм обикновен бирник в един нюйоркски полицейски район. Нямаше да съм дори и това, ако не беше чичо Франк, а ти си Фалкаро. Трудно е да се помисли, че мога да се свържа с теб. Смятам, че това ме спираше, не исках да си го призная и вместо това лудеех по теб. По дяволите. Можех да преплувам разстоянието обратно до базата и да се втурна като глупак да търся Гринел, но вътре в себе си знаех отлично, че детето си е отишло и с нищо не мога да му помогна.

— От тебе ще стане психолог.

— Психолог? Защо? Ти се шегуваш.

— Не. Това не е шега. Ще харесаш психологията, скъпи. Знаеш, че не можеш вечно да играеш поло.

Скъпи! В какво се забъркваше? Какво би казал старият Гилби? Господи, трябваше ли да се обвързва с женитба на двадесет и три? Беше ли тя вече женена? Интересуваше ли се дали той е женен? Дали не беше привърженичка на многомъжието? И ако не е — докога ли? Той никога нямаше да узнае; това бяха неща, за които не се говори. Достатъчно бе да се чувства добре — нещо, за което тя не би и помислила да попита. Какво ставаше с него? Трябваше да се измъкне! Но това мина само като проблясък през съзнанието му. След това каза:

— По дяволите всичко! — и я целуна отново.

— Какво по дяволите, скъпи? — поиска да знае тя.

— Всичко. Разкажи ми за психологията. Не мога да играя вечно поло, я.

— Отричането ѝ беше едва ли не престъпно — и необяснимо. В продължение на около век се е смятало, че психологията е страшна заблуда. Знаеш ли защо?

— Добре де — разсеяно отвърна Чарлз, играейки си с кичур от косата ѝ. — Защо?

— Либерман — отвърна Лий. — Либерман от университета Джон Хопкинс. Той е един от привържениците на старата линия в

психологията — топологичната. Не се оставяй специализираната терминология да те обърка, Чарлз, това е просто име на система. Либерман критикувал така наречената количествена школа в психологията — систематизирането на емоциите, включването на реакциите в класове и т.н. Разбил я на пух и прах, доказвайки че тя не отговаря на емоциите и реакциите на средностатистическия човек в произволно избрана популация. И тогава дошла отплатата: опитал същите експерименти с теориите от собствената си школа и открил, че и при тях липсва съответствие. Това не го уплашило; все пак той е бил истински учен. Публикувал резултатите си и после започнал хаосът. Всички — от професорите до незавършилите студенти, бойкотирали школите по психология и тази научна област останала мъртва като хиромантията в продължение на дълги години. Чудото е, че това не се е случило по-рано. Несъответствията били толкова ярки. Учебниците на по-старите школи сериозно описвали синдроми, психози, неврози, които просто не се срещат в реалния свят. И така е било винаги.

— И докъде стигнахме? — попита Чарлз. — Психологията наука ли е или не е?

— Наука е — простичко отвърна Лий. — Либерман и неговите последователи отишли прекалено далеч. Това се превърнало в някаква истерия. Експериментаторите бързали прекалено. Те погрешно разчитали резултатите, погрешно интерпретирали статистическите данни, погрешно схващали теоретичните постановки и така оборвали не твърденията на школата, а своите собствени грешки.

— Но аз винаги съм смятал психологията за шарлатания! — запротестира Чарлз, очевидно притеснен от мисълта, че човешкото съзнание може да бъде подложено на строго научно изследване.

Тя сви рамене.

— Не мога да ти помогна. Извършвахме физиологични изследвания на сензорните органи, като се опитвахме да установим по какъв начин се фокусира окото. Тогава аз се задълбах в изучаване на трудове от времето преди Либерман. Търсех някакъв ориентир в мрака. Някои неща звучаха не особено разумно, но успях да попадна на една от анкетите на населението, направени от Либерман. Старецът е грешал абсолютно. Конструкциите на количествената школа доста добре съвпадат с начина на работа на човешкото съзнание. Продължих да проверявам и школите, които са били отречени преди векове като

безнадеждно погрешни. Оказа се, че едни повече, други по-малко, но всички те дават добро описание на работата на човешкия мозък. Някои от тях имат и огромна практическа стойност. Аз използвах алгоритмите на теоретичната психология за изчисляване на компонентите при теб и при мене, включително и освобождаването на старата личност. Тя работи. Разбираш ли, Чарлз? Ние сме на прага на нещо велико.!

— Кога е живял този Либерман?

— Не си спомням точните дати. Разпадането на школите става през епохата на Джон Дж. Фалкаро.

Това даваше доста добра датировка. Джон Дж. беше наследник на Рафаел, а той пък — наследник на Амадео Фалкаро, първият лидер на Синдик по време на революцията. При Джон Дж. се наслаждавали на трудно спечелената свобода. Препълнените магазини били радостно изпразвани; законите на съюзите на производителите се разпаднали; строителите работели; доларът стигнал най-високата си точка; в обращение били огромно количество пари. Това време на изобилие все още се помнеше с любов — период на ентузиазирани бунтове срещу мухлясалата схоластика; на весело пречупване на старите начини на мислене, без прекалено много упражнения на съзнанието. Всичко това беше известно.

Той се изправи. Катерът подскачаше и се мятеше по вълните доста сериозно, за първи път откакто бяха потеглили.

— Времето се разваля — каза тя. — Досега бяхме дяволски късметлии.

Той си помисли, но не го каза на глас, че би трябвало много повече да се притесняват от това, че не видяха никой да ги преследва. Североамериканската флота не би използвала ресурсите си за преследване на тяхната лодка, при положение, че се очаква влошаване на времето, което може да я потопи.

— Мислех, че сме непотопяеми?

— В общи линии, да. Ако затворим люковете, тя няма да потъне, също като запечатана бутилка. Но лодката е изградена от множество части, свързани в едно цяло. Няколко часа под ударите на вълните са достатъчни да се разпадне. Е, ако това те успокоява, парчетата също няма да потънат... Бих искал Синдик да имат флота в Атлантика.

— Съжалявам. Най-близката флота, която познавам, е тази на Моб в Големите езера и те нямат намерение да ни прибират.

Радарът примигна, втурнаха се към екрана.

— Нещо на 273 градуса, на около осем мили. Не може да се проследи. Не биха ни заобиколили, за да ни доближат отпред — той се взря на запад и му се стори, че забелязва черно петно върху сивия фон.

Лий Фалкаро вдигна бинокъла и се оплака:

— Нищо не виждам с това.

— Какво очакваш да видиш от палубата на мятеща се по вълните лодка при дължина на оптичната ос от осем мили. Чувал съм за някакви жиро-стабилизирани бинокли, но се съмнявам, че тук има нещо подобно.

Тя завъртя щурвала на 180 градуса; двамата се олюляха и се притиснаха един към друг, когато лодката се люшна в новия курс. Върхлитащите вълни ги блъскаха откъм борда и люлеенето се усилваше. Едва виждаха; бяха вперили поглед в радара. Пръските от вълните замъгляваха картината, но въпреки това след няколко минути се увериха, че обектът е променил курса си на 135. Чарлз бързо предположи каква може да е скоростта на обекта, провери тяхната собствена скорост и направи няколко сметки.

Не каза нищо, но завъртя щурвала на 225 и се върна обратно при радара. Обектът промени курса си на 145. Чарлз отново пресметна нещо и най-накрая каза решително:

— Поддържат курс на приближаване към нас. Предполагам, че се изчислява автоматично от радара. Хванаха ни.

— Не може да бъде — недоверчиво рече момичето. — Ние сме по-бързи.

— Това няма значение — той отново завъртя щурвала на 180 градуса и загледа пълзящата зелена искра върху екрана на радара. — Така пътят, който трябва да изминат ще е най-дълъг. Можем само да се молим да се случи чудо. Единственият начин да използваме скоростта си е да се обърнем и да поемем обратно към Правителството — но не това искаме. Почини си и се моли, Лий. Може би ако времето се влоши, те ще ни загубят, а може и радарът им да се повреди.

Те останаха с часове заедно върху леглото, без да кажат дума, докато пръските ставаха все по-силни и лодката се мятеше между

удрящите я вълни. За кратко видяха преследвача на три мили от тях — нисък, черен и грозен — преди мъглата да го скрие отново.

На свечеряване чуха наблизко победоносния рев на голямата реакторна турбина. Светлина проряза мъглата, заливайки лодката със синьо-бели лъчи. Подобният на скала черен корпус се показва постепенно отстрани и от рупора се чу рев:

— Спрете двигателите и се доближете срещу вятъра.

Лий Фалкаро прочете белите букви върху черното туловище: „Благородният Джеймс Дж. Риган, Чикаго“. Тя се обърна изненадана към Чарлз:

— Това е кораб, превозвач на руда. От флотата на Моб от Големите езера.

XVII.

— Тук? — учуди се Чарлз. — Тук?

— Не е възможно да бъркам — отвърна Лий зашеметено. — Когато си Фалкаро ти се налага доста да пътуваш. Виждала съм ги в Дълут, виждала съм ги в Квебек, виждала съм ги и в Буфало.

Задгробният глас от рупора зарева отново под покроба на мъглата:

— Застанете срещу вятъра и спрете двигателите. В противен случай ще ви обстрелваме.

Чарлз завъртя щурвала и прибра прътите на реактора. Лодката се клатушкаше като отломка по вълните. Разнесе се приглушена експлозия и два шрапнела изтрополиха в пластмасовия корпус. Щом лодката изравни скоростта си с танкера, една тъмна фигура се появи иззад синьо-белия лъч на прожектора и скочи на палубата. И още една. И още една.

— Здравей, Джим — гласът на Лий едва се чуваше. — Не сме се срещали от Лас Вегас, нали?

Първият, скочил от танкера, я изучаваше студено. Имаше фигура на футболист, борец и въобще на човек, упражняващ спорт, свързан с нанасяне на телесни повреди... Той напълно пренебрегна присъствието на Чарлз.

— Лий Фалкаро, както бях осведомен. Все още ли смяташ, че на рулетката след двадесет червени непременно идва черно? Винаги си била глупачка, Лий. А сега си наистина в беда.

— Какво става, господине? — остро се обади Чарлз. — Ние сме от Синдик, а вие, предполагам, сте от Моб. Не признавате ли договора?

Новодошлият се обърна с пресилено учудване към Чарлз:

— Има някакво недоразумение. Макс Уиман? Чарлз Орсино? Или просто някакъв дивак отвъд Зоната?

— Орсино — официално се представи Чарлз. — Втори братовчед на Едуард Фалкаро, под попечителството на Франсис У. Тейлър.

Гостът се поклони леко:

— Джеймс Ригън IV. Няма нужда да изброявам връзките си. Би отнело много време, пък и не чувствам необходимост да се представям пред някакво незначително копеле. Дръжте го под око, господа!

Двамата мъже извиха ръцете му, а в гърдите му беше опрян пистолет.

Ригън се провикна към танкера и оттам спуснаха стълба. Лий Фалкаро и Чарлз се изкачиха под насочените дула на оръжията. Чарлз я попита:

— Кой е този смахнат? — той отказваше да приеме, че младият мъж е действително този, за когото се представи — синът на водача на Моб, равният по власт на Едуард Фалкаро.

— Това е Ригън — отвърна Лий. — Всъщност не зная кой е лудият — той или аз. Чарлз, съжалявам, много съжалявам, че те въвлякох в това.

Той успя да се усмихне:

— Сам се предложих за доброволец.

— Стига приказки — заповяда Ригън, който ги беше последвал на палубата. Моряци с безжизнени погледи ги наблюдаваха без любопитство. Имаше и двама мъже с широки челюсти и чугунени мутри, чиято стойка и самодоволен вид бяха добре познати на Чарлз. Гвардейци — той би заложил живота си на това. Гвардейци от Североамериканската правителствена флота — на борда на кораб от Моб, които се държат като пасажери или високопоставени членове на екипажа.

— Изправен съм пред дилема — самодоволно се изхили Ригън. — Условиата ни за настаняване не са достатъчно подходящи за вас. Има складови помещения, които са по-лоши от това, което заслужавате, и пасажерски апартаменти, които пък са прекалено комфортни. Страхувам се, че ще трябва да ви предложи едно от складовите помещения. Можете да се утешавате с факта, че пътят до Чикаго е съвсем кратък.

Чикаго — столицата на територията Моб. Танкерът се е връщал в Чикаго от рейд, когато по някакъв начин е получил сигнал от Флотата да пресрещне бегълците. Защо?

— Надолу, моля — един от мъжете посочи игриво с пушката. Те се спуснаха по стълбата в тъмна, мазна дупка, слабо осветявана от фенера в ръката на Ригън.

— Настанете се удобно — посъветва ги Ригън. — Ако получите главоболие, не се притеснявайте. На обратния курс натоварихме известно количество авиационен бензин. — Фенерът примигна и изчезна, вратата щракна зад тях.

— Не мога да повярвам — каза Чарлз. — И това е човек от Моб? Да не би да бъркаш? — Той заопипва слепешком из мрака и я откри. Мястото вонеше на бензин.

Тя се притисна към него и промълви:

— Прегърни ме, Чарлз... Да, това е Джими Ригън. Човекът, който ще стане върховен лидер на Моб. Джими беше по-чаровен в хотела в Лас Вегас — чревоугодник, който се опитваше да ме шашне. Поръча си кебап върху горящ меч. Аз пък си поръчах бъркани яйца фламбе върху сабя, а той въобще не разбра, че си правя майтап. Джими също играе поло, но е осакатил трима от съотборниците си, защото е пълен некадърник. Винаги, когато го срещна, се опитвам да се убедя, че той е случайност или изключение, че Моб ще го надживее. Но и баща му също се държи странно. У тях има нещо не наред, а май и целият Моб е нещо сбъркан. Гледат да се представят добре, когато посрещат гости, но хората наоколо се страхуват от тях. Разказват една история, която досега ми се струваше невероятна — но вече й вярвам. Какво би се случило, ако в някой ресторант чичо ми извади пистолет, започне да крещи и застреля сервитьора? Казаха ми, че бащата на Джими го е направил. И нищо не последвало, освен че отнесли тялото. Всички разправяли колко добре станало, че г-н Ригън видял сервитьора да посяга към оръжието си и го изпреварил. Само че сервитьорът не е имал оръжие. Видях Джими за последен път преди три години. Оттогава не съм ходила в Моб. Не ми хареса там. Сега знам защо. След известно време Моб ще заприлича на Ню Портсмут. Нещо не е наред при тях. Въз основа на Договора от Лас Вегас повече от сто години водим мирно съвместно съществуване. Но почти никой не пътува между Моб и Синдик, с изключение на високопоставени личности като мен, които извършват официални посещения. Учтивост. Така че, правиш им дежурни визити и си затваряш очите пред това, което са в действителност. Ето истинската им същност — този тъмен, мокър, вонящ склад. И чичо ми, и другите Фалкаро, и ти, и аз — всички сме като залети от слънцето поля в сравнение с тях. Не е ли така? Кажи, не е ли така? — пръстите й се впиха в ръката му.

— Спокойно — погали я той. — Спокойно, спокойно. Положението ни не е толкова лошо. Всичко ще бъде наред. Мисля, че разбрах как стоят нещата. Това трябва да е плаване, предприето самостоятелно от Джими. Натоварил е танкер за руда с авиационно гориво и амонит и го е извел в открито море. Ако някой от Синдик протестира срещу това, те ще се оправдаят — смятали са, че корабът пренася руда за Ню Орлийнс през Атлантическия океан и Гълфстрийм. Но Джими е откарал товара до Ирландия или до главната квартира в Исландия. Просто малко частно пътуване. Той не би посмял да ни нарани. Съществува Договорът, а и ти си Фалкаро.

— Договор... Всички са еднакви, повярвай ми. Сега, когато сама видях какво става в териториите на Правителството, разбирам това, което съм наблюдавала в Моб. Всички те се разкапват, това е. Гнили са. Видя ли как се отнасяше с теб, само защото си с по-нисък ранг от него! Понякога чичо ми е своеволен, понякога гони хората, дава да се разбере, че той е най-важният в Синдик и не се оставя никой да го учи. Но духът е съвсем различен. В Синдик това е отношението на бащата към сина. В Моб това е отношението на господаря към роба. Отношение, което не се основава на възрастта, на качествата и постиженията на една личност, а на случайността на раждането. Знаеш, че аз съм Фалкаро — и това има тежест. Защо? Не защото съм родена Фалкаро, а защото съм успяла да остана Фалкаро. Ако няха бърза мисъл и не бях достатъчно интелигентна, щяха да ме лишат от правото да бъда Фалкаро още преди да навърша десет години. Но в Моб не е така. Каквото и да се случи, един Ригън си е Ригън сега и завинаги. Дори ако е долен параноик като бащата на Джими. Дори ако е нафукан мръсник като самия Джими. Господи, Чарлз, страх ме е. Най-накрая опознах тези хора и съм много уплашена. Трябва да видиш Чикаго, за да разбереш. Дворците по брега на езерото, по-разкошни от всичко, което си виждал в Ню Йорк. Мемориалният площад на Ригън, по-хубав от Скрач Шийт Скуеър — огромни, покрити със злато мраморни фигури, стотици метри героически фрески. А бордеите, които можеш да зърнеш само случайно? Сиви тухлени грамади от времето на Третия огън! Децата с лица на мошеници, мъжете с лица на кучета, жените с фигури като бирени варели, и всички те зяпат, когато минаваш покрай тях, сякаш с огромна радост биха ти прерязали

гърлото. Досега не разбирах защо ме гледаха така, а и ти няма да разбереш за какво говоря, докато сам не ги видиш...

Чарлз вътрешно се разбунтува срещу тази идея. Беше прекалено груба, и не се съгласуваше с общоприетата картина на живота в Северна Америка. Следователно Лий Фалкаро бъркаше нещо или просто беше изпаднала в истерия.

— Там — мърмореше той, като си играеше с косите ѝ, — там всичко ще бъде наред. Всичко ще бъде наред.

Тя се измъкна от ръцете му и избухна:

— Няма да ми се подиграваш!. Те са безумци, казвам ти. Дик Райнер беше прав. Трябва да пометем Правителството. Но и Франк Тейлър беше прав. Трябва да ударим Моб преди те да са ни нападнали. Моб се е изродил в нещо прекалено ужасно, за да може да се търпи. Ако им позволим да останат да съществуват на континента заедно с нас, вонята им ще ни зарази и отрови до смърт. Трябва да направим нещо. Трябва да направим нещо.

— Какво?

Това я отрезви. След миг се разтrese от смях:

— Щедрият, благороден, щастлив Синдик, който си седи и чака, докато вълците отвъд океана и манияците отвъд Мисисипи изчакват момента за скок. Да — да направим, но какво?

Чарлз Орсино не беше добър в споровете, не беше добър и в абстрактното мислене. Знаеше го. Даваше си сметна, че добродетелите, които му бяха позволили да заслужи благоволенieto на Ф. У. Тейлър, бяха енергичността му и вроденият талант да се разбира с хората. Но усещаше, че нещо на ниво абстракции в думите на Лий беше съвсем погрешно.

— Този начин на мислене няма да те доведе доникъде, Лий — бавно каза той. — Не разбирам много от приказките на чичо Франк, но знам следното: може доста да загазиш, ако си измисляш теории за света и след това действаш, сякаш те са истина. Синдик не е мърльо, който само седи и чака. Онези от Правителството не са вълци. Мобстерите не са манияци. И всички те не дебнат в очакване на удобния миг, за да скочат върху Синдик. Синдик не е нещо, върху което може да се скочи. Това е мощна група хора със своя нравственост и гордост.

— Вярата е хубаво нещо — горчиво отвърна Лий Фалкаро. — Откъде черпиш своята?

— От тези, които познавам и с които работя. Бармани, букмейкъри, полицаи. Все прилични хора.

— А какво ще кажеш за напласените нещастници в Ривърддж? Откъде се взе жената от ДАР, която ме отвлече на борда на кораба? Невротиците и психопатите, които откривам все повече и повече откакто опровергах изводите на Либерман? Чарлз, аз не се боя от Североамериканското правителство. Плаши ме това, че те придобиват власт и върху континента. Адски се страхувам, че ще бъдат трима срещу един. Срещу Синдик ще се обединят Моб, Правителството и част от собствените ни неуравновесени граждани.

Чичо Франк никога не би пропуснал покрай ушите си думата „граждани“ без коментар. „Ние не сме държавно управление — понякога крещеше той. — Ние не сме държавно управление. Не трябва да действаме като правителство! Не трябва да мислим с категории като дългове, постъпления и плащания. Трябва да мислим с категориите на онази лоялност, която обединява Синдик!“ Чичо Франк беше благ човек, но веднъж бе побеснял и разбил на пух и прах системата за съхранение и управление на данните, създадена от един умен младок за Медицинския център. Първо най-ентузиасирано беше използвал бастуна си, а след това бе изревал: „На следващия умник, който се опита да вкара перфокарти в това чудо, ще му ги завра в гърлото. За какво, по дяволите, са ни необходими перфокарти? Или има достатъчно места и достатъчно лекари за пациентите, или няма. Ако има места, тогава се грижим за тях. Ако няма, слагаме ги в линейката и ги откарваме другаде. И само да чуя тази проклетата дума «ефективност»...“ Той беше огледал присъстващите и запристъпвал навън, облегнат на ръката на Чарлз. „Ефективност“ — бе продължил да ръмжи в коридора. — „Често при мен идват умни млади хора, които хленчат, че престъпността е висока, че събраните данъци са с десет процента под очакваните, че фондът Фалкаро е неефективен, защото петнадесет процента от парите отиват у хора, които не се нуждаят от тях, а осем процента от хората, които получават пенсии за старост не са в действителност над 60-те. Подобрете ефективността, ми казват те, спестете пари от тройна проверка на данъците. Спестете пари като затегнете правилата на фонда. Спестете пари, като въведете по-добра

система за отчитане на смъртността, така че да се следят пенсионерите. Ха! Да вземем хора, годни за сериозна работа, само за да проверяват сборовете, и да ликуват, когато открият някой дефицит.

Да превърнем фонда в някакъв чичо Скрудж, вместо да го оставим да бъде любящ баща с широки пръсти; да накараме хората да се притесняват за шансовете си да получат помощ от Фонда, вместо да са сигурни, че той ще им помогне, ако изпаднат във финансови затруднения. Да установим система за следене на ражданията и смъртта с отпечатащи на пръсти и номера, с регистрация по местоживееене, и може би с газови камери, за ония, които забравят да съобщят за промяна на адреса си. Знаеш ли какво не е наред с тези младоци, Чарлз? Те страдат от запек. И по тази причина искат да запекат цялата вселена.“ Чичо му си бе възвърнал чувството за хумор, завършвайки разкрасяването на скалпената в момента теория със пикантни детайли.

— Синдик ще устои — обърна се Чарлз към Лий, мислейки за чичо си, който винаги знаеше какво прави, за Едуард Фалкаро, който винаги правеше това, което трябва, без да знае защо, за приятелите си от 101-ви полицейски участък, за ревящите щастливи тълпи на площада Скратч Шийт, за добросърдечните мъже от 26-а аварийна станция в Ривъредж. — Не зная за какво се готви Моб, шокиран съм от Правителството и не отричам, че и при нас има някои отвратителни личности, на които като че ли няма как да се помогне. Ти самата си видяла и знаеш доста за Моб, за Правителството и за нашите изроди. Но може би не познаваш достатъчно добре обикновените ни хора. Няма значение. Всичко, което можем да направим, е да чакаме.

— Да — отвърна тя. — Всичко, което можем да направим, е да чакаме. До Чикаго само това ни остава.

XVIII.

Чувстваха се прекалено зле от бензиновите изпарения, за да могат да държат сметка за изминалите часове и дни. От време на време им носеха храна, но и тя имаше вкус на авиационен бензин. Не можеха да се отърват от главоболието, пулсиращо зад очните им ябълки. Когато Лий започна да повръща спазматично, без да спре, Чарлз заудря с юмруци по вратата, викаше, а гласът му отекуваше в продължение на часове из металното отделение.

Накрая някой дойде. Когато вратата се отвори светлината заслепи очите му.

— Някаква неприятност? — ухилено запита Ригън.

— Мис Фалкаро може би умира — отвърна Чарлз. Той самият усещаше собственото си гърло като надрано с обущарска пила. — Не е необходимо да ви обяснявам, че животът ви не би струвал и пукната пара, ако тя умре и това се разбере в Синдик. Тя трябва да бъде преместена и да ѝ се окаже медицинска помощ.

— Такива заплахи от един мърльо? — Ригън беше изумен. — От твоите собствени твърдения знам, че Синдик е просто морал или общност на уважаващи се хора, но не и страховита организация. Да, тук имаше поставен микрофон. Още една причина да се чувствате неудобно. Сигурно ще сте благодарни да узнаете, че смятам по-голямата част от вашите разговори за глупост. Както и да е, дамата няма да ни е от полза мъртва, а сега сме в открито море, на път за езерото Мичигън. Предполагам, няма да има вреда, ако ви преместим. Вдигни я! Ще ти позволя да вървиш напред — и ще ти напомня, че може да не съм, както казва дамата, отличен играч на поло, но много ме бива с пистолета. Хайде, мърдай!

Чарлз усещаше, че не може да помръдне краката си, но не биваше да показва слабост пред Ригън. Трябваше да опита. Като се клатушкаше, той подхвана Лий през раменете и тръгна към вратата. Ригън галантно се отмести встрани и ги упъти:

— Право напред и нагоре по стълбите. Давам ви собствената си каюта. Скоро ще пристигнем. Все ще се оправя.

Чарлз я пусна върху разкошното легло на малка, но пищно обзаведена каюта. Ригън подвижна на един моряк и на някакъв офицер, който пристигна с чанта с лекарства.

— Направи каквото можеш за нея — нареди Ригън на офицера, а на моряка извика: — Само ги наблюдавай. Не трябва да пипат нищо. Ако ти създават неприятности, свободен си да ги понадупчиш малко. — И напусна каютата като си подсвиркуваше.

Офицерът се помота с нещастен вид около чантата с лекарствата и се опита да печели време, като се зае да попива потта от лицето и врата на Лий. Морякът ги наблюдаваше безучастно. Беше висок около метър и осемдесет и не личеше да е прекарал дни наред, дишайки бензинови пари. Ударите, биещи зад очите на Чарлз, като че ставаха все по-силни от чистия въздух. Той се стовари върху един стол и изграка:

— Докато се опитваш да откриеш нещо за повръщане, мога ли да получа шепа аспирин?

— А? За тебе не ми е казано нищо. Ти си бил с нея, нали? Предполагам, че мога да ти дам. Ето — той изсипа дузина таблетки в ръката на Чарлз. — Ей, ти, донеси му чаша вода.

Морякът донесе чаша вода от банята и Чарлз глътна няколко таблетки. Офицерът, който до този момент разлистваше някакъв справочник, се обърна към Чарлз:

— Да си наясно с лекарствата?

Съсредоточената болка постепенно започна да се разсейва из цялата му глава, вече по-размита и не така мъчителна. Страшно му се спеше, но отвърна:

— Опитай нещо подсилващо. Не зная — морфин, кураре?

Офицерът се разрови из брошурата:

— Няма нищо за повръщане — отвърна. — Но препоръчват кураре за мускулни спазми и мисля, че точно това ни трябва. Липоидна суспензия за постепенно въвеждане, за да има достатъчно време за спадане на дразненето. Все едно, не мога да я убия, ако внимавам с дозата...

През полуотворените си клепащи Чарлз видя как ръката на Лий Фалкаро се протяга към чантата с лекарства зад гърба на офицера.

Морякът понечи да се обърне към леглото и Чарлз скочи на крака. През главата му отново профучаха мълнии, но той направи опит да се отпрати към тоалетната. Морякът го хвана за ръката:

— Чакай, чакай! Къде си тръгнал?

— Още една чаша вода...

— Аз ще ти донеса. Чу ли какво казах!

Чарлз притихна. Когато отново отвори очи, ръката на Лий лежеше неподвижна край тялото ѝ, а офицерът за трети път сверяваше дозата в брошурата и съдържанието на опаковката подкожен спрей. После въздъхна и се обърна към Лий:

— Дори няма да го усетиш. Отпусни се — провери отново съдържанието на флакона и дозата в брошурата. Вкара спринцовката под кожата на Лий и отвори клапана на спрея. Той изсъска за момент и Чарлз разбра, че микроскопичните частици сега навлизат под кожата на Лий, но бавно, така че нервите да не усетят шока.

Чашата му с вода пристигна и той жадно я надигна. Офицерът прибра спринцовката, затвори чантата с лекарствата и ги погледна доста неуверено:

— Това би трябвало да свърши работа. Ако, хм, ако нещо се случи, ще опитам с друго. Може би морфин.

Той си тръгна и Чарлз потъна в стола. Болката поспадна и започна да го наляга дрямка. „Още не“ — помисли си. Тя откъсна нещо от чантата. Обърна се към моряка:

— Мога ли да се поизмия?

— Давай. Можеш да използваш банята. Само без номера.

Морякът се облегна на рамката на вратата, като наблюдаваше последователно ту Чарлз до мивката, ту Лий върху леглото. Чарлз свали дебел слой грес и мръсотия от себе си и след това занесе няколко влажни кърпи до леглото. Спазмите на Лий отново се изостриха. Докато я миеше, тя успя да се усмихне и му хвърли многозначителен поглед.

— Женени ли сте? — попита морякът.

— Не — отвърна Чарлз. Тя леко повдигна дясната си ръка към кърпата. Докато я търкаше, усети малък цилиндричен предмет да преминава от нейната в неговата длан. Плъзна го в джоба си и приключи с миенето.

Офицерът отново се отби с кутия мляко.

— По-добре ли сте, мис?

— Да — прошепна тя.

— Опитайте да изпиете това. — Неизмеримо доволен от успешното си лечение, той седна до нея, подавайки ѝ по глътка от млякото. (То си оставаше там, тя не го гълташе, или го гълташе?) Тръгна си, плещейки глупави съвети за здравето ѝ. Междувременно Чарлз беше разгледал плячката на Лий: спринцовка под налягане с етикет „morphine sulfate sol.“. Беше пълна и готова. Отчупи предпазната капачка и зачака своя шанс.

Той дойде, когато Лий направи знак и с немощен глас повика моряка до леглото. После зашепна толкова неразбрано, че пазачът се наведе, за да чува думите. В следващия миг Чарлз изпразни спринцовката в опънатото седалище на панталоните му. Той се почеса неволно и каза на Лий:

— Що не говориш по-високо, мис... — След това се сгърчи и със стъклен поглед се срути на пода, дрогиран до козирката.

Лий приседна на леглото.

— Страничният люк — каза тя.

Чарлз отиде до люка и се зае с ключалката. Отвори я и алармата зазвъня, огласяйки целия кораб. Едва сега забеляза тънката като косъм прекъсната жичка.

Отвън прогърмяха стъпки и се чу мазният глас на Джими Ригън:

— Чакайте, проклетите глупаци! Ей, вие, там вътре — всичко наред ли е? Да сте пипали нещо?

Чарлз запази мълчание и кимна с глава към момичето. После взе един стол и застана до вратата. Мазният глас продължи с неразбрано мърморене — и вратата се отвори с трясък. Чарлз стовари стола с убийствен удар и с единственото опасение, че не е достатъчно тежък.

Беше Ригън, с изваден пистолет. Бе било Ригън. Черепът му бе размазан преди още да разбере какво става. Чарлз се чувстваше като че има на разположение всичкото време на света. Вдигна пистолета и го изпразни в коридора. Петнадесетте изстрела прозвучаха като тържествен поздрав. Ригън, в своята суетност, беше носил два пистолета. Чарлз прибра и втория и повика Лий.

Докато тичаше по прочистения коридор, чувстваше, че тя го следва, надолу по стълбата, обратно към складовото помещение, в което бяха заключени. По стените мигаха червени светлини,

алармиращи за опасност. Минаха през боядисана в червено преграда, по която имаше накачени множество клапани и уреди. Чарлз се обърна и стреля три пъти напосоки в нея. Последният изстрел беше погълнат от взрив и остро свистене на пара. Докато продължаваха да тичат, около тях се стовариха разкъсани тръби и парчета метал.

Отпред изскочи някой и се развика панически.

— Какво по дяволите е това, Мак? Какво избухна?

— Къде е помещението на реактора? — запита Чарлз и ръгна пистолета в гърдите му. Мъжът се задави и посочи.

— Заведи ме там. Бързо!

— Вижте какво...

Чарлз му обясни набързо къде и как ще бъде застрелян. Човекът пребледня и ги поведе надолу по коридора към помещението на реактора. Когато влязоха в командната кабина, трима мъже в бели комбинезони и с надменния вид на специалисти ги изгледаха втренчено.

Най-възрастният се намръщи:

— Мога ли да ви попитам, какво правят членове на екипажа в...

Лий трясна вратата зад гърба си и каза:

— Включете алармата за радиационна опасност!

— Как не! Вие трябва да сте двойката, която...

— Включете алармата за радиационна опасност! — тя грабна един пергел от плота и се приближи към техника със заплашителна физиономия. Двете остриета се насочиха точно в очите на човека и Лий повтори:

— Включете алармата за радиационна опасност.

Никой в стаята, включително и Чарлз, не се усъмни дори за миг, че остриетата на пергела ще потънат в очните ябълки на техника, ако той откаже.

— Направи каквото казва, Уил — измънка той, а погледът му се кръстоса върху пергела. — За бога, направи каквото казва. Тя е луда.

Като наблюдаваше внимателно Чарлз и пистолета, един от мъжете се придвижи към червената ръчка и я свали надолу. Железобетонната преграда се вдигна и откри камерата. Воят на стандартния предупредителен сигнал за радиоактивна опасност се разнесе печално по целия кораб.

— Изхвърлете активната маса от реактора — каза Чарлз. Очите му търсеха изхода и го намериха — боядисан в червено люк, стандартен за подобно помещение.

Техникът застана:

— Не можем да направим това! Не можем да направим това! Торий за милиони долари, със стотици години живот. Имайте сърце, сър! Ще ще ни обесят!

— Могат да го извадят от морето — отвърна Чарлз. — Изхвърлете го.

— Изхвърлете горивото — повтори Лий. — Тя не беше помръднала.

Очите на старшия техник бяха все още зад остриетата на пергела. Той изплака:

— Изхвърлете го.

— Добре, шефе. Помни, че отговорността е твоя.

— Действайте — стенеше главният.

Техникът превключи нещо върху контролния панел. След миг постоянният грохот на турбините секна и палубата на кораба престана да вибрира под краката им.

— През люка, Лий — извика Чарлз и се хвърли след нея в зейналия овален отвор. Попадна в нещо като подводен звънец без дъно, прикрепен към корпуса на кораба. По стените бяха завинтени блестящи скоби, водещи под водата. Той пусна пистолета, пое няколко пъти дълбоко въздух и заслиза. От Лий нямаше и следа.

Отблъсна се в тъмната вода настрани от кораба. Можеше да бъде и по-лошо. Вниманието на екипажа щеше да бъде ангажирано с пожара, алармата за радиационна опасност и мъртвия им шеф, така че едва ли щяха да тръгнат да търсят две мяркащи се над водата глави.

Той се показва на повърхността и заплува, без да се обръща към кораба. Черната му коса щеше да се вижда по-трудно, отколкото бялото му лице. Пък и ако трябваше да получи залп от куршуми, предпочиташе да не разбере за това предварително.

За момент пред себе си видя русата коса на Лий да се носи по вълните и да изчезва. Пое си дълбоко дъх, гмурна се и заплува под водата към нея.

Когато отново се показва над повърхността, огромни пламъци осветяваха небето и черният пушек от горящия бензин изпълваше

въздуха. Гмурна се отново и този път успя да хване Лий. Лицето ѝ беше мъртвешки бяло, а очите ѝ — празни. Не можеше да разбере откъде взима сили. Зад тях трещяха огнени фойерверки и виеше сигналът за радиоактивна опасност. Пред тях се мержелееше брегът.

Чарлз хвана голата ѝ ръка, прехвърли я през врата си и заплува към брега. Дробовете щяха да се пръснат в гърдите му, а мракът наоколо го притискаше към дъното. Той едва вдигаше натежалата си от умора ръка и загребваше водата като че ли всеки удар щеше да бъде последен, но по някакво чудо все намираше сили за още едно загребване.

XIX.

Не беше лесно да си вземеш свободен ден, ако работиш във фабрика за маслена живопис. Кен Оливър беше малко закъснял, когато се промъкна във вмирираната на дезинфектанти чакалня в Мичиганския градски медицински център. Параболичен сензор в тавана регистрира излъчваната от човека топлина и го съпроводи през залата до стола. Метален глас каза:

— Представете се, моля.

Той стреснато съобщи основните неща в микрофона:

— Аз съм Кен Оливър. Работя в Синия отдел, корпорация за бои и химикали „Пикасо“. Доктор Латам ме изпрати тук за — как му казвате? — биопсия.

— Благодаря. Моля, седнете.

Той се усмихна, защото вече беше седнал и взел списание — последния брой на Спортни новини от Илиной, по-известно като „Зелените листи“ (Грийн Шийт). Всички в Моб го четяха. Издаваше се и на Брайлова азбука, която слепите разчитаха с върховете на пръстите си, а за онези на които липсваха и пръсти, имаше говорещо издание, записано върху лента.

Прегледа отправките към статиите — водеща през този месец беше „Благодаря на бога, че умирам от рак на гърлото“.

Облегна се на стола замаяно, а чакалнята се завъртя пред очите му. Не, помисли си. Не. Не можеше да бъде. Това бе само едно банално възпаление на гърлото — нищо повече. Трябваше да се е побъркал, за да отиде при Латам. Таксите бяха огромни, а на него, както винаги, не му достигаха парите. Но рак — толкова много случаи имаше около него — а лекарствата като че ли вече въобще не помагаха... Латам почти му беше обещал, че заболяването му не е злокачествено.

— Г-н Оливър — проехтя от високоговорителя — заповядайте, моля, в офиса на д-р Райърдън, номер десет.

Райърдън беше по-млад от него. За лекар на обща практика това не се приемаше добре, но за специалист беше нормално. Д-р Райърдън

беше специалист-патолог. Млад специалист с кисело лице.

— Добър ден. Седнете тук. Отворете устата. По-широко, моля. Отпуснете се, глотисът ви е блокиран.

Оливър не успя да протестира срещу вкуса на пластмаса и алкохол и срещу болката от притиснатия език. Усети внезапно изстудяване и метално кръцване, което го стресна; след това Райърдън извади инструмента от устата му и съвсем го забрави. Обади се на някого от бюрото си. Влезе млад човек, по-млад и от Райърдън.

— Пригответи намазка от това тук, но веднага — каза патологът, като му подаде форцепса, на върха на който трептеше нещо слузесто. — Да изпратят изследванията, от три до девет хиляди включително.

Той започна да попълва графики, без да обръща внимание на Оливър, който седеше, изпотен от притеснение. После излезе, но скоро се върна.

— Готово е — каза кратко. — Може да се оперира и няма да загубите много тъкани — надраска нещо на лист хартия и я подаде на Оливър. Художникът прочете откъслечно: „... преден... epithelioma... metastases... гигантски клетки...“

Райърдън говореше:

— Дайте това на Латам. Това е моето заключение. Нека се свърже с хирург. Колкото по-рано направят операцията, толкова по-добре, освен ако не искате да изгубите ларинкса си. Прегледът струва петдесет долара.

— Петдесет долара — повтори художникът объркано. — Но д-р Латам ми каза... — Той се засуети и извади чековата си книжка. Само тридесет и два долара в сметката... Всъщност вече минаваше три часа, така че неговият чек нямаше да бъде депозиран днес — той бавно и внимателно го попълни.

Райърдън го пое, прочете го подозрително, сложи го настрана и кимна:

— Всичко хубаво, г-н Оливър.

От Медицинския център Оливър се отправи през бизнесцентъра към колонията на художниците. Заводите „Ван Гог“ изглежда бяха получили голяма поръчка от Мексико — комините им бълваха с пълна сила и вонята на безир и терпентин се усещаше остро във въздуха. Но нещастните педали от Рембранд Лтд., от другата страна на площада, нямаха той късмет. Бяха безработни от месец и все още нямаше

изгледите за работа. Някой го изблъска от тротоара, някой, който много бързаше. Оливър въздъхна. От ден на ден това място все повече заприличваше на Чикаго. Понякога си мислеше, че се е отдал на занаята не защото имаше някакъв особен талант, а защото художниците обикновено преживяваха добре, не бързаха да те фраснат в лицето и не бяха толкова агресивни, когато се напиеха.

Един студен, вътрешен глас му каза: „Изчезвай оттук. Отивай при Латам. Докторът рече «колкото по-бързо, толкова по-добре».“

Отби се при Латам, чиято чакалня беше пълна с изнервени жени. След около час успя да влезе при стария човек и му подаде бележката.

— Не се притеснявай — успокои го лекарят. — Райърдън е добър специалист. Щом казва, че може да се оперира, значи може. Не е зле Финсен да извърши операцията. Ако той я направи, няма да има никакви проблеми. И Финсен е голям специалист. Таксата му е хиляда и петстотин.

— О, господи! — преглътна Оливър.

— Какво се е случило — нямаш ли толкова?

За своя изненада и ужас Оливър дръпна пред д-р Латам истерична реч за това, как той няма толкова пари и кой ли има такава сума и как ли другите се оправят с покачващите се цени, и как всички му се подиграват, това се отнася и за докторите, и ако случайно свъртиш два долара в джоба си, бакалинът непременно узнава за това и не те оставя на мира, докато не ги сложиш на тезгяха за някоя кутия скапана храна, и какъв по дяволите е този гнусен свят.

Латам слушаше, усмихваше се и кимаше с глава но без да чува, както по-късно осъзна Чарлз. Гласът му спадна и Латам любезно го прекъсна:

— Добре тогава. Ти просто ела, като уредиш финансовите си проблеми. Тогава ще се свържем с Финсен. Той е добър човек, няма да има за какво да се притесняваш. И помни: колкото по-скоро, толкова по-добре.

Оливър се измъкна от кабинета и тръгна направо към сградата на Моб. Лесно намери офиса на Благотворителен фонд „Ригън“. Служителката възмутено му се сопна:

— Трябва да се срамувате от себе си! Опитвайте се да използвате Фонда, когато има хора в истинска нужда, които не могат да бъдат

задоволени! Не, не искам да ви слушам повече, ако обичате. Има ли други чакащи?

Чакащи какво? Същото отношение?

Оливър се сети стреснато, че не се е обадил на бригадира си във фабриката, както обеща, а беше пет без четири. Нервно запристъпя пред телефонната кабина, окупирана от някаква дебела жена. Тя го забеляза, сви устни, окачи слушалката... и остана в кабината. Започна бавно да търси нещо в ръчната си чанта, извади монета и бавно започна да набира нов номер. Когато той се обърна и си тръгна съкрушен, тя го изгледа с тържествуваща усмивка. Оливър имаше добро работно досие, но едва ли щеше да остане с такова. Една черна точка, втора черна точка, и някой ден — край.

Кредитната служба беше, разбира се, отворена. През прозорците ѝ можеше да се видят блестящи млади мъже и красиви млади жени, изгарящи от желание да ти помогнат, независимо в каква финансова бъркотия си попаднал. Той влезе и се завлече до едно гише, където едрогърда, медногласа блондинка преливаше от отзивчивост към него. Излезе с чек за хиляда и петстотин долара, след като бе подписал безкрайна купчина документи, пазейки спомена за меката ръка на момичето, помагаща му да държи писалката. Какво беше напечатано на тези хартии знаеха само господ и Службата за авансиране. Той познаваше мъже, които се оплакваха, че са изплащали заеми от Службата през по-голямата част от живота си. Бе срещал и хора, които твърдяха, че Службата е собственост на Благотворителния Фонд „Ригън“, но това сигурно беше лъжа.

Улицата беше препълнена с хора — странници, които не приличаха на одърпания художник. Мускулести мъже — чикагски тип. Ако някой се опиташе да ги закачи, нямаше да види нищо добро. Те се вглеждаха в лицата на хората, които минаваха покрай тях.

Обхвана го страх. Стъпи на тротоара и забърза към къщи. Надяваше се там да намери спокойствие. Изглежда нямаше мира за опънатите му нерви. Вратата на входа се отвори послушно, когато ѝ каза „Ригън“, но асансьорът продължаваше да стои тъпо и неподвижно при думите „седми етаж“. Той повтори разчленено „сед-ми етаж“. Вратите зад него се затвориха с подигравателен пневматичен стон и кабината спря на осмия. Уморено слезе до седмия етаж и прошепна „кобалтово синьо“ на своята врата, след като крадешком огледа

фоайето около себе си. Вратата като по чудо се отвори и той понечи да отиде до телефона, за да се свърже с Латам, но не го направи. Вместо това се стовари в сивокафявия пневматичен стол, а 250-доларовия микрофон, марка „Хоторн Електрик Степсейвър“ обърна към него тъпата си муцуна. Натисна един бутон на стола и 600-доларовата хай-фи уредба избра произволен запис. Провлачена мелодия за тромпет изпълни стаята. След два такта замря, а струнни и дървени духови инструменти я подеха отново и отново...

Музиката го откъсна от мислите му, сладостта се разнасяше в главата му. Беше Гершуин, „Изгубената симфония“. Той си припомни как е умрял Гершуин. В мозъка му имало малка бучка, също както в гърлото на Оливър.

Времето — Големият шегаджия. Годиците летят. Внезапно разбираш, че си на средна възраст, все тичащ до медицинския пункт за това и онова. Внезапно ти казват, че гърлото ти трябва да бъде изрязано или ще умреш в отвратителни мъки. И какво ти остава, и имаш ли някаква полза от всичко, на което си разчитал досега? От лотарията, от картата ти за пътуване, от документите на Службата за заеми, от гадната храна, която никога не си обичал, от работата ти, която всъщност е по-тежки окови, отколкото някой осъден някога е носел във варварските времена на Правителството. Това ли е животът, за който Ригън и Фалкаро са бленували?

Той размрази един хамбургер, претопли го и го изяде, а след това по навик отиде в таверната. Не обичаше да пие всяка вечер, но трябваше да се среща с момчетата и да бъде като тях. Иначе това щеше да стигне до фабриката и можеше да му донесе нова черна точка. Имаше и надбягвания в Хоторн, трябваше да заложи поне два долара. Никога не печелеше. Нито на конни залагания, нито на зарове, нито на лотария.

Колеба се дълго пред обления в неонов светлини салон. След това се обърна и потъна в мрака далече от града, завладян от усещания, които не искаше или не можеше да разбере. Имаше само неясна надежда, че като постои на дюните и се взре в тъмните води на езерото, би могъл да се утеши.

След около половин час достигна широколистна гора, след това иглолистна. Промуши се през шубраците, прегази някаква ливада и стъпи върху белия крайбрежен пясък. Там лежаха двама души: мъж,

толкова здрав и мургав, като че издялан от дъб, и жена, толкова бяла и нежна, като че изваяна от слонова кост.

Той се извърна срамежливо от жената:

— Добре ли сте? — обърна се към мъжа. — Мога ли с нещо да ви помогна?

Мъжът отвори зачервените си клепачи.

— По-добре ни остави сами. Ще ти навлечем само неприятности.

Оливър се засмя нервно:

— Неприятности? Не се безпокойте за това.

Мъжът го измери с поглед:

— По-добре си иди и не разказвай за нас. Ние сме врагове на Моб.

След кратка пауза Оливър рече:

— И аз съм такъв. Не си отивайте. Ще се върна с някакви дрехи и с храна за вас и за дамата. След това ще ви заведа в къщи. Аз също съм враг на Моб. Просто досега не съм знаел това.

Тръгна си и след малко се обърна.

— Няма да си отидете, нали? Наистина искам да ви помогна. Мисля, че няма да успея да помогна на себе си, но сигурно има нещо, което мога да направя за вас...

Мъжът уморено отвърна:

— Няма да избягаме.

Оливър побърза. Нещо се смесваше с дъха на бор тази нощ. По средата на пътя към дома си той разбра: миризмата на горящ петрол.

XX.

Лий изруга и каза:

— Ако искам, мога да стана.

— Ще останеш в леглото, независимо дали искаш или не — отвърна Чарлз. — Ти си болна.

— Аз съм много избухлива, а това означа, че бързо се възстановявам. Можеш да попиташ когото и да е.

— Излизам веднага на улицата и ще направя това, което ми казваш, скъпа.

Тя стана от леглото и се загърна с халата на Оливър.

— Отново съм гладна.

— Той ще се върне скоро. Нищо не е останало — само някакво замразено, приличащо на червеи. Да ги размразя ли?

— Не се притеснявай, моля те. Мога да почакам.

— Прозорецът! — извика той.

Тя се отдръпна и пак изруга, този път самата себе си.

— Съжалявам. Ще стане лошо, ако някой ме види и започне да се чуди коя съм.

Оливър се върна с пакетите. Лий го целуна и той срамежливо се усмихна.

— Пъстърва — прошепна.

Момичето грабна всичко и се втурна в кухничката.

— Пътят към сърцето на Лий Фалкаро — дълбокомислено отбеляза Чарлз. — Как е гърлото ти, Кен?

— Днес не ме боли — прошепна Оливър. — Латам каза, че мога да говоря колкото си искам. А има неща, за които искам да говоря. — Той разтвори палтото си и извади плосък пакет, затъкнат под колана му. — Откраднах го от фабриката. Четки, писалки, шишета мастило, прибори за чертане. Приятели, вие ще се върнете в Синдик с паспорти и множество разрешителни.

Лий влезе.

— Пъстървата се пържи. Чух нещо за паспорти. Смяташ ли, че можеш да ги фалшифицираш?

Лицето му помръкна.

— Осем години в Чикагския художествен институт — прошепна той. — Три години в „Оригинални репродукции“, единадесет години в Бои и химикали „Пикасо“, сега съм трети по длъжност в Синия отдел. Наистина мисля, че заслужавам доверието ви.

— Кен, ние ти вярваме и те обичаме. Ако не беше голямата разлика във възрастта, щях да се ожения и за теб, и за Чарлз. Какво има от Чикаго? О, рибата изгоря!

Вечерята беше сервирана и ометена, преди да могат да изкопчат нещо друго от Оливър. Гърлото му не беше подготвено да върши две неща едновременно. Накрая каза:

— Нещата се успокояват. Все още има някакви непознати хора в града и пътните патрули действат разгорещено. Но днес никой не е бил арестуван. На опашката един ми каза, че цялата работа е голяма глупост. Разправяше, че корабът трябва да е бил повреден поради нечия тъпота и Ригън сигурно е бил убит по време на скандала. Всеки знае, че той е почти луд, също като баща си. Моят приятел предполага, че историята за двамата европейци, причинили безредиците, е измислена. Казах му, че има много истина, в това, което мисли — Оливър тихо се засмя.

— Добър човек — Чарлз се опита да не бъде прекалено нетърпелив. — Кога мислиш, че можеш да започнеш с паспортите, Кен?

Лицето на Оливър леко помръкна.

— Довечера — въздъхна. — Но не смятам, че първите няколко опита ще бъдат успешни, така че нека имаме търпение.

Лий сложи ръка на рамото му.

— И ти ще ни липсваш — каза тя. — Но никога не забравяй това: ще се върнем отново. Нищо няма да ни спре. Ще се върнем.

Оливър нареждаше откраднатите инструменти върху масата.

— Имате голяма задача — тъжно прошепна той. — Мисля, че не се страхувате от нея, защото винаги сте били силни и богати. Можете да правите всичко, което искате. Но хората от Правителството? А след това и Моб? Може би ще бъде по-добре, ако просто оставите нещата да

се развиват от само себе си, Лий. Открих, че човек може да бъде щастлив дори и тук.

— Ще се върнем — обеща Лий.

Оливър извади личното си разрешение за пътуване Мичигън-Чикаго. Както винаги, това накара Чарлз да трепне. Американци, подложени на такива ограничения. Оливър прошепна:

— Днес можах добре да разгледам разрешението за пътуване Мичигън-Буфало. На шефа. Той купува пъстърва от Каролина, в Буфало. Скицирах го по памет веднага щом останах сам. Не мога да се закълна, че ще е идеално, все още не, но имам скицата, върху която да се упражнявам. По-късно мога да погледна разрешението още няколко пъти.

Той прикрепи хартията с кабърчета, наплюнчи перото, топна го в едно от шишенцата и започна да копира орнаментите от рамката на собственото си разрешително.

— Мога ли с нещо да ти помогна, а? — попита Лий.

— Можеш да пуснеш радиото. Във фабриката е включено през цялото време и не се чувствам добре, ако не чувам музика, която да ме отвлича от мислите ми.

Лий включи голямото радио „Хоторн Електрик“ с едно махване на ръката си. Лигава музика изпълни стаята; тя изсумтя и се опита да се намести по-удобно.

Лий и Чарлз послушаха с преплетени ръце половин час сантиментални балади, докато Оливър работеше. Говорителят на новините се обади със съобщение за някакви намалени съдебни присъди, спортни резултати и жълта хроника за това кой Ригън къде е бил. После...

„Мобстерите от Мичигън, Индиана, днес посрещат в града си Морис Ригън. Мистър Ригън ще оглави търсенето на двамата европейски диваци, убили Джеймс Ригън IV на борда на танкера «Благородният Джеймс Дж. Ригън» в крайбрежните води на Мичигън. Навярно си спомняте, че европейците са нанесли известни повреди на корабния реактор, преди да избягат от кораба. Как са завладели кораба и къде са в момента, остава загадка, но навярно не за дълго ще бъдат мистерия. Морис Ригън е малко известен сред обществото, но си е изградил забележителна биография в администрацията на Чикагското полицейско управление. При поемането на случая г-н Ригън заяви: «По

следите, открити в дюните, разбираме, че те са избягали към вътрешността. От дневниците на патрулите по магистралите знаем, че не са напуснали зоната около града Мичигън. Единственият начин да се приключат бързо нещата е да се претърси обстойно градът. За съжаление това ще създаде неудобства за много от гражданите. Искам да вярвам, че те ще ги понесат с разбиране и двамата диваци ще бъдат задържани и изолирани на място, където повече няма да представляват заплаха. Работя по собствени методи, от които може да има и недоволни. На разумните предложения ще бъде обърнато внимание, но търпение за глупости нямам.»“

Радиото продължи да бълва спортни резултати. Оливър се обърна и махна, за да го загаси.

— Не ми харесва това — прошепна. — Никога не съм чувал за този Ригън от полицията в Чикаго.

— Казаха, че е непознат за обществото.

— Аз не съм обществото. Правил съм няколко постера за полицията и зная кой кой е. И още нещо. Чувал съм подобни апели към гражданството и преди. В Моб това не се приема за нещо необичайно, особено когато се опитват предварително да обезоръжат евентуалните критики... но този Ригън трябва да е много груб човек.

Чарлз и Лий се спогледаха с внезапен страх.

— Не искаме да те караме да се притесняваш, Кен — каза Лий.
— Но като че ли е по-добре да работиш по-бързо.

Оливър кимна с глава и се наведе над масата.

— Може би седмица — каза с надежда. С най-финото перо той започна да копира очертанията, нанесени от гравиращата машина, които правеха разрешителното невъзможно за подправяне (от любители, разбира се). Странно е, каза си, че животът на тези двамата зависи от такова дребно нещо като тези оцветени заврънтулки, очертани с перо върху хартията. Всъщност, предполагам, и моят зависи от такива неща.

* * *

На следващия ден Оливър се върна от работа със стаена ярост, без желание да яде, но не и да престане да говори. Лий научи от него

каквото ѝ трябваше, но това не беше никак лесно. След като премина през хиляди увъртания — бил добре, но имал главоболие, възпалено гърло и странни бодежи — той остави перото и твърдо прошепна:

— Не искам да ви притеснявам, приятели, но положението изглежда лошо. Градът е окупиран от пазителите на реда. Двадесет двойки са били заловени от тях — двойки — до доказване на самоличността им. Може би петдесет души са били извикани на разпит — какво знаят за това, какво знаят за онова. И са започнали да претърсват къщите. Ако не харесваш някого, можеш да съобщиш на оня нов Ригън за него. Казваш, че е подслонил европейците, и веднага го прибират. Защо задържат и двойки, които очевидно са американски, след като търсят европейци, това никой не знае. И всички говорят, че досега не са виждали други като тях. А сега, мисля си, е по-добре да се връщам към работата.

— Да — отвърна Лий. — Мисля, че трябва.

Чарлз стоеше до прозореца и наблюдаваше улицата.

— Погледни там — повика той Лий. Тя се приближи. Едър мъж вървеше с отмерена стъпка под прозореца. — Обзалагам се, че той ще се върне след десетина минути по същия път и така ще продължи и през нощта.

— Не бих приела облога — отвърна Лий. — Той е часовой, ясно. В Моб се учат от своите приятели отвъд океана. Възприели са дяволски много. Сигурно има патрули навсякъде из града.

Те наблюдаваха през прозореца. Часовоят се върна след около десет минути. На петата обиколка спря млада двойка, движеща се по улицата, огледа лицата им, извади пистолет и стреля във въздуха. Веднага пристигна патрул и ги отведе. Момичето крещеше истерично. В два сутринта часовоят беше сменен от друг, също толкова едър, също толкова страшен на вид. Продължиха да наблюдават през прозореца, докато Оливър, прегърбен над масата, проследяваше сложните фигури върху листа.

За пет дни, без практически да е спал, Оливър завърши две разрешителни за пътуване Мичигън-Буфало. Докато мастилото съхнеше, съседната къща бе блокирана и претърсена. Чарлз и Лий чакаха край вратата, гротескно въоръжени с кухненски ножове. Оказа се, че това е било извършена напосоки случайна акция, а не планово

претърсване, достигнало вече до този край на града. Патрулите не атакуваха тяхната сграда.

Оливър беше закупил дрехи според указанията на Лий — два мъжки костюма, негова мярка. Единия Лий остави за Чарлз, а втория стесни за себе си. Когато започна да инструктира Чарлз как да се държи навън, той избухна в скептичен смях. Лий го увери, че говори съвсем сериозно, а Оливър, изненадан от неговата наивност, потвърди, че поведението му съвсем няма да е нещо необикновено — поне не в Моб. След това Чарлз избухна в негодувание, но Лий му кресна да млъква. Последният му слаб протест беше:

— Но какво ще правя, ако някой приеме предложението ми?

Тя вдигна рамене, за да покаже, че проблемът си е негов и продължи да подрязва и боядисва косата си.

Беше ранно утро, когато Лий целуна Оливър за сбогом и нареди на Чарлз:

— Ще се видим на гарата. Не ми казвай довиждане — и излезе от апартамента като тъмнокосо, леко накуцващо момче. Чарлз я проследи надолу по улицата. Един полицаи се обърна и я изгледа, после продължи по пътя си.

Половин час по-късно Чарлз стисна здраво ръката на Оливър и също излезе.

Този ден Оливър не отиде на работа. Остана и облегнат на масата, рисува безбройни скици на главата на Лий Фалкаро.

Времето, Големият шегаджия, мислеше си той. То отваря вратата пред теб и ти показва в съседната стая маси, отрупани с лакомства — вкусни и шарени; мъже и жени, насядали около масите, които са приятно изненадани да те видят и те канят да празнуваш с тях. Има ростбиф, ако държиш на традициите; има черен хайвер, ако обичаш да експериментираш; има печена риба, ако си лекомислен — ела на празника, опитай по-малко от всичко. И ти се отправяш към вратата.

Но Времето, Големият шегаджия, издърпва килима под краката ти и затръшва вратата, а гостите на празника се смеят до припадък на твоята доверчива, ранена душа.

Оливър бавно довърши петнадесетата скица на Лий Фалкаро. Искаше му се да се осмели и да включи радиото, за да чуе новините. Но навярно, мислеше си, след това щеше да чуе гласа на въоръжения патрул пред вратата си.

XXI.

Чарлз тръгна надолу по улицата, но веднага се натъкна на един полицейски сержант, който препречи пътя му.

— От къде сте, сър? — запита полицаят, готов да извади оръжието.

Чарлз преглътна и си припомни напътствията на Лий Фалкаро.

— О, отблизо, сержант. Аз съм оттук наблизо.

— Защо сте нервен?

— Защото, сержант, вие сте толкова вълнуващ тип, повярвайте ми. Някой някога казвал ли ви е, че униформата ви стои прекрасно?

— Да не бях в униформа, нямаше да те пусна, сестро. Ако всичките въоръжени части не бяха на крак в търсене на двамата луди, убили г-н Ригън, щях да те прибера за плюене върху тротоара. Изчезвай по дяволите и стой настрана. Няма да забравя лицето ти.

Чарлз побягна. Това поведение се оказа ефикасно.

Опита още веднъж с неуниформен полицаи. Един от новопристигналите новодошли полицаи беше трети и последен. Той удари Чарлз в челюстта и го изпрати по пътя му с ритник отзад. Чарлз беше предупреден, че подобно нещо може да му се случи:

— Разчитай на буйните им реакции. Това е ключът към успеха. Ще ги предизвикваш да доказват яростно своята мъжественост. Така временно ще забравят основната си задача. Много е вероятно да получиш само няколко тупалки. Всичко, което можеш да направиш, е да ги изтърпиш. Ако успееш, когато премине опасността, ще видиш, че си се отървал леко.

Ударът в челюстта не беше от професионалист. Ритникът беше незначителен, и само ускори движението му към Мичиганския транспортен терминал. Според големия часовник експресът Чикаго-Буфало трябваше да тръгне след петнадесет минути. Блестящата единична релса пресичаше далечния край на чакалнята. Повечето от петдесетината души на перона бяха хора, които щяха да се върнат от Буфало... на които можеше да се разреши да посетят Синдик без

каишка на врата, и без опасност да откажат след това да се върнат покорно. Добре облечени, разбира се, и много над средната възраст, със залог в Моб, по-силен от желанието да бъдат свободни. Имаше и някакъв младок с отпусната челюст, въпреки че — о, това беше Лий, облегната на една колона и четяща „Зелените страници“.

Кои в тълпата бяха ченгетата? Дебелият мъж с неспокойни очи, естествено. Непорочният младеж, който се движеше напред назад и се вглеждаше в лицата на хората.

Чарлз отиде до автомата за вестници, постави монета в отвора за „Моб — Кратка история“ от същия Ароусмит, който беше разкрасил и дезинформирал неговата младост.

Без значение, помисли си той. Влакът идва. Само трябваше да пусне монетата в отвора на въртящата се врата, да покаже пропуска пред камерата, да се качи и... това е. Освен ако монетата не беше фалшива, или пропуска не беше фалшив. Тогава вратата щеше да се заключи и всички възможности за бягство да пропаднат. Монетата му беше току-що проверена, но пропуска — досега не бе имал възможност да го опита, нито време. Дали вероятността да се качи беше две към едно?

Вероятността рязко спадна към нулата, когато един закръглен нисък човек, следван от двете страни от двама мъжаги, влезе в гарата.

Командор Гринел.

Светът пред него се провали. Двамата цивилни агенти, които обикаляха гарата, погледнаха към Гринел и му кимнаха. По-едрият дори несъзнателно вдигна ръка като за полицейски поздрав.

Гринел всъщност беше Морис Ригън — загадъчно непознатият за Оливър, който знаеше кой кой е в чикагската полиция. Гринел беше взет назаем от Североамериканската флота, повикан поради факта, че познава Чарлз и Лий Фалкаро, лицата, гласовете, поведението им. Гринел беше експерт в претърсването на градове и нямаше грижа за глупости като човешки права и обществено мнение. Гринел беше специалистът, който можеше да вкара военни части в града. Гринел беше специалистът, временно внедрен с ранга на един Ригън, така че да успее да си свърши работата.

Закръгленият нисък човек бързо стигна до въртящата се врата и застана до нея, а погледът му бе изпълнен с примирение.

Колко ми е тежко, като че ли си казваше, че имам толкова тъпо задължение. Колко тежко е за елитен офицер като мен да стои на караул преди заминаването на всеки влак за Синдик.

Младежът с отпуснатата челюст, който всъщност бе Лий Фалкаро, го погледна над вестника и кимна преди да потъне отново в представленията на „Тайя Джуана“. Тя знаеше всичко.

Пасажерите започнаха да се нареждат на опашка пред въртящата се врата, измъкваха парите си и приготвяха пропуските си. След минута той и Лий Фалкаро трябваше или да се присъединят към опашката, или да останат подозрително на опразнения перон. Тук щеше да бъде пусто в продължение на двадесет и четири часа, до следващия влак. И тогава Гринел тръгна по перона с празен поглед. Поглед на човек, забързан към мъжката тоалетна. Гаровите полицаи и двамата боксьори, които го придружаваха, се оттеглиха към въртящата се врата и подхванаха разговор.

Чарлз последва Гринел със същия безучастен поглед и влезе в тоалетната по петите му.

Гринел го видя в огледалото над мивката, извъртя се, отвори уста да извика и бръкна с ръка под сакото си. Десният прав на Чарлз изплющя във врата му. Командорът падна, а главата му се килна под странен ъгъл. От крайчеца на устата му потече кръв върху ризата.

— Помниш ли Марта? — прошепна Чарлз, наведен над тялото. — Това е за убийството. — Той огледа облицованото с плочки помещение. Имаше шкаф за парцали с откrehната врата, в който точно се намести отпуснатото тяло на Гринел.

Чарлз излезе от тоалетната и се нареди на опашката. Тя му се стори дълга километри. Лий Фалкаро вече не подпираше колоната. Мярна я някъде в редицата, все още скрита зад списанието. Монорелсата запя пискливо от вибрациите на влака, ударил спирачки на повече от километър преди гарата; надписът „отключено“ върху въртящата се врата светна.

Имаше обичайната пипкавост, обичайните надписи „моля, разгънете банкнотите си“. Лий до края запази своята небрежна стойка. Надписът на автомата я предупреди: „неточна стойност“. Зад нея един мъж изръмжа:

— За бога, хлапе, всички тебе чакаме!

Полицайте си говореха встрани и не обърнаха внимание. Когато Чарлз стигна до вратата, един от тях казваше:

— Може би е нещо от храната, пада му се на тоя натрапник...

Останалото се изгуби в щракването на вратата, която го пропусна да влезе.

Той се настани в удобното пневматично кресло, докато влакът ускори до 600 километра в час. Надпис във вагона съобщаваше, че следващата гара е Буфало. Появи се и Лий, залитаща от ускорението по пътеката между седалките. Тя го забеляза, хвърли вестника, спусна се към него и седна в скута му.

— Безобразие! — изръмжа мъж от другата страна на пътеката. — Просто безобразие!

— Още нищо не сте видели — отвърна Лий и целуна Чарлз по устните.

Мъжът се задъха:

— Аз непременно ще докладвам това на властите, когато пристигнем в Буфало!

— Да — отвърна заетата с целувки Лий. — Направете го, сър. Непременно го направете.

XXII.

— Не ми хареса реакцията му — обясни Чарлз на Лий в преддверието на офиса на Ф. У. Тейлър. — Не говорихме дълго по телефона, но въпреки това не ми хареса реакцията му. Като че ли смяташе, че съм превъзбуден. Или пълен. Или се шегувам.

— Мога да го уверя, че не си такъв — топло му отвърна Лий Фалкаро. — Отбивай се при мен по всяко време.

Чарлз ѝ отговори с притеснена усмивка. Вратата се отвори и те влязоха вътре.

Чичо Франк ги огледа.

— Вече ви бяхме отписали. Как е?

— Лошо — каза Чарлз. — По-лошо от всичко, което можеш да си представиш. Има нелегална организация, която се занимава с политически убийства.

— Много лошо — повтори старият човек. — Трябва да разтърсим организацията на телохранителите. Да направим присъствието им задължително през цялото време, да ги проверяваме и да разберем дали наистина могат да стрелят. Мразя подобни мерки, но не можем да допуснем Правителството да избива хората ни.

— Много по-лошо е от това — каза Лий. Съществува връзка между Моб и Правителството. Ние избягахме от Ирландия с бързоходна лодка и бяхме заловени от танкер на Моб. Караше петрол и амуниции за Правителството. Джими Ригън беше замесен в това. Скатихме в езерото Мичигън и се промъкнахме обратно тук. Бяхме в Моб — сред обикновените хора — достатъчно дълго, за да разберем, че Моб и Правителството са дупе и гащи. Някой ден те ще ни се нахвърлят.

— Аха — меко отвърна Тейлър. — Това отдавна си го мислех.

— Защо, за бога — избухна Чарлз, — досега не си направил нищо? Не можеш да си представиш какво е там. Правителството е кошмар. Те имат роби. А и Моб не е по-стока. Сметки! Ограничения!

Пропуски! Разрешения! Ние се правим че не забелязване, но всичко това съществува!

— Те са луди — допълни Лий. — Много луди. Аз говоря от практическа гледна точка. По улиците на Моб се разхождат невротичи и психопати. За Правителството това е естествено, но в Моб — не го очаквах. Трябва да бъдем готови, г-н Тейлър. Всеки психопат или почувствителен невротик в Синдик е потенциален техен агент.

— Не забравяй и Правителството, скъпа. Трябва да бъдат смазани. Те не носят добро дори на себе си, а какво остава за останалите. Животът там е тегло, поне да го разбираха. Подчинили са и туземците с ужасяваща жестокост.

Тейлър се облегна назад и каза:

— Какво препоръчвате?

— Бойна флота и армия — отвърна Чарлз.

— Масова диагноза на нестабилните — бе отговорът на Лий. — Скрийнинг на тежките случаи и лечение там, където е възможно. В Ривърдъж сигурно бъка от агенти.

Тейлър поклати глава:

— Няма да помогне.

Чарлз беше втрещен.

— Няма да помогне? Чичо Франк, какво, по дяволите, искаш да кажеш с това „няма да помогне“? Не бяхме ли достатъчно ясни? Те искат да ни окупира, да ни ограбят, да ни подчинят!

— Няма да помогне — повтори Тейлър. — Ще избира злото, което познаваме. Бойната флота е ликвидирана. Ще въоръжим нашите търговски съдове и ще се надяваме на най-доброто. Редовната армия е ликвидирана. Ще съберем само милиция. Чистка на нестабилните също няма да правим.

— Защо? Моите хора са разработили перфектна и ефективна техника...

— Моля ви, нека да се изкажа. Имам усещането, че няма да донесе нищо добро, но ме изслушайте. Първо ще се заема с твоето черно изкуство, Лий. Както знаете, аз съм се занимавал с история. За един историк твоята работа е много интересна. Последователността е следната: изучаването на ненормалните случаи в психологията запада след откритията на Либерман. Изучаването на същите тези случаи бе възродено от теб, когато опроверга изследванията на Либерман.

Допускам, че Либерман и неговите последователи са били прави, а също така допускам, че и ти си права. Допускам, че това, което се е променило, е самото население. Следователно преди Либерман е имало достатъчно количество невротичи и психопати за изследване, а по времето на Либерман техният брой е намалял, така че предишните обобщения вече не са били в сила. Това означава също, че сега, в днешно време, Лий, невротичите и психопатите са отново сред нас в обилни количества.

Момичето отвори уста, затвори я и замислено загледа ноктите си.

— Няма да се съглася — продължи Тейлър — да се приложи чистка или регистриране, или масово лечение, или някакво друго насилие над духа на Синдик.

Чарлз избухна:

— По дяволите, това е въпрос на живот или смърт за Синдик!

— Не, Чарлз. Нищо не може да бъде въпрос на живот или смърт за Синдик. Когато нещо стане въпрос на живот или смърт за Синдик, тогава Синдик ще бъде вече мъртъв, неговата нравственост ще бъде вече унищожена, а уважението — изчезнало. Това, което ще бъде останало, няма да е Синдик, а неговата мъртва обвивка. Мога обективно да кажа дали Синдик е жив или мъртъв. Страхувам се, че умира. Нарастващата вълна невротичи е един от симптомите. Предложението, направено от вас двамата, които трябва да сте изпълнени с безгрижието, безотговорността и непресъхващата жизненост на Синдик, предложението ви да се прикрием зад наемници, вместо да вярваме на хората, които са ни създали — това е друг симптом. Опитът на Дик Райнер да прокара политика за помитане на Правителството от моретата е още един симптом.

Споменах, че изборът ми пада на дявола, когото познаваме. Това е положението, въпреки че имам причини да се страхувам, че фундаментът под краката ни се разпада. Ако наистина е така, това може да доведе до края на нашата епоха. Можем да го позакрепим чрез въоръжаване на търговските кораби и създаване на милиция. Ако хората са с нас и сега, както винаги са били, това ще помогне. Дяволът, когото не познаваме, е какво ще стане, ако радикално разместим живота в Синдик и взаимоотношенията в него

Не мога да подкрепя идеята за бойна флота. Не мога да подкрепя идеята за редовна армия. Не мога да подкрепя каквито и да е

ограничителни мерки върху свободата на когото и да било, освен на арестуваните криминални престъпници. Четете историята. Тя ме е научила да не се намесвам, тя ме е научила, че никой човек не трябва да се смята за достатъчно умен или за достатъчно смел, за да прави това.

Кой би могъл да твърди, че знае какво трябва да прави, след като не знае какво ще произлезе от това? Благословен да бъде великият кроманьонец за изобретяването на лъка и проклет да е за изобретяването на бойните ракети. Благословени да бъдат ниските, трътлести шумери за чудесата на красотата, изваяни от злато и лазурит; проклети да са за зазиданите живи прислужници в гробниците на знатните мъртъвци. Благословен да е Ши Хуанг Ти за изграждането на Великата китайска стена между северното варварство и южната култура; проклет да е за изгорените в Китай книги. Благословен да бъде цар Минос за удобството на кнососките тоалетни с течаща вода и проклет да е за годишния данък от гърци, принасяни в жертва. Благословен да бъде фараонът за мира и проклет да е за робството. Благословени да бъдат гърците за ограничаването на населението, така че останалите добре хранени хора са успели да запалят пред Запада фара на познанието; проклети да са за проституцията, разврата и колонизаторските войни, чрез които са постигнали това. Благословени да бъдат римляните за силата, с която разрушавали всяка преграда, ограничаваща техния строителен гений; проклети да са за слабостта, попречила им да пречупят кървавата хватка на етруската свирепост, насадена в съзнанието им. Благословени да бъдат евреите, които познаха бащинската ръка на Бога и проклети да са, че я направиха достъпна само за преминалите малка хирургическа операция. Благословени да бъдат християните, които премахнаха глупавата условност на обрязването; Проклети да са за заместването ѝ с неизброими мисловни лабиринти. Благословен да бъде Юстиниан за създаването на Законника; проклет да е за безбройните подлости, които останаха в основата на мизерното хилядолетно съществуване на Византия. Благословени да бъдат духовниците, за учението и проповедите; проклети да са за измислените ограничения, всичко отвъд които е ерес или смъртен грях.

Благословени да бъдат мореплавателите за откритите нови хоризонти пред заплашената от глад Европа и проклети да са за

сифилиса, който пренесоха отвъд океана. Благословени да са индианците за отглеждането на царевицата, съхранителката на живота, и проклети да са за разпространението на същата тази царевица, унищожителка на почвата. Благословени да бъдат плантаторите на Вирджиния за утехата от тютюна и проклети да са за червените пресъхнали долини, сменили горската зеленина. Благословени да бъдат акушерките за форцепсите, които облекчават страданията на раждането и проклети да са за появилите се на бял свят безброй изроди. Благословени да бъдат момчетата от Трумановата програма за подпомагане на развиващите се страни, че унищожиха маларийния комар на остров Цейлон; проклети да са, че направиха възможно раждането на повече цейлонци, отколкото можеше да изхранва островът. Благословени да са бащите-основатели за нютоновската прецизност при създаването на Конституцията през 18 в. и проклети да са за неработоспособната ѝ прелест, излязла наяве през следващите три века.

Кой е наясно какво прави, защо го прави и какви ще бъдат последствията? Нека учените, ако искат, да се занимават със своите теории. Аз самият предпочитам поезията. Но факт е, че досега задачата за двата милиарда тела не е решена. Доста предпазливо някои учени ни напомнят, че десетки цивилизации преди нас са потънали в небитието. Не виждам причина защо нашата да няма същата съдба. Не виждам обаче и причина защо междувременно да не се позабавляваме и да не посъберем емоционални преживявания, които да ни топят на старини. Не, аз няма да съдействам за ликвидирането на Правителството и хегемонията ни над Моб. Такава политика автоматично, неминуемо и незабавно ще доведе след себе си много, много насилствена смърт и болезнени рани. Това не са емоционалните преживявания, които имам предвид. С трепет и страх ще препоръчам създаването на милиция — но слаба и с чисто защитни функции — и ще се моля тя да не ни въвлече в агресивна война.

Той погледна към двамата и присви рамене.

— Лий е толкова непреклонна, а Чарлз — толкова неумолим. Предполагам, че вече сте решени. Имам неясното желание да взема пистолета и да ви застрелям. Имам усещането, че сте готови да се впуснете в кръстоносен поход, за да пробудите Синдик за съществуващите опасности. Смятате, че съдбата на цивилизацията

зависи от вас. Прави сте, разбира се, съдбата на цивилизацията зависи от всеки един от нас във всеки един момент. Ние всички сме компоненти от задачата за двата милиарда тела. По някакъв начин, в продължение на един век, за всеки човек от територията на Синдик ние успяхме да постигнем гражданските свободи, свободата на мисълта и жизнения стандарт, на които са се радвали средните класи преди 1914 г., плюс по-дълъг живот, по-добро здраве, по-висока нравственост, по-голяма власт над природата, без проблемите с прислугата и без някои предразсъдъци. Няколко изключително приятни десетилетия. Когато погледнете назад в историята, ще се запитате кой разумен човек би искал нещо повече. Ще се запитате също кой би се осмелил да омаловажи това.

Той поспря и погледна изпитателно сериозните млади лица. Имаше толкова много неща, които би могъл да им каже още... но само сви рамене.

— Бог да ви благослови. Събирайте своите емоционални преживявания, докато можете. Някои обичат да четат телефонния указател, други харесват да ги чешат зад ушите. Различните хора получават своите импулси и удовлетворения по различни начини. Сега сте свободни се заемете с вашите тъмни и кървави дела; аз си имам работа.

Когато остана сам, той се облегна назад и дълго се смя.

Победа, поражение или примирие — какво значение имаше? — тези двамата щяха да стигнат далеко и при това щяха да се забавляват по целия път.

Източник: <http://sfbg.us>

Издание:

СИНДИК. 1994. Изд. Видело, София (Изд. Орфия, София). Биб. Фантастика — Орфия, No.28. Фантастичен роман. Превод: [от англ.] Елка ГЕОРГИЕВА [Syndic, by Cyril KORNBLUTH (1953)]. Послеслов: Сирил Корнблат (1923–1958). Информаци за „Еврокон ’94“. Формат: 70/100/32 (16 см.). Страници: 192. Цена: 28.00 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.